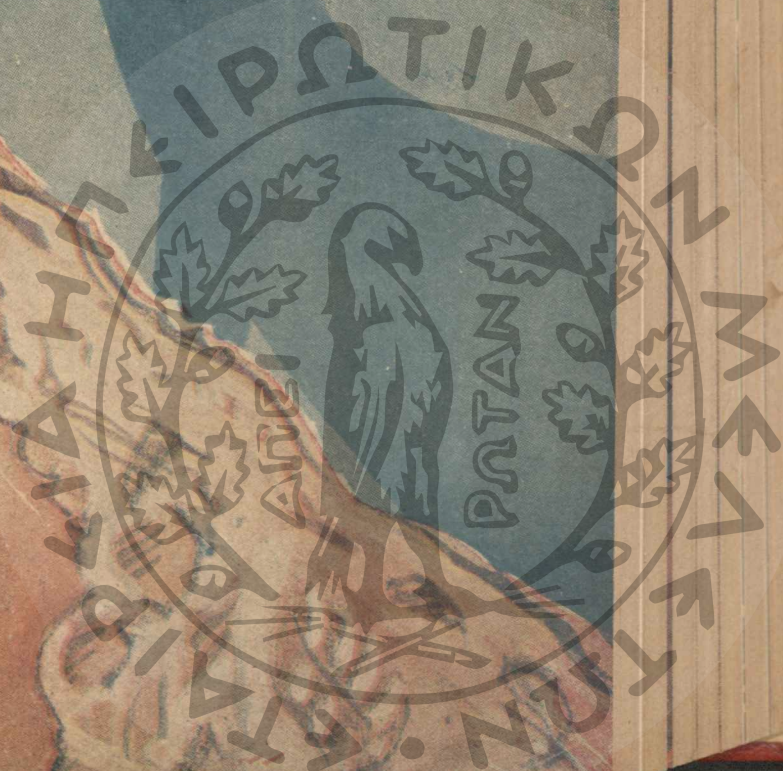

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12
ΑΡ. 575

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Έτοιμα και επί Παραγγελία
Χορού και Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ.	850.-
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	>	900.-
ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	>	950.-
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	>	650.-
ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ	>	750.-
ΜΑΡΟΚΕΝ	>	850.-
ΤΑΓΙΕΡ	>	650.-
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	>	450.-
ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	>	1500.-

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

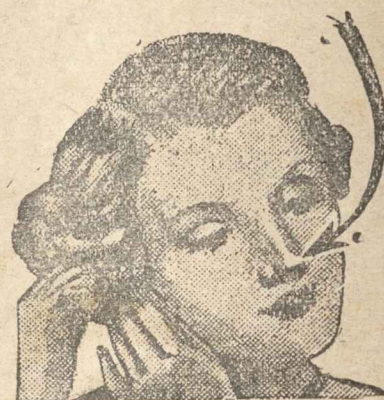
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4 - ΤΗΛ. 21.417

Πόσον είνε ΑΠΟΗΤΟΣ

Χάνει ολόκληρον ὥ-
ραν διὰ νὰ φτιάξη τὰ
μαλλιά της καὶ ὅμως
ἡ μύτη της μένει γυα-
λιστερή!

Επιμελείται τόσο πολύ τὸν ἑαυ-
τόν της, ὥστε περνᾷ μία ολόκληρη
ώρα διὰ νὰ φτιάξη τὰ μαλλιά της
κατὰ τὴν ὁρμήν της, ἀγοράζει τίς
πιὸ ἀκριβές πούδρες, ἀλλ' ἡ μύτη
της παραμένει πάντα γυαλιστερή.
Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐφίδρωσι, ἡ ὀ-
ψις της γίνεται ἀξιοθρήνητος.
Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ κατὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα της φαίνεται λιπαρά. Ἄν. τοῦλάχισ-
τον ἐγνώριζε ὅτι πολὺ ὀλίγη
Mousse de crème ἀναμειγμένη μὲ
τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην δια-
φορά! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀ-
ναμειγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mous-
se de crème μὲ τὴν πλέον λεπτὴν
πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).

Τοῦτο καθιστᾷ δυνατόν νὰ κρατᾷ
ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύγῃ
παρ' ὅλον τὸν ἀέρα ἢ τὴν ὀρχή ἢ
καὶ μὲ τὴν ἐφίδρωσιν ἢ ὅποια ἐπέρ-
χεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς αἰθούσας
ὕπερθερμασμένας. Ἐξαλείφει τὴν
γυαλάδα ἀπὸ τὰς λιπαρὰς ἐπιδερ-
μίδας, δὲν στεγνώνει τὸ δερμα ὅ-
πως συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς πού-
δρας.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ἀ-
μέσως εἰς τὴν ὄψιν σας μὲν θελου-
δὴν ἐμφάνισιν καὶ φρεσκόδα καὶ
κρατᾷ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς
ἡμέρας.

Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτε-
λέσματα ἄλλως τὸ χρέμα σας ἐπι-
στρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμ-
πουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀ-
θήναι.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΛΑΡΕ

ΠΟΝΑΡ
ΩΜΟΡΟΙ
ΥΓΕΙΑ

ΚΑΛΙΣΤΗΝ Σ. ΠΑΝΔΟΓΕΙΟΝ
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος
(Αποσπασματὸν, 31.12.1935)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ - ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀρ-
Γραφῆων Διεκπεραιώσε-
ων, γκαρζὶν δὲ ἀντι-
ῶσεις δι' ἐξόδων ἐν-
ρατος αὐτῶν, ἐπιστολὴν
στικὰ ἐξῆλθ' ἀπὸ τῶν

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

7 Μαρτίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

465

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY M. CAMPBELL BARNES

Τὸ διήγημα τῆς Τζολέτας

Ἡ Τζολέττα Φέυν γιόρταζε τὰ γενέθλιά της! Ἐκλίνει τὰ εἰ-
κοσι ἑνα χρόνια της καὶ οἱ θεοὶ της, ὁ λόρδος καὶ ἡ λαϊκὴ Τζώ-
φρεϊ Γουόρρεν ἔδιναν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἕνα μεγάλο χορὸ στὸν
πύργο τους, γιὰ νὰ τιμῇσούν τὸ σπουδαῖο αὐτὸ γεγονός.

Ἡ λαϊκὴ Γουόρρεν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, εἶχε κα-
τορθώσει τέλος νὰ πείσῃ τὴν Τζό, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀτελιέ
της στὸ Λονδίνον καὶ τὴν ἀμφιβόλου ἀξίας καλλιτεχνικὴν παρέα
της καὶ νὰ πάῃ νὰ μένῃ κοντὰ τους. Ὁ καὶ μὲς τῆς καλῆς θεί-
ας ἦταν νὰ ἰδῇ τὴν Τζό καλὰ ἀποκαταστημένη. Ὑποψήφιος σύ-
ζυγος ἦταν ὁ Τζέρρυ Σέιμουρ, ἕνα καλὸ καὶ εὐκατάστατο παλ-
λικάρι, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν σύζυγόν
τοῦ εὐτυχισμένη.

Ἡ Τζό, μὲ μιά χαριτωμένη τουαλέττα ἐσπερίδος, ὀρθή μπρο-
στὰ στὸν καθρέφτη της, στερώνονε στὸ λαιμὸ της, ἕνα πολύτιμο
μαργαριτάρειο περιδέραιο, τὸ ὅποιο τῆς εἶχε δανείσει ἡ θεὰ
της. Ἀλλὰ μολοντὶ φορούσε τὴν κομψὴ τουαλέττα της καὶ ἕνα
πλούσιο κόσμημα, ἡ νέα δὲν φοβόταν εὐχαριστημένη. Ἦταν
συλλογισμένη. Βρισκόταν σὲ σοβαρὸ δῆλημμα! Συμπαθοῦσε
δὺο νέους καὶ ἀπόψε ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ!

Βέβαια, ὁ Τζέρρυ θὰ τῆς παρείχε τὴν εὐμάρεια, τὰ πλούτη
ποὺ ποθοῦσε καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἰκανοποιήσῃ κάθε καπρίτσιο
της, ἀλλὰ ὁ Μάικ Μόρραν ἦταν τόσο ὠραῖο παλληκάρι, τόσο
χαριτωμένο καὶ εὐθύμο! Τὸν εἶχε γνωρίσει τελευταῖα στὸν καλ-
λιτεχνικὸ κύκλο τῆς παρέας καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσῃ.
Κι' ὅσο συλλογιζόταν πὼς ὁ Μάικ δὲν θάταν στὸ χορὸ, ἡ Τζό
ἐζητετο προκαταβολικά.

Ξαφνικὰ τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὴν ὁπείσασε ἀπὸ
τοῦς συλλογισμοῦς της. Λίγο νευριασμένη, πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ
ἀέσωσ χαμογέλασε, καθὼς ἀναγνώρισε τὴ βοήθειά τῆς τοῦ
Μάικ.

—Χοῦνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα, ὠραία μου θεά!

—Ὁ Μάικ, ἀλήθεια, θυμήθηκες πὼς σήμερα ἔχω τὰ γενέ-
θλιά μου!

—Νὰ ξεχάσω τέτοιο γεγονός!... Ἀλλὰ, ἐγὼ ξεκίνησα ἐπί-
τιδες ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἦρθα στὸ «Πανδογεῖο τῶν Κυνηγῶν»,
τῆς μακρινῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξεναθῶ
τὸ γλυκὸ πρόσωπό σου, ἀκόμα μιά φορά, προτοῦ ξεκινήσω γιὰ
τὴν Ἀμερική!

—Ὅταν μοῦ ἔλεγες πὼς ξέρεις αὐτὰ τὰ μέρη καὶ ὅτι θὰ ἐρ-
χόσουν νὰ μ' ἀποχαιρετήσης, νόμιζα πὼς ἀστεϊεύσουν καὶ δὲν
σε πίστεψα!

—Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ κάνῃς ἕνα μικρὸ περίπατο ὥς τὸ παν-
δογεῖο καὶ θὰ ἰδῇς ἂν ἦρθα ἡ ὄχι!

—Κρίμα, ποῦ δὲν μπορῶ νάρθω, γιὰτὶ ἡ θεία μου, δίνει ἕνα
μεγάλον χορὸ ἀπόψε!

—Προσκόλλεσέ με λοιπόν, καὶ θὰ ἰδῇς πὼς θὰ διασκεδάσουμε!

—Δὲν μπορῶ, Μάικ! Βλέπεις, ὁ χορὸς αὐτὸς γίνεται πρὸς
τὴν μου γιὰ τὴν ἐνηλικίωσί μου. Οἱ θεοὶ μου ἐλπίζουν πὼς
ἀπόψε θ' ἀναγγελθοῦν οἱ ἀρραβῶνες μου μὲ τὸν Τζέρρυ Σέι-
μουρ.

—Μὲ τὰ σωτὰ σου, Τζολέττα; Μ' αὐτὸν τὸν... σαχλὸ, κομ-

—Ἐχεῖς λάθος! Εἶνε
λαμπρὸς νέος, τὸν συμπα-
θῶ καὶ γνωρίζω καὶ ἀ-
πὸ παιδιά!

—Βέβαια!... Ἐνῶ ἐμένα
μὲ γνώρισες τελευταῖα!

Ἀλλὰ αὐτὲς ἡ τελευταῖες ἐβδομάδες τῆς γνωριμίας μας, δὲν
σ' ἀφῆσαν καμμιά γλυκεῖα ἀνάμνησι; Δὲν ξέρεις πὼς εἶμαι
τρελλὸς γιὰ σένα; Πές μου, Τζό, ἀλήθεια τὸν ἀγαπᾷς;

—Δὲν... δὲν ξέρω ἀκόμα θετικά! ἀπάντησε ἡ νέα διστακτικά.
—Τότε, προτοῦ δώσεις τὸ λόγο σου, πρέπει νὰ συναντηθῶμε
οἱ δυὸ μας ἀκόμα μιά φορά!

Ἡ Τζό τότε δὲν θάσταζε πιά καὶ χωρὶς τὴν ἀδεία τῆς θεί-
ας της, κάλεσε τὸν φίλον της στὸ χορὸ.

Οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐρχονται, καὶ ἡ σάλλες νὰ
γεμίζον.

Ἡ Τζολέττα χόρευε τὸ πρῶτον φόε-τρώτ μὲ τὸν Τζέρρυ Σέι-
μουρ, μὰ ὁ νοῦς της ἦταν στὸν Μάικ, κούταζε διαρκῶς τὴν εἰ-
σοδα καὶ ἀφηρημένη ἀπαντοῦσε στὰ λόγια τοῦ χρεωτοῦ της.

—Φαντάζομαι πόσο θὰ λυπᾶσαι, Τζό, εἶπε ὁ νέος, ποῦ ἔφυ-
γες ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἔχασες τὴν ὠραία ἐλευθερίά σου!...
Πάντοτε ὅμως εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως μιά μέρα, θὰ δεχό-
σουν νὰ γίνῃς γυναῖκα μου!

—Σὲ συμπαθῶ πολύ, Τζέρρυ.

—Τότε, γιὰτὶ νὰ μὴν ἀνυπερβύω ἀπόψε τοὺς ἀρραβῶνας
μας, Τζό; Ὅσο ἔλειπες στὸ Λονδίνον, σοῦ δύνανται καὶ ἔτρεμα
μὴπως βρεθῇ κανένας ἄλλος νέος, τὸν ὅποιο θὰ προτιμοῦσες
ἀπὸ μένα! Ἦμουν τόσο δυστυχής!...

—Υπάρχει, ξέρεις, κάποιος ἄλλος νέος... Μὰ γιὰ νὰ εἶμαι
εὐλικρινὴς μαζί σου, πρέπει νὰ ἔβρης, Τζέρρυ, πὼς καὶ οἱ δυὸ
μ' ἀρέσετε πολὺ. Γι' αὐτὸ, θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὸν ἄλλον ἀ-
κόμα μιά φορά, προτοῦ νὰ...

—Αὐτὸ εἶνε ὁσὸστό, Τζό! Μὴ ξεχάσης ὅμως πὼς σ' ἀγαπῶ
καὶ θὰ περιμένω ἀπάντησι!

—Εἶσαι καλὸς, Τζέρρυ, ψιθύρισε ἡ νέα καὶ ἔσπευσε νὰ συ-
ναντῇ τὸν Μάικ, ὁ ὅποιος ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴν στιγμή στὴ σάλ-
λα τοῦ χοροῦ.

Καθὼς ἡ Τζολέττα περνοῦσε δίπλα στὴ θεία της, ἐκεῖνη τὴ
σταμάτησε.

—Τζό, ρώτησε ἡ λαϊκὴ Γουόρρεν, μὴπως ξέρεις ποῖ εἶνε ἡ
θεὰ τοῦ ὠραῖο παλληκάρι, τοῦ κουβεντιάζει μὲ τὸν θεῖο σου;

—Ἕνας γνωστός μου ἀπὸ τὸ ἀτελιέ, θεία! Ἐλλεν!

—Θεέ μου! Μήπως εἶνε κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλλιτέ-
νες τῆς συντροφιάς σου; φώναξε ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὅποια ἔ-
τρεμε μήπως χαλάσουν τὰ σχέδιά της γιὰ τὸν γάμον τῆς ἀνε-
ψιάς της μὲ τὸν Τζέρρυ Σέιμουρ.

—Μὰ, δὲν ξέρω τί δουλειὰ κάνει! ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸν γνώ-
ρισα καί...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ Σέρ Τζώφρεϊ πλησίασε καὶ σάπασε
τὸν νέο στὴ γυναῖκα του.

—Ξέρεις, Ἐλλεν, εἶπε ὁ Σέρ Τζώφρεϊ, ὁ μιστὴρ Μόρραν,
μοῦ λέει πὼς ὅταν ἦταν νέος, εἶχε μείνῃ κάποτε στὸν πύργο
τῶν Χάιγαν-Ουίλιαμ.

—Μὰ ἐσύ, Τζό, δὲν μοῦ εἶπες πὼς τὸν γνώρισες στὸ ἀτελιέ;

—Ῥώτησε ἡ λαϊκὴ Γουόρρεν ἀσπασμένη.

—Κρίμα, ποῦ οἱ Οὐίλιαμ λείπουν σὲ ταξείδι! Ἐξακολού-
θησε ὁ Σέρ Τζώφρεϊ, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ λόγια τῆς συζύ-
γου του.

—Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μὲ
θυμόντουσαν! εἶπε ὁ Μάικ,
γιὰτὶ ἦμουν στὸν πύργο
τῆς ἐποχῆς ποὺ ζοῦσε ὁ γέ-
ρος συνταγματάρχης. Εἶχα
ἕνα θαυμάσιο σταλό, μὲ

θαυμάσια άλλα θυμωμένα!

Όπως απειδείχθη, ο Μάικ Μόρραν ήταν λαμπρός χορευτής κι' έτσι η λαίδη Γουόρρεν έχασε πολύ γρήγορα τους διαταγμούς της, γιατί κατά σύμπτωση εκείνο το βράδυ, οι χορευτές σπάνιζαν.

Πολύ γρήγορα ο Μάικ κατώρρωσε να παρασύρει τη Τζολέττα έξω στον κήπο. Ήταν μία υπέροχη, γλυκιά βραδιά και το φεγγάρι έριχνε το φως του στο μονοπάτι που οι δυο νέοι ακολουθούσαν.

—Απόψε έχασα κάθε έλπίδα! είπε ο νέος σιγά, γιατί μέσα σ' αυτό το πλούσιο περιβάλλον, νοιώθω τόσο μακριά στέκει από μένα!

—Μά σε συμπαθώ πολύ, Μάικ, αλλά τον Τζέρρυ, τον γνωρίζω από τα παιδικά μου χρόνια κι' έτσι.

—Και μήπως εγώ δεν σ' αγαπώ τρελλά; Κι' ως γνωριστήκαμε τελευταία μονάχα! Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να θυμάσαι την εποχή που ήμουν, παιδί ακόμη, σ' ανέβασα άπαντα σ' ένα πόνη και σου μάθαινα ιππασία μέσα σ' αυτό το πάρκο, του πύργου του θείου σου! Για να με πιστέψεις μάλιστα, θά σου πω το έξης: Αυτό το μονοπάτι δεν καταλήγει σε μία μικρή πλατεία, όπου υπάρχει ένα πηγάδι;

—Ναι, υπάρχει εκεί ένα πηγάδι! Και μάλιστα ο θεός μου, έπειδή όταν ήμουν μικρή πήγαίνα κι' έσκυβα για να κυττάζω το βυθό του, φοβότανε μήπως πέσω μέσα και το έκλεισαν μ' ένα βαρύ ξύλινο καπάκι...

Κουβεντάζοντας, οι δυο νέοι είχαν φθάσει τώρα στη μικρή πλατεία και κάθισαν άπαντα στο πεζούλι του πηγαδιού. Ο Μόρραν έσπρωξε το βαρύ σκέπασμα κι' οι δυο νέοι έσκυψαν και κύτταζαν.

—Διακρίνεις το βυθό του; ρώτησε ο Μάικ.

—Όχι! Βλέπω μόνο μία φοβερή μαυρίλα! Αν το φως του φεγγαριού έπεφτε κατακόρυφα, πιθανόν να διακρίναμε το βυθό. Νοιώθεις τί ψυχρός που είναι ο αέρας του πηγαδιού;... Τό σκοτάδι του με τρομάζει!... Τι θάκαινες, Μάικ, αν έπεφτα μέσα;

Αντί άλλης απαντήσεως, ο νέος άρπαξε την Τζολέττα στη γερή αγκαλιά του, την έσφιξε άπαντα του και τη φίλησε με πάθος. Για μία στιγμή, η νέα άφρόθηκε στ' αγκάλιασμά του, με ξαφνικά έσπρωξε τον Μάικ, έφερε τα χέρια της στο λαιμό της και μ' άπελπισία φώναξε: —Τά μαργαριτάρια!.. Μοῦ έπεσαν!..

—Θεέ μου! φώναξε ο Μόρραν. Θά έπεσαν μέσα στο πηγάδι!

—Ένα περιδέριο τριών χιλιάδων λιρών! στέναξε η νέα. —Ω! Πώς θά το πω στη θεία Έλλεν;

—Θά πής το πῶ εγώ! είπε ο Μάικ με συντριβή, αν δεν σε φιλούσα τόσο απότομα, δεν θά συνέβαινε αυτό το ατύχημα. Το λάθος είναι όλο δικό μου!.. Πάμε!..

Στενοχωρημένοι, οι δυο νέοι επέστρεψαν στον πύργο. Μαζύ, πλησίασαν τους οικοδεσπότες, οι οποίοι κουβεντιάσαν εύθυμα με μερικούς από τους καλεσμένους των.

Αποφασιστικά ο Μάικ προχώρησε κι' είπε:

—Λαίδη Γουόρρεν, Σέρ Τζωφρέυ, λυπούμαι κατάκαρδα, μά πρέπει να σας πω ότι τα μαργαριτάρια που φορούσε η μίς Φέιν, έπεσαν μέσα στο πηγάδι!

—Θεέ μου! Τά μαργαριτάρια μου! είπε η λαίδη Γουόρρεν. —Ω! θεία μου, είμαι τόσο, τόσο λυπημένη!.. τραύλισε η Τζολέττα.

—Το λάθος ήταν αποκλειστικῶς δικό μου!.. άρχισε να λέν ο Μάικ.

Οι καλεσμένοι είχαν συγκεντρωθή γύρω στον διπλο, ο χορός σταμάτησε κι' η όρχηστρα έπαψε να παίζει.

Ο Σέρ Τζωφρέυ, θέλοντας να σκορπίση το αίτημα της στενοχωρίας των καλεσμένων του, είπε στην Τζολέττα με το καλόκαρδο ύφος του:

—Αγαπημένη μικρούλα μου,

δεν ένωῶ το μικρό αυτό ατύχημα να χαλάση το κέφι σου! Σήμερα είναι η επέτειος των γενεθλίων σου και θέλω να σε βλέπω χαρούμενη! Θά βρεθῇ το περιδέριό μου, μη στενοχωρησαι!..

—Λαίδη Γουόρρεν, πῶς έπεσαν τα μαργαριτάρια μέσα στο πηγάδι, το όποιο είναι σκεπασμένο, χρόνια τώρα;

—Είπε δικό μου λάθος, Σέρ! απάντησε ο νέος. Έγώ τό ξεσκέπασα! Καθήσαμε άπάντα στο τοίχωμα με τη μίς Φέιν και κουβεντιάσαμε. Άνοησία ήταν βέβαια, αλλά βλέπετε, φεύγα αύριο για τη Νέα Υόρκη κι' ήθελα να την αποχαιρετηθῶ!

—Παράξενο μου φαίνεται, είπε η λαίδη Γουόρρεν, πῶς άνοιξε το περιδέριό; Μόλις τελευταία το είχα δώσει στον χρυσό χόο για να στερεώση το κλεισμό του!..

—Πιθανόν να σκόλωσε στο μανικέτι μου, έξήγησε ο Μόρραν. Για να είμαι μάλιστα, ειλικρινής, πρέπει να ξέρετε πῶς θέλησα να φιλήσω την άνεψιά σας.

Ντροπισασμένος, ο νέος στεκόταν, ενώ τα κορίτσια κύτταζαν με κάποια ζήλεια τη Τζολέττα. Έκείνη, νοιώθοντας πῶς ήταν άδικο να πάρη ο Μάικ όλο το φταίξιμο, έκανε ένα βήμα πρὸς το μέρος του, μά την ίδια στιγμή ο Σέρ Τζωφρέυ την έπιασε από το χέρι και την έμποδισε να προχωρήση. Καθώς κύτταζε έπιμόνα τον νέο, τον είχε αναγνωρίσει μονομιῶς! Όχι! Δέν ήπληρχε άμφιβολία! Ο Μάικ Μόρραν ήταν άπλοῦστα ένας ιπποκόμος, τον όποιο ά κούρσε του και φίλος του, ο γέροντας ταγματάρχης Ούλμπερτ είχε άλυτο στην ύπηρεσία του.

—Μήπως σκόλωσε το περιδέριο στο τοίχωμα του πηγαδιού; ρώτησε κάποιος.

—Αδύνατον! απάντησε ο Μάικ άδιστακτα. Γιατί άκουσα τό θόρυβο που έκανε, καθώς έπεσε μέσα στο νερό!

—Χμ! είπε ο Σέρ Τζωφρέυ, είσαι βέβαιος, παλληκάρι μου, πῶς άκουσες τό θόρυβο τό περιδεραίου, καθώς έπεφτε στο νερό;

—Βεβαιότατα, Σέρ! έπέμεινε ο Μάικ. Ξέρετε, αυτόν τον γιόχο ποῦ κάνει ένα άντικείμενο, όταν πέσει από ύψος στο νερό...

—Παράξενο μου φαίνεται, το ότι άκουσες τον ήχο του νερού, γιατί άκριβῶς σήμερα, ο έπιστάτης μου, με βεβαίωσε, πῶς δεν υπάρχει οὔτε σταγονίδα νερού μέσα στο πηγάδι. Εξ ατίας της μεγάλης άνομιρίας που είχαμε τελευταία...

Ο Μάικ Μόρραν κατάλαβε τη γκάφα του και τότε, άποθάλλασε πειλά το προσώπιό, προσπάθησε να ξεφύγει, παραμερίζοντας και σπρώχνοντας τον κόσμο, που είχε συγκεντρωθή γύρω του. Μά ο Τζέρρυ, ο όποιος είχε πῶς πειλάσει και τον παρακολουθοῦσε, με μία έπιδεία τρικλοποδιούσε, τον έριξε κάτω.

Τά μαργαριτάρια βρέθηκαν μέσα στην τσέπη του Μάικ Μόρραν.

Τό ίδιο βράδυ, άνηγγέθησαν οι άρθραδῶνες της Τζολέττας και τοῦ Τζέρρυ.

—Θεέ μου! Θά έπεσαν μέσα στο πηγάδι! φώναξε ο Μόρραν με συντριβή

—Ένα περιδέριο τριών χιλιάδων λιρών! στέναξε η νέα. —Ω! Πῶς θά το πω στη θεία Έλλεν;

—Θά πής το πῶ εγώ! είπε ο Μάικ με συντριβή, αν δεν σε φιλούσα τόσο απότομα, δεν θά συνέβαινε αυτό το ατύχημα. Το λάθος είναι όλο δικό μου!.. Πάμε!..

Στενοχωρημένοι, οι δυο νέοι επέστρεψαν στον πύργο. Μαζύ, πλησίασαν τους οικοδεσπότες, οι οποίοι κουβεντιάσαν εύθυμα με μερικούς από τους καλεσμένους των.

Αποφασιστικά ο Μάικ προχώρησε κι' είπε:

—Λαίδη Γουόρρεν, Σέρ Τζωφρέυ, λυπούμαι κατάκαρδα, μά πρέπει να σας πω ότι τα μαργαριτάρια που φορούσε η μίς Φέιν, έπεσαν μέσα στο πηγάδι!

—Θεέ μου! Τά μαργαριτάρια μου! είπε η λαίδη Γουόρρεν. —Ω! θεία μου, είμαι τόσο, τόσο λυπημένη!.. τραύλισε η Τζολέττα.

—Το λάθος ήταν αποκλειστικῶς δικό μου!.. άρχισε να λέν ο Μάικ.

Οι καλεσμένοι είχαν συγκεντρωθή γύρω στον διπλο, ο χορός σταμάτησε κι' η όρχηστρα έπαψε να παίζει.

Ο Σέρ Τζωφρέυ, θέλοντας να σκορπίση το αίτημα της στενοχωρίας των καλεσμένων του, είπε στην Τζολέττα με το καλόκαρδο ύφος του:

—Αγαπημένη μικρούλα μου,

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΥΒΕΙΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Μά από τις ώραιότερες κοσμικές κυρίες. Τύπος κωμικής εκ των αίων όφρων. Φυσιογνωμία άρμονική, με μάτια σπάνια. Η εμφάνισή της έξαιρετική σε εἶκος και Παριζιάνικη τεχνολογία συνόλου. Κυρία στα καπέλα της την χαρακτηρίζει η μαεστρία των Παρισινών εταίρων. Αν έινε πολύ όμιλητική, και αυτό άκόμη έναρμονίζεται με τον τύπο της άρμονικότητάς της. Άλλωστε, χρησιμοποιεί και ως μία εύχαριστη άνδρα στην κομραστική αλληγορία των άλλων.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Στην όφρα έπαιλι τοῦ κ. και της κ. Κοιζή, στην Κηφισιά, η νεο- και άρετοί μεγάλοι πέρασαν ένα άξέχαστο βράδυ. Κι' αυτό ά- νηκε στην τζά, στον όφρο μπουκέ και στην οικοδεσποίνα, η όποια ήθελε συμπαινετάτα, βοηθομένη υπό της θυγατρός της κ. Απέργη, τις όδους Φάνης Σόδη και τοῦ κ. Στεφ. Σόδη.

—Μέσα στα ώραιότατα στολόμενα και άπλητα σαλόνια, κατορθώνον- να να διακρίνομεν, μέσα στην πολυκομία, την κ. Π. Τσαλδάρη, με του- λωπτα μῶδ, τον πρεσβύτερόν και την κ. Κ. Τσαλδάρη, με του- λωπτα μῶδ, τον πρεσβύτερόν της Αμερικῆς και την κ. Μάκ- Βη, τον πρεσβύτερόν της Αγγλίας κ. Ουάτερλόν, την πρεσβείρα της Ιταλίας κ. Ντέ Ρόσι, τον άκόλουθόν της Αγγλικῆς πρεσβείας και την κ. Σάν- ταν, την κ. Υψηλάντη, τον κ. και την κ. Ευδόκη, τον κ. και την κ. Παύλου, τον κ. και την κ. Δούριανη, τον κ. Βούδον, τον κ. και την κ. Βούδον, τον κ. και την κ. Στ. Εγγενίδη, τον κ. και την κ. Μα- γνη, τον κ. και την κ. Ζ. Μάτσα, τον κ. και την κ. Αμφούτζιο, τον κ. και την κ. Ζαλοκώστα, τον κ. και την κ. Μεν. Μεταξά, τον κ. και την κ. Μαντή, τον κ. και την κ. Αφεντούλη, την πριγκίπισσαν Καντα- ραζάκη, την κ. Σταίκου, τον κ. και την κ. Ταμπακοπούλου, τον κ. και την κ. Ζαφίρη, τον κ. και την κ. Αντ. Σταθάτου, τον κ. και την κ. Ευαδῆ, τον κ. και την κ. Γ. Ζορίφη, τον κ. Δεμερτζή, την κ. Κα- λυγή κλπ.

—Εξαιρετικά εμφανίσεις, λόγω ώραιότητος, η κ. Νέλλα Μάτσα με την κ. Ε. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

—Η όφρα σέβει της βραδυάς, η κ. Αίσα Στε- νάου, το γένος Καλλέργη.

—Η νεολαία άφρονη, διακρίνομεν τὰς διδας- τριχές η κ. Α. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

—Η όφρα σέβει της βραδυάς, η κ. Αίσα Στε- νάου, το γένος Καλλέργη.

—Η νεολαία άφρονη, διακρίνομεν τὰς διδας- τριχές η κ. Α. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

—Η όφρα σέβει της βραδυάς, η κ. Αίσα Στε- νάου, το γένος Καλλέργη.

—Η νεολαία άφρονη, διακρίνομεν τὰς διδας- τριχές η κ. Α. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

—Η όφρα σέβει της βραδυάς, η κ. Αίσα Στε- νάου, το γένος Καλλέργη.

—Η νεολαία άφρονη, διακρίνομεν τὰς διδας- τριχές η κ. Α. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

—Η όφρα σέβει της βραδυάς, η κ. Αίσα Στε- νάου, το γένος Καλλέργη.

—Η νεολαία άφρονη, διακρίνομεν τὰς διδας- τριχές η κ. Α. Ε. Μπαλατζή με μπλε ταρτά, η κ. Μαλαμῆ με πράσινο μπροσέ, λόγω κοινότη- τος η κ. Έβαν Δεστούνη, η κ. Α. Καρέλλα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Χτενίσματα της Αποκρήας

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Πῶς ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΗΣ ΣΑΣ)

Νοικοκυρούλαν. — Το σκάσιμο των χειρών παρατηρείται ιδίως τώρα τον χειμώνα και οφείλεται στην ξηρότητα του δέρματος, αλλά και στην άρροσέξια σας. Σφουγγίζετε καλά τα χέρια σας, όταν τελειώνετε τις δουλειές του σπιτιού, και κάθε φορά που θα τα πλένετε, βάζετε τους χέρια σας στην έξω λουρί :

Eau de roses	50 gr.
Eau de Cologne	25 »
Glycerine	25 »
Eau oxygénée	10 »
Teinture de benjoin	10 »

Πολύ καλό έπίσης θα τους κάνει να τα τριέτε και με λεμόνι.

Απαρηγόρητην, Ναύπλιον. — Έάν ζυγίζετε πραγματικῶς 52 κιλά και το άνάστημά σας είναι 1 μ. 54, τότε έχετε άκρῶς το κανονικό βάρος. Έπειδή δέ, κατά πάσαν πιθανότητα, θα ζυγιστήκατε ντυ- μένη τότε σῆστε κάτω κι' από το κανονικό, και μάλλον να παύσετε να έχετε κι' όχι ν' άδυνατίσετε. Η περιφέρειά σας είναι τόσο μεγάλη, γιατί θα έχετε πλατιά λαιμῆ. Κάνετε γυμναστική, ιδίως των κάτω άκρων, μὴν κάνετε καθιστική ζωή και προσέτε έναν κορσέ άλαφρόν, γὰ νὰ σὰς περιορίσῃ λίγο σ' αυτό το σημείο.

Αθήνα 11, Ένταυθα. — Αν δεν μπορείτε να κάνετε μόνη σας το άμύλουτρο του προσώπου, τότε πηγαίνετε σ' ένα λουτρότο καλλο- νῆς, άπ' αυτά που υπάρχουν στὰς Αθήνας, γὰ νὰ σὰς το κάνουν εκεί. Το άμύλουτρον δεν προδιαθέτει γὰ συνάχεια, αν δεν βγῇτε άμέσως κα- τῶν στο ύπαιθρον. Πολύ θα σὰς ωφελήσῃ έπίσης γὰ τὰ μαυρίσματα και το έξω όφρο :

Eau de roses	50 gr.
Alcool camphré	25 »
Vaseline	5 »
Souffre precipité	4 »
Acide salicylique	0 » 25
Resorcine	0 » 01

Αλείψετε μ' αυτό το πρόσωπό σας και μετά δυο ώρες ξεπλένεσθε με άμυρό νερό. Μὴ χρησιμοποιείτε σαποῦνι.

Ζανέταν Ζ. — Γὰ το άνάστημα διαβάστε τί άπαντῶ εἰς τὸν Μεγάλον Μικρόν, σὲ προηγούμενο φύλλο τοῦ Μπουκέτου.

Κόρη Φιλόδοξην. — Δεν καταλαβαίνω τί είναι αυτή η εχλωμάδα που μου γράφετε. "Αγ- την έχ'τε σε δύο σας το σώμα, φράξιμα μήπως οφείλεται σε παθολογικούς λόγους (έκιδεις πυρετούς, παθήσεις του ήπατος κλπ.). Έν τοιαύτη περίπτωση, θα κάνετε καλά να πάτε να σὰς κυττάξῃ ένας γιατρός. Το όξενέ βεβαίως κοι- νίζει τα μαλλιά και τα καλλίει, δεν β'άττει δ' μας στην ύγεια. Αν θέλ'τε χρώμα πα φυσικό, τότε να τὰ βάζετε με μὰ από τις έτοιμες έρω- παϊκές βαφές, π.χ. το Ορέαλ, με το όποιο μπο- ρείτε να τὰ βάψετε και μόνη σας. Πάτως, γὰ νὰ σὰς φύγῃ το άσπρο χρώμα, είναι προτιμότε- ρο την πρώτη φορά να πάτε σ' έναν κορσέ, γὰ νὰ σὰς τὰ ξεβάψῃ αὐτός, και ύστερα φροντίσετε να τὰ διατηρήτε στο χρώμα που σὰς άρέσει.

Μαύρη Πέταλοῦ α ν. — Τὸ έγω το- νίσαι και άλποτε : είναι άδύνατον τὰ καμάκια μαλλιά να γίνουν ξανθά. Ένας πεπεισμένος κορσές μπορεί να τὰ πετύχῃ, αλλά σὲ όκτὸ ήμέ- ρες θ' άρτίσουν να μανόσουν πάλιν και το θέαμα θα είναι άηέστετο. Άλλωστε, και στο χρώμα σας, έφόσον έσθε τόσο μελαγχρόνη, δεν είναι δυνατόν να πηγαίνουν τὰ ξανθά μαλλιά. Μὴ μεταχειρίζεσθε άγρό ρούς γὰ το πρόσωπό, γιατί η χρωστικὴ ουσία που έχει καταστρέφουν και ξεραίνουν το δέμα. Να προτιμάτε το ροῦ κοι- νάκι, που πωλείται σὲ κομμάτια και που το βρά- δι μπορείτε να τ' άραιώσετε με μὰ κορσέ ή μὰ λουρί. Για τὸ θέμα σας καταλλήλότερο είναι το κομμάκι σὲ χρώμα orange. Για τὰ χείλη τὸ Mi- chael σὲ χρώμα Π.

Μ. Τ. Φ. — Από τις λουρί που πωλούνται έτοιμες εἰς τὸ έμπορον πολλές είναι άγνές, αλλά υπάρχουν και πολλές που έχουν βλαβερά συστα- τικά. Η λουρί την όποιαν μεταχειρίζεσθε είναι άγνή, αλλά έφόσον το δέμα σας είναι τόσο λι- παρό, όσο μου γράφετε, δεν την βούισα κατάλ- ληλη γὰ σὰς. Προτιμότερο είναι να χρησ' μοποιή- τε λουρί ειδικὸ γὰ τὰ λιπαρά δέματα.

Η ΦΙΑΗ ΣΑΣ

—Θεέ μου! Θά έπεσαν μέσα στο πηγάδι! φώναξε ο Μόρραν με συντριβή

σίαισει και τον παρακολουθοῦσε, με μία έπιδεία τρικλοποδιούσε, τον έριξε κάτω.

Τά μαργαριτάρια βρέθηκαν μέσα στην τσέπη του Μάικ Μόρραν.

Τό ίδιο βράδυ, άνηγγέθησαν οι άρθραδῶνες της Τζολέττας και τοῦ Τζέρρυ.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Η γυναίκες στους άνδρες είναι ό,τι και τα μνηκικά στους ριθμούς: Αυξάνουν ή έλαττώνουν την αξία τους.

Η ύπομονή είναι άρετή. Η μετριοπάθεια είναι αίσθημα. Κι' η καλαισθησία είναι ανάγκη.

Αν ο ούρανός σκεπάζει με δυσάρεσκα πολλές άμφο- κι' η γη έπίσης σκεπάζει με δυσφορία τό βάρος πολλών άμφο- στήτων: Και των δυο λοιπόν ο ρόλος, είναι δυσκολότερος!

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» άγοράζει εἰς άπολύτως ίκανο- ποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία και βιβλιο- θήκας ολοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δὲ και σκόρπια φύλλα παλαιῶν έφημερίδων και περιοδικῶν, Ημερολόγια, Καζαμίαι, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορι- κῶν προσώπων και εἰκόνας διαφόρους. Άπευθυνήτε ή γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.

Όποιος κάνει πάντα ό,τι θέλει, σπάνια κάνει ό,τι πει.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ

(ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τί του ήθε, λοχίας άνθρωπος αυτός, να γίνει μασκαράς, μόλις ήρθε στην 'Αθήνα για τη «μετεγκατάσταση» ;
 Η «επιπρόθετος Γαρούφας» του πήρε το μυαλό ;...
 —Γιαργούλα μου, ψυχή μου και αγάπη μου, θα ντυθούμε μασκαράδες...
 Και ντύθηκαν.

Φόρεσε αυτός τα ρούχα της Γαρούφας και η Γαρούφα τα δικιά του. Έπετα ήρθαν και οι άλλοι, από τη γειτονιά... 'Ο Μπαρμπάτσος, τον λιγμένους σ' ένα σεντόνι, ή κυρά-Γιάννινα, μέσα σ' ένα σακάκι, σαν τον Μπερτόδουλο, ή Κατινίτσα, ή Μαρίκα και ή Μαριμωρή...
 —Χάι-χάι, μανούλα μ', χάι !...
 Πήρανε δρόμους και σοκάκια. Μπήκανε σε σπίτια που δεχόντουσαν «μετεμεμφισμένους», και χορέψανε, τραγούδησαν ή Γιαργούλας εδ-ξιοπρεπώς και ως μπαρμπάτσος είνε ανδρα στρατιωτικούς :

Σαράντα παλληκάρια, κι ένας γέροντας, χάι, μωρέ, σαράντα παλληκάρια, κι ένας γέροντας, πάνε για κλεψιά, μωρέ, πάνε για κλεψιά...
 ...και θυμήθηκε που κινήθηκε κι αυτός τους κλέψτε, στο «μεταβατικό».

—Κι να ιδίτη, μί σφαίρες... κοιμητή !...
 Κι, έστρεψε τον αρεμάνιον και αριστερή του... «μυσταξ» !...

Αφού επισκέφθηκαν όλα τα συγγενικά και τα γειτονικά της Γαρούφας σπίτια, αποφάσισαν, σαν άνθρωποι του κόσμου κι αυτοί, να κατευθύνουν και στα κέντρα.
 Τό ήθελαν αυτό ή Κατινίτσα, ή Μαρίκα και ή Μαριμωρή, αλλά ο κύριος λοχίας είχε αντιρρήσεις :

—Ουρ' τί θέλ' ή άλουπού στού παζάρ' ;...
 Μά επειδή έπρεμαν, με λιγωμένα μάτια, καιδεύοντας τον ευσταλή στρατιωτικό και τακτοποιώντας τον «μυσταξ» και γραμμένον... «μυσταξ».

—Ουρ' του τοιούτου αντίθετη προυν την άξιοπρεπείαν του στρατιωτικού σώματος, καθ' έκαστα κι καθ' αλληλογραφία !... φώναξε ώς-τόσο.

—Γιαργά μου, έτσι να σέ δοίμε κι' υποστράτηγο, μη μās χαλάσης τό χατήρι !... επέμειναν εκείνες.

—Ε, ουρ' θηλικά του διαβό !... Ουδείς αναμάρτητος καταμποροσθέν σης !...
 Και «εφοδόσαν» προς τό Σύνταγμα.

Έκει μ' αμās ευθύμων νέων τους προγκάρισε.
 —Χρόόόόό !... Χό, χό, χό !... 'Αούααααα !...

—'Ο Γιαργούλας θύμωσε.
 —'Ε, ουρ' για λίκους μās πειράσαν κι μās «χουχουτάν» !...

Μικροί τους πέταξαν κοιμητή και άλλα, «επιστρέφοντας» από τό ψηλό και λυγερό ανάστημα του λοχία και νομίζοντας ότι υπό τα γυναικεία κρύπτεται γυναίκα, ώρα ή «Αρτεμης, του άπληθυναν λόγους ερωτικούς, θεομύς και πολυσυνάτους !...

—Ουρίστη ίαχα-λουίς !... μουρμούριζε ο λοχίας, δέν άντεχού, θα άντιρουκόψου κανέναν άπ' αυτούς !...

—Γιά τ' όνομα του Θεού, Γιαργά ! Ανέθηκαν σε σπίτια που έδεχοντο και διου «γίδες» και «καροκάλες» και λογιής «αυληκόττες» χορεύαν.

—Ε, ουρ' που είνε μάννα μ' να μās έψ !...
 Αεφανα μιά άπ' αυτές άνοιξε ένα σαν σεντόνι, σαν άλευροσέντονιο, άγ-

—'Η κυρά-Γιάννινα, μέσα σ' ένα σακάκι, σαν τον Μπερτόδουλο !...

γίξε κάτω με τα δάχτυλα και άρμονία γλυκιάτη άνεδόθη.
 —Ουρ', τί «ζούμπουρον» κλείσανε και σκούζει ίκει μέσα !... φώναξε ή Γιαργούλας.

—'Η Γιαργουφάλιστα τον έτράβηξε με τρόπο.
 —Σόπα, για τό Θεό ! Είνε τό πάνω, του έξήγησε.
 —Πού πιάνεις, ουρ' !...

Οί ευρωπαϊκοί χοροί τον ξαφνίσανε τό Γιαργούλα. 'Ολοι άρμυ-μένοι, γυρίζανε-γυρίζανε, έστρεβόβλεπον, σαν ν' άνοιξαν, με τα κεφάλια ή γυναίκες άκουμπισμένα στους ώμους των άνδρών, τα στή-

—'Αναπλάσματα, τα μάτια γλαφυμένα, λιποθυμίζοντας άπ' τον ρυθμικό στρόβιλο και της άγκαλιάς την ήδονή.

—Καρυστανταίου είνε, ουρ', ιδώ μέ-σα ; ρώτησε ο Γιαργούλας.

—Σόπα, Γιαργή μου, και είνε σπίτι άριστοκρατικό.

—Τί άριστοκρατικό, μωρέ, π' άλλά-ζουν τις γυναίκες τους σαν να είν' νυχτω-φρονές !...

—Είνε κυρίες ύψηλές περιωπής...
 —'Ο λοχίας μουρμούρισε :

—'Υψηλές περιντροπής !...
 Γυναίκες έξωμοι, γυνιδστήδες, με ντό-μνα και κοστούμια διαβολικά, περ-νούσαν χαχανίζοντας και μοιράζοντας περ-γάματα. Μιά μικρή και στρογγυλή και πεταχτή, σαν τόπι δολοκάνουργο, πλησία-σε τον λοχία.

—Πουλά μου, γιατί είσαι μελαγχολι-κός ; τον ρώτησε.

—'Ιέτο' θέλου !...
 —Βγάλε λίγο τη μάσκα σου, χουσό μου, να σέ δοίμε... Μη φοβάσαι... Δέν θα σου κάμω κακό...
 Και άπλωσε τα χέρια της.

—Πέρορορο, πριμαντόνα !...
 —Είνε θημιωμένο, τό χρυσούλι μου ; Μήπως δέν σ' αγαπάει έτσι ;
 —'Ο λοχίας ταράχτηκε.

—Πουά κ'ίνη ; ή Γαρούφα ;...
 —'Η Γαρούφα, ναί, κάποιον άλλον αγαπάει...
 —'Αδύνατον τον αδύνατον !...
 —Βρε άκου τί σου λέω, χαζέ ! Και είνε κι' εδωπέρα, μάλιστα !...

Κι' άπόψε θα άνταμωθούν...
 Τάραξε ο λοχίας. Φώναξε.

Καλά λοιπόν τό είχε καταλάβει αυτός ! Δέν ήσαν σε σπίτι που να ήταν σε πριμαντοείο !... Γι' αυτό χορεύανε άγκαλιάστας χορούς και τριβούν την κοιλία τους και πειράζονε, ελεύθερες, τους άνδρες ή γυναίκες !...

—Πιχτήνη !... Πιχτήνη καθ' ήμων τικνέται !...
 Και τότε θυμήθηκε τό στρατιωτικό του τό άξίωμα και τότε άμυνε σθη μιά άστυνομική διαταγή, που είχε λάβει, όταν στο Τραγοχώρι άστυνόμενε.

«'Απαγορεύονται, έγραφε ή διατα-γή, τα καφεσσαντά και τα τοιαύ-τα. Δι' ό και έντελλόμεθα κλπ.»

Και του ήθε τότε τό μινάλο πώς έ-κλεισε ένα «Πριμαντοείο» μιά φροά, στα Τρέκαλα, και πήρε κι' εύαρέσκεια γι' αυτό. Και τώρα, να πέση σαν χαζός, σαν ποντικός, μέσα στη φράκα ! Τέτοια ντροπή, τέτοιο «χουχουτάν», να τό λάθη αυτός !... Αυτός ! Αυτός ! Ποιος ; 'Ο Γιαργούλας, ό εκ Περίστης και Πέ-ρου της Αιτωλοακαρνανίας ! Ποιος, εί-παμε ; Αυτός !...

Ανέθηκε τό άνω του στο κεφάλι του, άσπίσανε τα μάτια του από τό θυμό, κι' έβαλλος από την ιερή όργη του, ση-κάθηκε άπάνω και τρυφερός έν τη ζηλο-τυπία του, και φοβερός γιά τον έξυτε-λισμό της στρατιωτικής του ύποστάσεως, φώναξε τόσο δυνατά, που έκανε τους πολυελάους και τό κρύσ'αλλα του σα-λονιού να τρέμουν :

—Πιχτήνη !... Πιχτήνη καθ' ήμων τικνέται !...
 Και τότε θυμήθηκε τό στρατιωτικό του τό άξίωμα και τότε άμυνε σθη μιά άστυνομική διαταγή, που είχε λάβει, όταν στο Τραγοχώρι άστυνόμενε.

«'Απαγορεύονται, έγραφε ή διατα-γή, τα καφεσσαντά και τα τοιαύ-τα. Δι' ό και έντελλόμεθα κλπ.»

Και του ήθε τότε τό μινάλο πώς έ-κλεισε ένα «Πριμαντοείο» μιά φροά, στα Τρέκαλα, και πήρε κι' εύαρέσκεια γι' αυτό. Και τώρα, να πέση σαν χαζός, σαν ποντικός, μέσα στη φράκα ! Τέτοια ντροπή, τέτοιο «χουχουτάν», να τό λάθη αυτός !... Αυτός ! Αυτός ! Ποιος ; 'Ο Γιαργούλας, ό εκ Περίστης και Πέ-ρου της Αιτωλοακαρνανίας ! Ποιος, εί-παμε ; Αυτός !...

Ανέθηκε τό άνω του στο κεφάλι του, άσπίσανε τα μάτια του από τό θυμό, κι' έβαλλος από την ιερή όργη του, ση-κάθηκε άπάνω και τρυφερός έν τη ζηλο-τυπία του, και φοβερός γιά τον έξυτε-λισμό της στρατιωτικής του ύποστάσεως, φώναξε τόσο δυνατά, που έκανε τους πολυελάους και τό κρύσ'αλλα του σα-λονιού να τρέμουν :

—Πιχτήνη !... Πιχτήνη καθ' ήμων τικνέται !...
 Και τότε θυμήθηκε τό στρατιωτικό του τό άξίωμα και τότε άμυνε σθη μιά άστυνομική διαταγή, που είχε λάβει, όταν στο Τραγοχώρι άστυνόμενε.

«'Απαγορεύονται, έγραφε ή διατα-γή, τα καφεσσαντά και τα τοιαύ-τα. Δι' ό και έντελλόμεθα κλπ.»

Και του ήθε τότε τό μινάλο πώς έ-κλεισε ένα «Πριμαντοείο» μιά φροά, στα Τρέκαλα, και πήρε κι' εύαρέσκεια γι' αυτό. Και τώρα, να πέση σαν χαζός, σαν ποντικός, μέσα στη φράκα ! Τέτοια ντροπή, τέτοιο «χουχουτάν», να τό λάθη αυτός !... Αυτός ! Αυτός ! Ποιος ; 'Ο Γιαργούλας, ό εκ Περίστης και Πέ-ρου της Αιτωλοακαρνανίας ! Ποιος, εί-παμε ; Αυτός !...

Ανέθηκε τό άνω του στο κεφάλι του, άσπίσανε τα μάτια του από τό θυμό, κι' έβαλλος από την ιερή όργη του, ση-κάθηκε άπάνω και τρυφερός έν τη ζηλο-τυπία του, και φοβερός γιά τον έξυτε-λισμό της στρατιωτικής του ύποστάσεως, φώναξε τόσο δυνατά, που έκανε τους πολυελάους και τό κρύσ'αλλα του σα-λονιού να τρέμουν :

—Πιχτήνη !... Πιχτήνη καθ' ήμων τικνέται !...
 Και τότε θυμήθηκε τό στρατιωτικό του τό άξίωμα και τότε άμυνε σθη μιά άστυνομική διαταγή, που είχε λάβει, όταν στο Τραγοχώρι άστυνόμενε.

«'Απαγορεύονται, έγραφε ή διατα-γή, τα καφεσσαντά και τα τοιαύ-τα. Δι' ό και έντελλόμεθα κλπ.»

Κι' ή Γαρούφα τό δικό του...

Κι' ό Μπαρμπάτσος, νος σ' ένα σεντόνι...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Οι δικηγόροι πρωτοφόρεσαν τις τριβένους εις ένδειξιν...πένθους, για τό θάνατο της βασιλίσσης της 'Αγγλίας 'Αννας, τό 1714.

—Από τότε άμās τό πένθιμο αυτό ένδυμα καθιερώθηκε να τό φο-ρουν όλοι σχεδόν οι Ευρωπαίοι δικηγόροι, όσους συνηγορούν στα δικα-στήρια.

—Τό πρώτο μόνιμο άμάξι του κόσμου έκανε την εμφάνισή του στη Νέα 'Υόρκη τό 1803.

—Επανοήθηκε δέ άπό τον Γάλλο μετανάστη Ζοζέφ Χάντσον, ό ό-ποιος πήρε και σχετικό δίπλωμα εύρεσις-χνίας.

—Η μικρότερες αυτόναμες χώρες της Εύρώπης είνε τό Λουξεμβούρ-γο, τό Λιχτενστάιν, ό "Αγος Μαρίνος και τό Μονακό.

—Τόν περσιμένο μήνα πέθανε στο Λονδίνο ό εκατομμυριούχος Μπά-γας Μιράν, ό επονομαζόμενος «ό ναυτικός που δέν ταξίδευε ποτέ».

—'Ο Μιράν επί έικοσι χρόνια κατοικούσε στην πολυτελέστατη και ιδιόκεητο θαλαμηγό του, ή όποια άμās ποτέ δέν είχε μετακινηθή άπό τον όρμο, όπου ήταν άγκυροβολημένη.

—Έχει υπολογισθή ότι κάθε χρόνο μπαίνουν στα μάτια μας διαφό-ρων ειδών καθαρσί-ς, βάρους μισής άμās !

—Στη Νήσο του Σολωμώντος, επί δέκα συνεχή χρό-νια, κάθε πρωί, σημειώνεται την ίδια πάντοτε ώρα, και άπό μιά σεισμική δόνηση.

—Τόση δέ είνε ή άκρίβεια της ώρας της σεισμικής δόνησεως, ώστε οι λίγοι Ευρωπαίοι που κατοικούν στο νησί αυτό, κανονίζουν σύμφωνα μ' αυτή την ώρα των ρολογιών τους !...

—Οι Κινέζοι χρησιμοποιούν ως πρόχειρο άπολιμαν-τικό και καταγραφικό για τα έγγραφα, τό σοάι.

—Τό δραστήκιότο άπολιμαντικό είνε τό λινέλιο.

—'Ο βόας και ό πύθων έχουν 320 ζευγάρια πλευρές.

—'Η διαθήκη του βασιλέως της 'Αγγλίας άποτε-λείται από 1.500 σελίδες, είνε δέ χωρισμένη σε τρεις χρυσόδετους τόμους.

—'Η μόνη ευρωπαϊκή χώρα, ή όποια δέν έχει ούτε ένα μέτρο σιδηροδρομικής γραμμής, είνε ή 'Αλβανία.

—'Ο 'Αγγίλος δρομέας Γιλέν Κούνγκανι, ό όποιος κατέχει τό παγκόσμιο ρεκόρ του δρόμου ενός μίλου, είνε άνάτηρος στού...πόδια.

—Πράγματι, τό δεξί του πόδι δέν έχει διόλου δά-χτυλα, ενώ ή πατούσα του άριστερού του παδιού είνε κυρλολεκτικά πολτοποιημένη από έγκαύματα !...

—'Ανάτηρος επίσης είνε κι' ένας ποδοσφαιριστής της μεγάλης άγγλικής ποδοσφαιρικής ομάδας «Σούντερλαντ».

—'Ονομάζεται Σμιθ Τάουσεντ και τό ένα του πόδι είνε ξύλινο !

—'Αδά ήταν τ' όνομα του γαμπρού κι' Εδα της κόρης, σ' ένα γά-μο, που έγινε τελευταία στο γάτο «Παράδεισος», τό όποιο βρισκόταν άγκυροβολημένο στις Πορτογαλικές άκτές.

—'Η πρώτη έκκλησία που χτίστηκε στην 'Αγγλία, ήταν άφιερωμένη στη...ρέγγα, τό έθνικό και τόσο προσδοκώμενο των 'Αγγλων !

—Στη Λιέγη, έδω και λίγα χρόνια, μιά φτωχή γυναίκα άγόρασε για τό παιδί της από ένα ένεχυροδανειστήριο ένα ζευγάρι παπούτσια με δι-πλές σόλες.

—Όταν όμως, έπειτα από λίγο καιρό, ή σόλες των παπουτσιών κατε-στράφησαν, κι' ή μητέρα του παιδιού σκέφτηκε να τα μεταλλάξω, κα-τάληψη άνακάλεσε ανάμεσα στις δυο σόλες του δεξιού παπουτσιού μιά χρυσή καρφίτσα με πολύτιμες πέτρες, άξιας 500 λιρών.

—Τό ρολόγι του καθωυστασίον της έκκλησίας του 'Αγιου 'Γεωργίου, στο Μπτόν Ράβερ της κομητείας Ουίλσάιρ, στην 'Αγγλία, είνε κατα-σκευασμένο από τα πιο περίεργα και έτερόκλητα αντικείμενα.

—'Ο κατασκευαστής του, κατωός Ζ. Κ. Σπράτ, πριν τό φτιάξει, είχε δηλώσει στους ένοχίτες ότι, άν του προμήθαιαν διάφορα...παρσίδε-ρα, μπορούσε να τους κατασκευάσει τό ρολόγι.

—'Απ' όλη αυτή τη σαβούρα, ό Σπράτ διαλέξε δυο όδες ποδηλάτου, μιά σκούτα και διάφορα κομμάτια από μόλυβδο και διάφορα άλλα μέταλλα.

—Τό μόνο άργαλειό που είχε στη διάθεσή του, ήταν ένας μικρός τόρνος. Τα υπόλοιπα άργαλειά, όπως, π. χ., τορνάνα, σπινά κλπ., τα κατασκεύα-σε από τα παρσίδερα έκείνα.

—Τό κατασκευαστικό αυτό ρολόγι εορτάζεται θανα-σία από τό...1911 !

—Ένα παιδάκι στη Νέα 'Υόρκη έχει την...με-γαλύτερη παρσίδα του κόσμου.

—'Τ' όνομα της παιδαγωγού του παιδιού εκείνου είνε Μάτζελ και είνε, άπλούστατα, ένας θηλικός έλέφας !.

—'Ο ταχύτερος μονοκοσμητής ήταν ό 'Αγ-γίλος Σούλιναν.

—Την έπερα του ό ελαφρόκορος την συνέθε-σε σε τρεις μέρες. Επίσης την σιδερένηρα 'Εϊλάν-δης την συνέθεσε στις 3 τό πρωί, και τό ίδιο βρά-δυ, στις 7 ή ώρα, πάλι την σε συναίλια.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

—Ουρ', τί θέλει ή άλουπού στού παζάρ' ;

—Τίποτα, κύρ λουχία, θα πās στο Φρουραρχείο !

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

ΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, στὸ χορὸ τοῦ λόρδου Μόρλεϋ, ἡ ὡμορφὴ Μάργκαρετ, ἡ πολυγατημένη κόρη τοῦ Βαρωννέτου Γουέρλιν, ποὺ εἶχε παντρευτῇ ἐκείνες τὲς μέρες τὸ λοχαγὸ "Ερὶκ Ράλστον, εἶχε ξετρελλάνει ὅλους τοὺς καλεσμένους μὲ τὴ χάρι τῆς καὶ τὴν ἀπερίγραπτη κομψότητά της.

Ἕνας βαθύπλουτος Ἰνδός, ὁ Ράου Μασσαντοσάχ, περαστικός ἐκείνες τὲς μέρες ἀπὸ τὸ Λονδὸν, θέλησε νὰ τὴ γνωρίσῃ καὶ τὸ κατάφερε. Ἡ λαϊκὴ Μόρλεϋ τὸν παρουσάσκει στὴν ὡμορφὴ Μάργκαρετ Ράλστον.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι γνῶρισα τὸ σύζυγό σας λοχαγὸ Ράλστον, ἐκεῖ κάτω στὴ Βομβάη, τῆς εἶπε ὁ Ἰνδός, ὅστερ' ἀπὸ τὲς πρώτες φιλοφρονήσεις. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ σύζυγός σας ἐξῆσε πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες; Μὰ ποὺ εἶνε τώρα; Γιατί δὲν εἶνε μαζί σας;

—Γιατὶ παίζει μπριτζ μὲ τοὺς φίλους του, ἔκανε γελώντας ἡ ὡμορφὴ Μάργκαρετ. Μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ στὴ σάλλα.

Ὁ παράξενος Ἰνδὸς κύτταξε τὴν κόρη τοῦ Βαρωννέτου Γουέρλιν μὲ μιά μυστηριώδη περιέργεια.

—Βλέπω ὅτι ἔχετε στὸ χέρι σας ἓνα ὑπέροχο βραχιόλι τῆς πατρίδας μου, τῆς εἶπε κατόπιν, παίρνοντας μὲ μεγάλη εὐγένεια τὸ τρυφερό καὶ κάτασπρο χέρι τῆς Μάργκαρετ, γιὰ νὰ δῇ καλύτερα τὸ βραχιόλι της.

—Εἶνε ἓνα δῶρο τοῦ "Ερὶκ, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὡμορφὴ Μάργκαρετ. Μοῦ τὸ ἔφερε ἀπὸ τὴ Βομβάη.

Νά, γιὰ κυττάτε... Εἶνε χαραγμένες σ' αὐτὸ μερικὲς μυστηριώδεις λέξεις. Ὁ "Ερὶκ δὲν ἔπαυσε νὰ μὲ ἐξηγήσῃ τὴ σημασία τους. Μήπως μπορεῖτε ἐσεῖς;

Ὁ Ράου Μασσαντοσάχ κάρφωσε τὰ μάτια του μὲ μιά ἀλλόκοτὴ προσοχὴ πάνω σ' ἐκείνες τὲς γριφώδεις λέξεις κι' ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Οὐτὲ κι' ἐγὼ μπορῶ... ψιθύρισε.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀφοῦ χαίρετῃ μὲ μεγάλη εὐγένεια τὴν ὡμορφὴ Μάργκαρετ.

Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες Ἰνδικὸ βραχιόλι ἔγινε σὲ λίγο τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως. Ὁλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ τὸ θαυμάσῃ, καὶ νὰ μάθῃ τί ἤθελαν νὰ ποῦν ἐκεῖνες ἡ καθολικὲς λέξεις τοῦ.

Μὰ ὁ λοχαγὸς Ράλστον δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῶν καλεσμένων. Τὸ μόνον ποὺ τοὺς εἶπε, ἦταν ὅτι εἶχε ἀγοράσει ἐκεῖνο τὸ βραχιόλι ἀπὸ ἓναν Κινέζο ἔμπορο μιᾶς λαϊκῆς συνοικίας τῆς Βομβάης.

Πέρασαν τρεῖς μέρες. Τὸ πρωτὶ τῆς τετάρτης μέρας, ὁ λοχαγὸς Ράλστον ἔλαβε ἓνα παράξενον γράμμα, μὲ ἀδιάβαστὴ τὴν ὑπογραφή, ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Τὸ βραχιόλι ποὺ κἀνατε δῶρο στὴ γυναῖκά σας ἦταν ἄλλοτε στὸν ἱερό θησαυρὸ ἐνὸς ναοῦ. Ἐσεῖς βέβαια δὲν φταίτε οὔτε ξέρετε τίποτα γιὰ τὴν ἱστορία του, μὰ πρέπει τώρα νὰ τὸ δώσετε ἀμέσως πίσω στοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ. Ἐκατὸ λίρες εἶνε ἀρκετὲς ὡς ἀποζημίωσι γι' αὐτὸ τὸ βραχιόλι... Πρέπει νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασί μας, γιατί ἄλλιως δὲν σὰς ἐγγνώμηθα γιὰ τὲς συνέπειες. Ἐλεῖτα, εἶνε περὶ τὸ νὰ σὰς ὑποδείξῃ κανεὶς ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ μείνῃ κρυφὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Τρεῖς νύκτες κατὰ σειρὰν θὰ σὰς περιμένῃ κάποιος κοντὰ στὴν ἀνῆλθα τοῦ Βατερλώ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραχιόλι καὶ νὰ σὰς δώσῃ τὲς ἐκατὸ στερίλινες».

Ὁ "Αγγλὸς ἀξιωματικὸς χαμογέλασε.

—Αὐτοὶ οἱ φίλοι μου εἶνε ἀδιόρθωτοι... ψιθύρισε θέλουν νὰ μοῦ σκαράσουν κάποια φάρσα.

Κι' ἔσχισε τὸ σημεῖωμά.

Πέρασε ἀκόμα μιά ἐβδομάδα, δίχως νὰ ἐναγίνῃ λόγος γιὰ τὸ βραχιόλι. Τὸ μυστηριώδες πάλι σημεῖωμα εἶχε ξεχαστῇ, ὅταν μιά μέρα ὁ λοχαγὸς Ράλστον, γυρίζοντας τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι του, εἶδε πὺς ἔλειπε ἡ γυναῖκά του. Εἶχε βγῇ μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀκόμα.

Ὁ λοχαγὸς Ράλστον πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὴ Σκότλαντ Γάρντ, μὰ ὅλες ἡ ἔ-

ρυνες δὲν κατέληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ ὡμορφὴ Μάργκαρετ εἶχε γίνῃ ἀφαντῇ!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ "Ερὶκ Ράλστον ἔλαβε ἓνα γράμμα, μυστηριώδες ὅπως τὸ προηγουμένο, ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Ἦταν σφάλμα ἀπὸ μέρους σας νὰ μὴ δεχθῆτε τὴν πρότασί μας. Τώρα πεῖ ἀλπίσουμε ὅτι τὸ καταλάβατε. Ἡ γυναῖκά σας, πρὶν τὸ παρὸν, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Μὰ, ἂν δὲν μὰς δώσετε πίσω τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι, δὲ θὰ τὴν ξαναδῆτε πεῖ. Σὰς δίνουμε προσημασμένον ἑνὸς μέρους. Σήμερα ἡ αὐριὸ τὸ βράδυ στὶς ἑπτὰ ἡ ὡρὰ νὰ βρεσθεὶς στὴν ἀρχὴ τῆς κεντρικῆς γέφυρας τοῦ Τάμσις. Θὰ περῇ διὰ τὰς ἑνὰ κλειστὸ αὐτοκίνητο. Ἐνα χέρι θὰ βγῇ ἐξ' αὐτοῦ ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραχιόλι. Προσέξτε: Ἀφῆστε ἡσυχίαν αὐτῇ τὴν φορὰ τὴν ἀστυνομία, γιατί κἀνὴ τρελλὴ ἐνέργειά σας θὰ σημάϊν τὴν κατάληξιν σὲ θάνατον τῆς γυναῖκάς σας».

—Εἶμαι ἀσυγχώρητος!... ἔκανε μ' ἀπόγνωσι ὁ λοχαγὸς Ράλστον. Ἐπρεπε νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅτι ἔχω πέσει στὰ χέρια τῶν Τούγκς, τῶν στραγγαλιῶν Τούγκς, ποὺ δὲν διστάζουν νὰ κάνουν τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα. Πρέπει νὰ τοὺς δώσω ἀμέσως τὸ βραχιόλι...

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ τὸ βραχιόλι ἀνάμεσα σ' ἄλλα χρυσασμένα τῆς γυναῖκάς του. Μὰ καὶ τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι εἶχε γίνῃ ἀφαντῇ!... Μήπως τὸ εἶχε πάρει μαζί της ἡ γυναῖκά του; Μὰ τότε, γιατί ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ τὸ ζητοῦν οἱ ἀπαγωγεῖς της;

Ὁ "Ερὶκ Ράλστον βυθίστηκε στὴν πῶς στιγμὴ ἀπελπισία, ὅταν ἐξαφνικὰ μιά σκέψις ἀστράψε στὸ πνεῦμά του. Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ γρήγορα νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ράου Μασσαντοσάχ, τοῦ βαθύπλουτου Ἰνδοῦ, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ Βομβάη καὶ τὸν ἔχε ξαναδῇ στὸ χορὸ τοῦ λόρδου Μόρλεϋ!

Ὁ Ἰνδὸς λοιπὸν τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἀκούσε τὴν ἱστορία του κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχε γίνῃ ἀφαντῇ καὶ τὸ βραχιόλι, κούνησε στενοχωρημένος τὸ κεφάλι του.

—Ἄν ἡ γυναῖκά σου ἔχασε αὐτὸ τὸ βραχιόλι, τοῦ εἶπε, τίποτα πεῖ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Ἐπρεπε τὸ φαντασμοῦ ποὺ ἔχουν μερικὲς μυστικὲς ὁργανώσεις τῆς χώρας μας...

—Τὸν ξέρω!... Τὸν ξέρω!... ἔκανε σὰν τρελλὸς ὁ "Ερὶκ Ράλστον. Μὰ ἐσεῖς, μίστερ Ράου, θὰ μπορέσετε νὰ δώσετε τὴ γυναῖκά μου.

—Εγὼ; φώναξε ὁ βαθύπλουτος Ἰνδός. Πὺς μπορῶ νὰ σώσω ἐγὼ τὴν γυναῖκά σας; Ἐκατὸ ἑκατὸ τρελλαθήκατε, λοχαγὲ Ράλστον, καὶ νομίζετε ὅτι ἔχω σθένος μὲ

τοὺς ἀπαγωγεῖς καὶ τοὺς δολοφόνους!...

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην... στέναξε ὁ Ράλστον. Δὲν ξέρω λέω, μίστερ Ράου...

Ὁ "Αγγλὸς ἀξιωματικὸς τριγύριζε νευρικὰ μέσα σὲ δωματίον. Κι' ἀξάφνα στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα μικρὸ γραφεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βρισκόταν ἓνας χαρτοφύλακας, μ' ἀπὸρρο σκαρπὶν χαρτοῦ. Ὁ Ράλστον ἔβριξε μιά ματιά στὶς λέξεις ποὺ ὑπῆρχαν πάνω σ' αὐτὸ κι' εἶδε μὲ φρίκη ὅτι μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὲς λέξεις τὲς διάβαζε καθαρά σὲν καθρέφτῃ ποὺ ἦταν ἀπάνω σὲ τὸ γραφεῖο: «Ἡ γυναῖκά σας... δὲν διατρέχει... κίνδυνον... τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι... στὴ κεντρικὴ γέφυρα... τὴν καταδικάζει σὲ θάνατον ἡ γυναῖκά σας». Τὲς ἴδιες λέξεις περῆχε τὸ δεύτερον γράμμα ποὺ τοῦ εἶχαν στείλει οἱ ἀπαγωγεῖς.

Αὐτὰ ὅλα, ὁ "Ερὶκ Ράλστον τὰ διάβασε μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο.

—Γύρισε λοιπὸν ἀπὸτομα καὶ θγάζοντας τὸ πιστόλι του, φώναξε στὸν Ράου Μασσαντοσάχ:

—Οἱ δύο μας τώρα!... Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὺς μὲν βρῶ αὐτὸ τὸ καταραμένο βραχιόλι, θὰ σὰς τὸ δώσω πίσω ὅπως νὰ σὰς καταγγεῖλω στὴν ἀστυνομία. Μὰ ἂν μὲν σὰς ἀπὸρρο δῶς δὲν γυρίσει σὲ σπίτι μου ἡ γυναῖκά μου, θὰ σὰς σκοτώσω σὰν σκυλλί, μίστερ Ράου Μασσαντοσάχ! Ἐσεῖς εἰσάγετε ἀρχηγὸς ἐκεῖνον ποὺ ἔκλειψαν τὴν γυναῖκά μου. Νά ἡ ἀπάντησίς μου! Αὐτὸ τὸ στυγερὸν χαρτοῦ σὰς πρόσδεσε. Ἐμπρός! Τηλεφώνησε τοὺς συνενόχους σας, γιατί ἀλλιῶς θὰ σὰς φυτρώσουν στὸς τοίχους!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 509)

—Οἱ δύο μας τώρα!... φώναξε ὁ "Ερὶκ Ράλστον.

ΠΙΠΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἀχ, τὸν καὶμένο τὸν Ρασκάς!... Καλὰ θὰ σοῦ τὸν διορίζω τώρα! εἶπε ἐξαπὸ ἡ φωνὴ τοῦ Κορινιάν.

Καὶ τὸ πόμολο τῆς πόρτας ἐτρίψε.

Ὁ Ρασκάς τινάχθηκε τρομαγμένος καὶ μὲ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του ὄρθαι ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Γύστε θεέ! μουρμουρίζει μὲ ἄγωνία. Ὁ ἓνας ἀκονίζει τὸ μαχαίρι, γιὰ νὰ μὲ σφάξῃ ὁ ἄλλος!

Τὸ ζαλισμένον ἔλεμμα τοῦ ἀναζήτησε καταφύγιον ὁλόγυρά του. Ὁ σκοτεινὸς ἐχθρὸς τοῦ Κορινιάν, ἀσφαλῶς θὰ τὸν «ξεμπερδέξαι», μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τοῦ παρουσιαζόταν... Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπ' τὰ γεγονότα τῆς Βαστίλλης, μάλιστα—τότε ποὺ ἦθελε ὁ Ρασκάς νὰ τὸν κρεμάσῃ—τὸ μῖσος τοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἦταν γιὰ τὸν ἀποκτονῇ!

Ἄρα, ὁ Ρασκάς εἶδε δύο μικρὲς καὶ χαμηλὲς καλυφθεῖς, ἐκεῖ σὲ βάθος τῆς αὐλῆς. Καὶ γοργὸς σὰν τὴ σκέψις, ἔτρεξε καὶ χάθηκε μέσα στὴ μία ἀπὸ κείνες.

Ἦταν καιρὸς! Γιατὶ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνοίξε ἡ πορτοῦλα τοῦ διαδρόμου καὶ θύγηκαν στὴν αὐλὴ ὁ Κορινιάν κι' ὁ Λουμπέν.

Ὁ Κορινιάν ἦταν χωρὶς τὸ ράσο του. Στὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπο τοῦ ἐξαφνικὸς ὁ Ρασκάς μιά θηριώδη κι' αἰμόδιψη λύσσα.

Στὸ χέρι του κρατοῦσε σπασμωδικὰ ἓνα μακρολῆτιδο καλο-τρομαγμένον μαχαίρι. Καὶ μούγκριζε ὑπόκωφα ὁ ἀλιτῆριος κα-τυκῆτος:

—Μικρὲ μου παληάνθρωπε Ρασκάς, εὐκαιρία νὰ σὲ διορθώ-σω τώρα!

Ἀποδλακόμενος ὁ Ρασκάς, μὲ βουητὸ σ' αὐτιά του καὶ νο-μίζοντας τὸ μυαλό του νὰ γυρίζῃ σὰν σθεῖρα, ἔμεινε λίγες στι-γμὲς στὰ σύνορα τῆς Φρίκης καὶ τῆς Τρέλλας... Ἀπ' τὸ βά-θος τοῦ σκοτεινοῦ καταφυγίου του, παρακολουθοῦσε σὲ πρό-σωπο τοῦ ἐχθροῦ τὸν Κορινιάν, ὅλες τὲς φάσεις τῆς θηριώδους καὶ τῆς αἰμωδίας...

Κι' ὁ Κορινιάν πλησίαζε, μὲ τὸ μαχαίρι στὴ σφιχτὴ του χού-φτα!

Κι' ὁ Ρασκάς χωνόταν ὅσο μποροῦσε πῶς θαθεῖα, μέσα στὴ λαμπερὴ καὶ σκοτεινὴ καὶ χαμηλὴ ἐκείνη καλυφθεῖς...

Σταθμικὰ, χάθηκε ὁ Κορινιάν!

Σταθμικὰ ἔπειτα, σταμάτησε ἡ καρδιά τοῦ ἐξάλλου Ρασκάς στὴ χυψή!

Καὶ πῶς ἐξαφνικὰ ἀκόμη, ἀκούστηκε στὴν πλαγινὴ καλυφθεῖς—καὶ μὲ τρομερὴ, διαπεραστικὴ, δευτάτη καὶ σπαραχτικὴ κραυγὴ!...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἔγινε ροχαλτὸ ἀγωνίας ὕστερα, κἀτι σὰν ἀνταρτικὸ ἐτοιμοθάνατον καὶ κατόπιν ἀπολυτὴ ἡσυχία!

Κι' ἀκούσε τότε ὁ ξετρελλασμένος Ρασκάς τὸν Κορινιάν νὰ λέει στὸν Λουμπέν:

—Τώρα, θὰ ἀλατίσης τὸν μισὸ Ρασκάς, γιὰ τὸ μοναστήρι... καὶ τὸν ἄλλο μισὸ θὰ μοῦ τὸν κρατήσης ἐδῶ σὲ πανδοχεῖο, νὰ ἐξεβρεῖται...

Ἐντωμεταξὺ, κόψε ἀπ' ἐδῶ ἓνα φιλετάκι καὶ δώσε μοῦ τὸ σὺ δὲ!

—Διόθελε! μουρμουρίζει ὁ Ρασκάς, μανιώδης ἀλλὰ κι' ἀ-κατανοήτως. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖς Κορινιάν, κι' ὁ ἄλλος ὁ πα-λιός μου σ' ἓνα γουροῦν!... Καὶ γι' αὐτὸ τὸ γουροῦν μιλῶσαν τὴν ὥρην, πρὶν νὰ τὸ σφάξουν!...

Θέλησε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐξάλλος ἀπ' ὅλους του, ν' ἀληθίσῃ τὸ καλοτροχι-αῖον μαχαίρι τοῦ Κορινιάν καὶ νὰ πετα-χθῇ ἐξω ἀπ' τὴν καλυφθεῖς του. Ποθοῦσε νὰ σφάξῃ ὁ Ρασκάς, νὰ πιάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ μυστη-ποκακῆτος καὶ νὰ τὸ βυθίσῃ μέ-σα σὲ τὸν ἐστὸ ἀκόμη αἶμα τοῦ σφαγμένου

Καὶ θὰ παγαματοποιούσε ἀσφαλῶς τὸ παράδοξον αὐτὸ κίνημά του. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀξάφνα, ἀνασπασθῆκε ἡ κουστῖνα τοῦ παρασθῆρου κι' ὁ Ρασκάς ξεγύρισε ἀ-πὸ τὸν βουητὸν—τὸν Μπλουῦ, τὸν Τραγκαθελ καὶ τὸν Μονταριό!

—Διόθελε!... Αὐτοὶ λοιπὸν περιμέναν τὴν κόπτη ντὲ Μπλουῦ; ψιθύρισε γεμάτος πῶς ὁ κατάσκοπος,

Καὶ δὲν κινήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Ἀνέβαινε γιὰ ἄλλοτε τὴν ἐκδίκησί του ἐναντίον τοῦ Κορινιάν. Καὶ ζαρωμένος στὴν κρύ-πη του πῶς καλὰ, περίμενε νὰ φύγουν ἀπ' τὴν αὐλὴ ὁ καπου-κίνος κι' ὁ Λουμπέν.

Μόλις ἐξαφανίστηκαν κι' ἐκεῖνοι, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς στι-γμὲς, ὁ Ρασκάς πετάχτηκε ἐξω ἀπ' τὴ χαμηλὴ καλύβια του. Τεντώθηκε κι' ἀνακλαδίστηκε, γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ ἀπ' τὸ ζάρω-μά του ἐκεῖ μέσα. Ὑστερα καὶ μὲ τὴ γρηγοράδα τῶν μοχθη-ρῶν θῶαν πρόκειται νὰ θλάμουν κανέναν, ἔτρεξε θιαστικά στὴν αἰθούσα τοῦ πανδοχεῖου. Πλησίασε μὲ προφύλαξι τὸν Σαμπου-ἄκ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

Κύριε θαρῶν, αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὴ ζωὴ τοῦ ὕβριστοῦ σας!... Βρίσκεται σὲ πλάνο δωματίου, μὲ δύο ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κράτους ἄτομα... Τὰ ἄ-τομα αὐτά, ἔχει διατάξει ὁ ἐκλαμπρότατος καοδινάλιος νὰ συλ-ληφθοῦν καὶ νὰ κρεμαστοῦν!... Κι' ἐπειδὴ εἶνε μαζί τους ὁ κόμης, ἄρα εἶνε συνενόχους τοὺς κι' αὐτὸς καὶ συνεπὶς θὰ κρε-μαστῇ κι' αὐτὸς ἐπίσης!

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι, οἱ ἐπικίνδυνος γιὰ τὸ κράτος; ρώτησε ὁ Σαμπουῖν σκιστόντας.

—Ὁ ἓνας εἶνε ὁ Μονταριό!... Ἐδεῖρε στὴν Ἀκαδημία τῆς Ὀ-πλιστικῆς τῶν «Καλῶν Παιδιῶν» τοὺς ἀστυνομικοὺς, ποὺ ἔστει-λε ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἐκεῖ, γιὰ νὰ κάνουν ἔρευνα!... ἐξήγησε ναυπηλῶσαν πάλι ὁ Ρασκάς. Κι' ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος... Ὁ, ὁ ἄλλος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ σὰς φιλοδώρησε μὲ μιά τρομερὴ σπα-θιά, παίρνοντας ὕστερα τὸ δνομά σας γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸν ἐκλαμπρότατον καρδιν...

—Ὁ Τραγκαθελ! οὐλοῖαξε ἔξαλλος ὁ Σαμπουῖν καὶ τινά-χτηκε ὀρθὸς ἀπ' τὸ κάθισμά του.

Ἐσφίξε νευρικὰ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του κ' ἡ καρδιά του ξεγείλιζε ἀπὸ φιλονεικίες κι' αἰμώδεις διαθέσεις.

Ἦταν γενναῖος πραγματικά, ὅσο κι' ἀλιτῆριος, ὁ Σαμπουῖν. Κι' ἂν εἶνε κιτρινίσει πρὶν σὲ ἀντίκρουμα τοῦ Μπλουῦ, δὲν εἶχε φοβηθῇ τὸ σπαθί του, ἀλλὰ τὰ λόγια του ποὺ θὰ ξεσπῶ-ζε ἐκεῖνος. Κι' ὅσα θὰ σφάλαξῃ ὁ Μπλουῦ, δὲν θὰ ἦσαν καθόλου κολακευτικά γιὰ τὸν ἑλεεινὸν κ' ὑπόπτον παρεθόντος θαρῶν-μας!

—Στὸ διάολο νὰ πῇ ὁ Μονταριό! μούγκρισε ὑπόκωφα ὁ θαρῶνς ντὲ Σαμπουῖν. Δὲν ἔνω τίποτα μαζί του... Ἀλλὰ τοῖν ἄλλους δύο ἄνδρες, θὰ τοὺς σιδηρίσω ἀμείλιχτα!

Κι' ἔκανε ἓνα βῆμα νὰ ριγθῇ πρὸς τὰ κεί.

—Πῶς πῆτε; ρώτησε ὁ Ρασκάς, συνκρατώντας τὸν ἀπ' τὸ μα-γνί. Σκεφθήκατε ὅτι εἶνε τρεῖς κ' εἶστε ἓνας;

—Ἄς εἶνε καὶ δέκα!

—Ναί, γιὰ μόνονος τοῦ ὁ Τραγκαθελ ἀφίξει γιὰ δώδεκα! Ἐ-κὼς ὁ θαρῶνς Ρασκάς. Ὅσοι κι' ἂν λάβατε πρὶν τὸν σπα-θιοῦ του, ἀπ' τὴν πληγὴ ποὺ σὰς φιλοδῆκῃς, πάλι δὲν τὸν ἐ-ρετε καλά!... Τραγκαθελ σημαίνει ἀδάμνατος κατὸντες καὶ τὴν πλεῖστον ἄλλοι πολὺ πῶς δυνατοὶ εἰσάγοντο ἀπὸ σὰς κρύβ-εσσινες!

Ὁ Σαμπουῖν κατσοῦφισε, στέναξε ἀπὸ φόβον κι' ἔχασε πάλι στὴ θήκη τοῦ τοῦ μισοδωθέντος σχεδὸν σπαθί του.

—Θὰ πεταχθῶ νὰ ζητήσω πέντε ὡς ἐξῆ λογοχοφῶνους, γιὰ ἐνίσχυσι! μουρμουρίζει σκεπτικὸς κατόπιν.

—Ζητήστε τριανταπέντε ὡς τριανταεξή, γιὰ μεγαλειότερη σιγουριά! τὸν συμβούλε-ψε ὁ Ρασκάς.

—Μὴν κουνήθῃς ἀπὸ δῶ! Ἐκὼς ἀπὸ-τομα ὁ Σαμπουῖν. Ἐπὶ κ' ὁ Κορινιάν θὰ ἐπιβλέπετε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀπά-στες, ὅση ὥρὰ θὰ λείπω!... Κι' ἂν ἔγουν ἐντωμεταξὺ, θὰ τοὺς παρακολουθήσετε, θὰ δῆτε σὲ ποῖο σπῆτι μπήκαν κι' ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δύο ὅρα θὰ ρθῇ παρευθ

δρόμο...

—Και το ψητό φιλέτο;

—Έτοιμάζεται, σεβαστέ μου!... Έντωμεταξύ, δοκιμάστε τὰ ωραία αυτά τηγανητά παϊδάκια!

Ο Ρασκάς ξαφνιασθηκε ακούγοντας τὸν ἐνδιαφέροντα αὐτὸν διάλογο. Γύρισε τὸ κεφάλι του ἀπὸτομα. Κ' εἶδε, σ' ἓνα κοντινὸ τραπέζι τὸν Κορινιανὸν, ρασοφορεμένον πάλι τῶρα, νάχη μπροστά του ὡραία φαγητά καὶ ἓνα πελώριο μπουκάλι κρασιοῦ ἐκλεκτοῦ. Καὶ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφταναν τὰ ὀνειρώδη ἐκείνα φαγητά, ὁ Λουμπέν ἀκουμποῦσε μπροστά του—σὲ μιά πινατέλλα μὲς—ἓνα ὀνειρωδέστατο χοιρινὸ πλεῦρο, τηγανητὸ μὲ σάλτσα!

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ἐπίσης ὅλα αὐτά, «ἐτοιμαζόταν» ἐντωμεταξύ κι' ἓνα ὀρεκτικώτατο ψητό φιλέτο!

Ο Ρασκάς κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὰ ἐξῆς θίαια συναισθήματα, τὰ ὁποῖα ἀλληλοχτυπῶντο στὴν ψυχὴ του σὰν λυσασμένα, μὲν ἀντίκρουσε τὸν καπουκῖνο καὶ τὰ λουκούλεια φαγητά του; Κόντευε δηλαδὴ νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ μίση, ἀπὸ λαίμαργία, ἀπὸ φθόνον, ἀπὸ πείνα, ἀπὸ ἀγανάκτηση, ἀπὸ δίψα κρασιοῦ, ἀπὸ...

—Κόπιασε νὰ τοιμπήσης κι' ἐσὺ ἓνα μεζεδάκι, ἀπ' τὸν τηγανητὸ συνονόματό σου! τοῦ εἶπε μὲ σαρκαστικὸ ὕφος ὁ Κορινιανὸς, δείχνοντάς του τὰ χοιρινὰ «παϊδάκια» καὶ διακόπτοντάς του ἐπὶ τῇ θύελλῃ τῶν σκέψεών του.

—Εἰ, ῥώτιος ὁ Ρασκάς σὰν ἡλίθιος, ἐμπῶντας καὶ κατεβαίνοντας ἀπ' τὴ ὕψη τῆς μανίας του στὴν χυδαία πεζόγητα τῆς λαίμαργίας.

—Σοῦ εἶπα νὰ κοπιήσης πρὸς τὰ δῶ! ἔπαινε ὁ Κορινιανὸς, δείχνοντάς του θῆσι στὸ τραπέζι του.

Ο Ρασκάς, ἀναγαλλιάζοντας ἀπ' τὴ γενναϊότητα αὐτῆς χειρονομίας τοῦ καπουκῖνου, ἀλλὰ καὶ ὑποψιασμένος, πλησίασε διατακτικὰ καὶ κάθισε διαστακτικώτερα στὸ τραπέζι τοῦ κατασκόπου.

—Τάκουσα ὅλα! συνέχισε ὁ Κορινιανὸς μὲ ὕψος ἀφελές, θέλοντας νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη στὸν υἱοτὸ ἀντί-ζῆλό του. Ποῦτε νὰ ποσοῦνουμε, πότε θὰ θνοῖν αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἀπ' τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο!... Κι' ὅσο νὰ γυρίσῃ ὁ κύριος ντὲ Σαμπριάκ μὲ τὶς ἐνισχύσεις του, εἴτε ὅς οἱ χτυποῦμε στὰ ψῆρια καὶ στὰ παϊδάκια!

—Υστερα ἀπὸ αὐτά, τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, τοὺς σεορίσαν μιά θαυμασιὰ διελέττα, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς συμφιλῶντο: Τόσο πολὺ ἦσαν θαυμασιὰ καὶ μὲ τόσο πρόσχαρη ὄρεξι τὴν καταβόγθισαν!

—Σήμερα πληρώνω ἐνῶ! εἶπε ὁ Κορινιανὸς, ρουφῶντας «μιά καὶ κάτω» τὸ ἔβδομο πηχίον. Κοῖμα ἰονάνα, πού δὲν μᾶς σεοθῶνουν τὰ κοιλία!... Αὐτὴ ἡ κατακαινικὴ κυρὰ-Ο' ἴδιον, θὰ τὰ ἀπαγολῇ ὅλα στὸ μαγειρεῖο, φαίνεται!... "Ε. Λουμπέν!...

—Διατῆξε, σεβαστέ μου! φώναξε ἐκείνος ἀπὸ μακριὰ, ἐνῶ ὁ Ρασκάς μελαγχολοῦσε ἀξάφνα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

—Τί γίνεται τελοσπάντων, ἐκεῖνο τὸ ψητό; Ξανάπε ὁ Κορινιανός.

—Σεβαστέ μου, ἔφτασε! Ἐξφώνισε θριαμβευτικὰ ὁ Λουμπέν. Πραγματικὰ, «ἔφτασε» τὸ ὑπέροχο χοιρινὸ φιλέτο, ροδοκόκκινο κι' ἀρωματικώτατο. Ἀφοῦ τὸ ἀκούμπησε στὸ τραπέζι ὁ Λουμπέν, ἀποτραβήχθηκε παράμερα χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὰ μάτια του ἀπ' τὸν Ρασκάς.

Ο Κορινιανὸς ἔκοψε μιά φέτα ἀπ' τὸ ψητό καὶ τὴν ἔβαλε στὸ πιάτο τοῦ Ρασκάς. «Ἔπειτα πήρε κι' αὐτὸς μιά φέτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν τρώῃ, μουγκρίζοντας:

—Ἐσογὸ!... Ἀνασταίνει καὶ πεθαμμένος αὐτὸ τὸ ἀφιλότιμο ψητό!... Μὰ φάτε λοιπόν, χρυσὸ μου Ρασκάς!... Ριντήτε του, μοσχοτὸ μανιωδῶς καὶ θὰ μοῦ πῆτε ὕστερα τί εἶδους ἀμφοσάια τρώτε!

Ο Λουμπέν ἔμπηξε ἀξάφνα ἀσυγκράτητα γέλια. Μὰ ὁ Κορινιανὸς νύχισε ἀπότομα καὶ τοῖς κλείσε τὸ μῆτι.

Ο Ρασκάς ἔμωσε ἀντελήθησθαι τὸ γινώσκον αὐτό. Σκούνησε μακριὰ τὸ πιάτο μὲ τὸ φιλέτο κι' εἶπε ἀποφασιστικὰ:

—Πολλὸ ὑποπτικὸ μοῖ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀυθορία, πῶς διάβολο τὴν εἶπες!... Καὶ δὲν θὰ τὴ δοκιμάσω, ἰὰ τὴν πίστι μου!

—Γιατί; Ἐξφώνησαν σὰν πειρηγμένοι ὁ Κορινιανὸς κι' ὁ Λουμπέν.

—Γιατί τὸ κρέας τοῦ ψητοῦ αὐτοῦ, θρωμάει!... Εἶνε ὀλόκληρο, σπῆλα κι' ἀδελιά!...

Κι' ὁ Ρασκάς ἄνοιγε νὰ κιννᾷ ἑαυτὸν.

Ο Κορινιανὸς κι' ὁ Λουμπέν ἀλληλοκυτάνθηκαν μὲ ἀπορία.

—Μὰ τί λέει; μουρμούρισε ὁ Κορινιανός. Πῶς σοῦρε καὶ λές θρώμικο, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κρέας;

Ο Μπλουῦ ἔκανε μερικά βήματα πίσω καὶ στάθηκε ἀπειλητικὰ, μὲ τὸ χέρι στὴ λαθὴ τοῦ σπαθιοῦ του...

—Μὰ, Χριστιανέ μου, ἀφοῦ τὸ γουροῦνι ποῖσαζαν ὀνομαζόταν «Κορινιὰ ν», μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε θρώμικο τὸ κρέας του; σάρκασε μὲ ἀνυπόφορη εὐθυμία ὁ Ρασκάς.

Ἀχ, αὐτὸ τὸ τερατώδες ἔκτρομα, αὐτὸς ὁ ἀγώνιστος Ρασκάς, θριάμβευε τώρα!... Εἶχε πληρώσει καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα, τὶς προηγούμενες εἰρωνεῖες τοῦ Κορινιανό, καθὼς καὶ τοὺς προηγούμενους τρόμους του, ἐκεῖ κάτω στὴν αὐλή!

Ο καπουκῖνος ἐννοῶσε τὰ μυαλά του νὰ σάλευν ἀπὸ ἀνέμεφραση λύσσα κι' ἀπὸ μίση ὄχιον κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του. Χούφτωσε ἓνα μπουκάλι κρασιοῦ ἀδειανὸ κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ σφενδονίσῃ κατὰ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Ρασκάς. Ἀλλὰ μιά πῆτα ἀνοίχτηκε τὴ στιγμή αὐτὴ στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ στὸ κατῶφλι τῆς φάνηκαν ὁ Μπλουῦ, ὁ Τραγκαβέλ κι' ὁ Μονταριόλ.

—Ἀσε ἥσυχο τὸ μπουκάλι κι' ἔχε τὸ νοῦ σου! συμβούλεψε φρόνιμα τὸν ἀφρισμένο καπουκῖνο ὁ Ρασκάς, σκύνοντας κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ κάνοντας πῶς ψάχνει.

Ο Κορινιανὸς ἀμμορφώθηκε ἀμέσως, χαμηλώνοντας τὴν καουλά του ὡς τὰ μάτια.

Οἱ τρεῖς νέοι διέσχισαν ἀτάραχα τὴν αἰθούσα, χωρὶς νὰ φανοῦν πῶς πρόσεξαν τοὺς δυὸ κατασκόπους. Ἔπειτα θῆκαν στὸ δρόμο.

—Μπρός, κι' ἀπὸ κοντὰ τους! μουρμούρισε ὁ Κορινιανός.

Οἱ δυὸ κατάσκοποι σηκώθηκαν καὶ παρακολούθησαν κρυφὰ τοὺς τρεῖς νέους. Ἐκεῖνοι διέσχισαν τὴν ὁδὸ Σανταθούαν, μὲ ἥσυχο βῆμα, ἐνῶ ἀπ' τὴν πλαγία ὁδὸ Ὑαλικῶν ἐξεπρόβαλλε ὁ Σαμπριάκ ἀξάφνα, μὲ καμμία εἰκοσιπενταετία λογοφόρου.

Ο Κορινιανὸς τοῦ ἐγενε μὲ σημαία κι' ὁ Σαμπριάκ τῶντο τὸ ἔθιμα του καθὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τοὺς τρεῖς ἐμβροῦς του.

Ἐκεῖνοι ἄκουσαν τὴ φασαρία πρὸς τοὺς, μὰ περὶ ὁρίστηκαν νὰ θιάσουν τὸν θηματισμὸ τους, δίχως νὰ στρέψουν τὸ κεφάλι:

—Αὐτὸς ὁ Σαμπριάκ εἶνε κτήνος τοῦ διαβόλου! μουρμούρισε συγχρόνως ἡσυχα ὁ Μπλουῦ τοὺς φίλους του. Μὲ σένα ἐννοεῖται τάχει πῶς πολλὸ Τραγκαβέλ!... Γί' αὐτὸ, μὴν θὰ στρίψουμε τώρα τὴν ὁδὸ τῶν «Τεσσάρων Γυῶν», κάνε μερικά σέβηλα πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ πῆγαν νὰ χαθῇ στὸ σπῆτο μου... Ἐκεῖ περιμένε με... Γιατί, ἐνῶ κι' ὁ κύριος Μονταριόλ ἀπ' ἐδῶ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐπεξεῖστητα στὰ γένεια, μᾶς αὐτοὺς τοὺς παλληκαράδες τοῦ καρδινάλιου!

—Ἀγαπητέ μου κόμη, διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ὁ Τραγκαβέλ, εἶνε πολλὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους σας, ἀλλὰ ἐγὼ δέν...

—Τραγκαβέλ! διέκοψε ψυχρὰ κι' ἐντονα ὁ Μπλουῦ. Ἄν δὲν ὑπακούετε στὴ στιγμή, γυρίζω ἀμέσως τώρα τοὺς μόνους μου ἐπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς παλληκαράδες καὶ σκοτώνω!

Πράγματι ὁ Μπλουῦ, ἔκανε μερικά βήματα πίσω καὶ στάθηκε ἀπειλητικὰ, μὲ τὸ χέρι στὴ λαθὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, θέβαια! πρόσθεσε ἀποφασιστικὰ ὁ Μονταριόλ.

Θὰ ὑπακούσω! μουρμούρισε κατασκευνημένος ὁ Τραγκαβέλ. Σὰς ὀρκίζομαι ὅμως, στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ στὴν ψυχὴ τῶν γονέων μου καὶ τοῦ δασκάλου μου Μπασβιλά, νὰ μὴν τὸ ἐξῆς: Ὅτι ἂν σκοτωθῇτε, ὑπερασπίζοντάς με, θὰ τρέξω νὰ θρῶ τὸν καρδινάλιο καὶ θὰ τοῦ πῶ: Ἀφοῦ ἐκεῖνος πέθανε, πάστε μου τὸ κεφάλι!

Ἀλληλοκυτάνθηκαν μὲ λαχτάρια κι' οἱ τρεῖς τους: Ἦσαν ὁ ληθινοὶ φίλοι!...

Ἐκεῖ πρὸς πέρα, στὴν ὁδὸ τῶν «Τεσσάρων Γυῶν» κι' ἀπὸ τὸν στοῦς κτήνος τοῦ μενᾶρου ντὲ Γκιζ, βρισκάνταν ἓνα ἄνθρωπο μὲ παμπάλαιο σπῆτο. Ἦταν γινώμενο ἀπ' τὸν κοινὸ ἄνθρωπο μὲ βραχιλῆδες φανταστικοῦ Α' κι' ἦταν τὸ πλεῖστο τῶν κοινητῶν τοῦ Μπλουῦ. Αὐτὸ εἶνε ἀπομεινῆς τῶρα στὸν κῆρυττα μὲς τὸν τὴν περασμένην λαίμαρκα περιουσία τῆς πρὶ λαμπρῆς καὶ λαλαῖς οἰκονομίας του.

Στὸ ἀντικρινὸ αὐτὸ σπῆτο ζοῦσε μοναχικὴ κι' ἡσυχὰς κῆρυττα ντὲ Μπλουῦ. Εἶνε ἓνα μοναχὸν ὑποπτικὸ, δὴνιστὸ πρὸς τὸν Μπλουῦ. Εἶνε ἓνα μοναχὸν πιστοῦς κι' ἀποφασιστοῦς: τὸν Τραγκαβέλ καὶ τὸν ἡπατόκο Μονταριόλ κατόπιν.

Οἱ τοεῖς κυνηγιμένοι ἄνθρωποι, βρισκάνταν πρὸς τὸν Μπλουῦ, μὲν ὡς ἐννοεῖται ντὲ Γκιζ, πρὸς τοὺς ἀντιζήλους τῶρα τὰ τρεῖς ἄνθρωποι.

—Σταθεῖτε λοιπόν, σταθεῖτε! οὐρλιαξε τώρα ἐπὶ τοὺς τοὺς Σαμπριάκ.

Ο Μπλουῦ κι' ὁ Μονταριόλ τράβηξαν τὰ σπαθία τους καὶ...

...καὶ κάθετα ἐσὺ, Τραγκαβέλ!... Φύγε!... Φύγε, ὅσο εἶνε ἀνέμεφρα!

—Ποῦτε, ἀγαπητέ μου κόμη, ὅτι πῆρα στὰ σοβαρά τὶς ἐπικείμενες ἀπειλητικὲς σου; εἶπε γαλήνια ὁ Τραγκαβέλ, ἀπὸ τὸ σπαθί του.

—Ἐνῶ ὁμοῖα τοῦ Θεοῦ, διδάσκαλε! Ἐξφώνισε ἔντρομος ὁ Μπλουῦ, φύγετε, λοιπόν!

Ἐνῶ οἱ λογοφόροι ἔτρεχαν καὶ τοὺς κύκλωναν ἀπὸ τὰ ὀπίσθια.

Σταθὲς τοποθετήθηκαν ἐπίσης στὶς γωνιὲς τοῦ δρόμου...

Ἀναμῶντες αἰσινὰ ἀπλωνόταν τώρα γύρω. Μιά σιγαλιά πρὸς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν δαίμονισμένο τρέξιμο τῶν ἐνὸπλων ἐπὶ τὸν δρόμον. Στὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν γύρω, φάνηκαν ἀπὸ τὰς προαίτιας πρόσωπα. Κι' ἄρκετὰ ἐπίσης ζευγάρια τρομαγμένων παιδῶν προσελθόντων μὲ λαχτάρια καὶ συμπάθειαν.

Οἱ τρεῖς ἀνδρες, ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθῶν κ' οἱ τρεῖς ἡρώες τῶν ἐντρομῶν γειτόνων νὰ λαχταροῦν ἀπὸ συμπάθειαν ἀπὸ τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

—Ἐννοεῖται τοῦ βασιλέως, παραδῶστε τὰ σπαθία σας! θρῶντε ὁ Σαμπριάκ, γνέφοντας στοὺς ἀκολουθοῦσες του νὰ σταθῶν.

Ο κύριος ντὲ Μπλουῦ, φώναξε ψυχρὰ: —Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, τὰ συγκαταστήσῃ μου... Ἀλλάζοντε βασιλεῖ, ἀλλάξτε κι' ἐπαγγέλμα... Στὸ Ἀνζού, ληστεύατε τὸν δρόμον.

νε δῶ κι' ἐκεῖ ἡ ἀνάγκη κι' ἡ ἀπατήσις τῆς ἀμύνης των.

Κι' ἔτσι οἱ μὲν Μπλουῦ καὶ Μονταριόλ σπρώχτηκαν πρὸς τὰ ἄριστερα, δηλαδὴ πρὸς τὴν ὁδὸ Ἀγίου Μαρτίνου, ὁ δὲ Τραγκαβέλ πρὸς τὰ δεξιά, δηλαδὴ πρὸς τὴν ὁδὸ τῶν «Τεσσάρων Γυῶν».

Ο Τραγκαβέλ εἶχε ζωάρισε τώρα πρὸς σὲ μιά μικρὴ πόρτα τῆς μάνδρας, ἡ ὁποία περιτριγυρίζε τὸν κῆπο τοῦ μεγάρου ντὲ Γκιζ. Εἶχε ἡδὴ ἑπάλψει ἀρκετοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας ἐπάνω στὸ πεζοδρόμιον, μὲ τοὺς τρομεροὺς χειρισμοὺς τοῦ ἀνικήτου σπαθιοῦ του. Καὶ λαχανιασμένος, καταδρωμένος, αἰμόφυρτος κι' αὐτὸς ἀπὸ ἀπειρεῖς γρατσουνιὲς σπαθίων, ἡ ὁποία χαράκωναν παντοῦ τὸ κορμί του, περίμενε...

Περίμενε τοὺς ἐκθάρμους, πρὸς σὲ μιά τόσο πρωτοφανῆ ἀνδρεία, ἀντιπάλους του—ἓνα λοχία καὶ δεκατέσσερες ἑλδουὺς καὶ λογοφόρους—νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν πρῶτοι!

Μὰ ἐκεῖνοι, παραταγμένοι σὲ λίγα θήματα μακριὰ του καὶ σὲ τρόπο ὥστε νὰ τοῦ ἀποκλείσουν κάθε διέξοδο δραστηρεύσεως, δὲν τοῦ μούσαν νὰ ὀρμήσουν. Ὁ λοχίας τοὺς τότε, προχώρησε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Κύτταξε μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ τὸ κατακουρελισμένο αὐτὸ νεαρὸ λεοντάρι. Καὶ θάγγοντας τὸ καπέλλο του μὲ ἀβελὸν σεβασμὸ, τοῦ εἶπε:

—Κύριε, ἀγωνιστήκατε λαμπρὰ μὰ κι' ἄρκετὰ γιὰ τὴν τιμὴ σας... Καὶρὸς εἶνε τώρα, νὰ φρονίστε λιγάκι καὶ γιὰ τὴν ζωὴ σας!... Παραδῶστε μου λοιπόν, σὰς παρακαλῶ, τὸ σπαθί σας!... Κυττάξτε, εἴμεθα δεκαπέντε, εἴστε ἓνας καί... πῶς! ὅλον τὸν πόνο ποὺ θὰ νιώσω, θὰ σὰς ἐπιτεδοῦμε καὶ θὰ σὰς σκοτώσουμε!

—Λυποῦμαι πολὺ, λοχία! εἶπε γαλήνια ὁ Τραγκαβέλ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνδιαφέροντα σὰς τὸ ἱπποτικό, γιὰ μένα... Δυστυχῶς, τὸ σπαθί μου μονάχα ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐνεῖ τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ζητήσῃ... Καὶ μονάχα σ' αὐτὸν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ παραδῶσω ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃ!

Ο λοχίας, μὲ φανερὴ θλίψη, ἔβαλε πάλι τὸ καπέλλο του κι' ἐγενε ἐπιτακτικὰ στοὺς ἀνδρες του. Ἡ σύρραξις ἐπαναλήφθηκε, πεισματῶδης, ἀγρία. Ἐφτασε κι' ὁ Κορινιανὸς συγχρόνως, μὲ ἄλλους ἔξη ἐνὸπλους. Δυὸ ἑλδουὶ πλήρωσαν μὲ τὸ αἷμα τῶν τῶν ὑπερβολικῶν τῶν ζῆλων. Ἐπώπασε τὸ σπαθί τοῦ Τραγκαβέλ, ἐπιτέλους. Κ' ἦταν χαμένος!

Ο Κορινιανός, ἔξαλλος ἀπὸ ἀγρία χαρὰ—θάπινε αὐτὸς τὸν Τραγκαβέλ κι' ὅχι ὁ Ρασκάς!—ὥρμησε κατεπάνω του. Ἐτσι ὅμως, μὲ τὸ κορμί του, προστάτεψε ἐντονα τὸν Τραγκαβέλ, ἀπ' τὴν ἀπειλητικὴν αἰχμὴς τῶσαν σπαθίων.

Ξαφνικὰ, τὴν ἴδια στιγμήν, ἡ πόρτα τῆς μάνδρας σπρώχτηκαν ὁ Τραγκαβέλ, ἀνοίξε ἀπότομα. Καὶ Κορινιανὸς καὶ Τραγκαβέλ χώθηκαν στὸ ἀνοιγμά της, καθὼς σπρωχόντουσαν ἀλλήλους.

Οἱ λογοφόροι ὥρμησαν νὰ διαβῶν κι' αὐτοὶ τὴν πόρτα. Ἀλλὰ σταμάτησαν ἐκθάρμους: Τὸ θρόνο-σπῆτο ἐναντίονε θίαια κι' ἄσπρα.

Παῖα κι' ἓνας χορὸς οὐρτης ἀκούστηκε ν' ἀπαρῶνται ἀπὸ μέσας τὴν πόρτα!

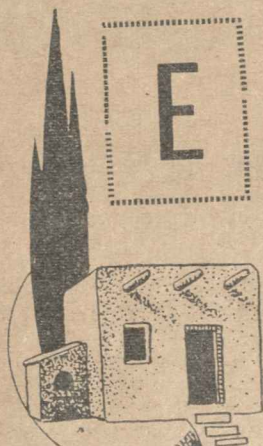
—Μὰ τί σπᾶσουμε!... Νὰ σπᾶσουμε τὴν πόρτα! οὐρλιαξαν.

—Ἀλλ' ἔξωφινε ἔντρομος ὁ λοχίας. Εἶδαστε καλὰ, ἡ τρελὰ λησθήκατε!... Ἐξέρτε ἐκτὴν αὐτὴν πόρτα, αὐτὴ ἡ μάνδρα, αὐτὸς ὁ κῆπος, αὐτὸ τὸ μέγαρο, εἶνε τοῦ δουκοῦ ντὲ Γκιζ!... Νὰ τὴ σπᾶσουμε, εἰπάτε!... Μὰ σὲ δυὸ ὄρες, κι' ἐσε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΠΩΣ ΖΩΓΡΑΦΙΣΤΗΚΕ Η "ΤΖΙΟΚΟΝΤΑ,"

Η μεγαλοφυΐα του Λεονάρδου ντ' Βίντσι. Τα νεανικά του χρόνια. Μιά τρελλή επιθυμία. Πώς συνάντησε τη Μόνα Λίζα. Πειρά ήταν ή «Τζιοκόντα». Ένας άπαικτος έρωτας. Τα μυστηριώδη μάτια και το αινιγματικό χαμόγελο της Μόνας Λίζας. Πειρά είναι το μυστικό της «Τζιοκόντας». Η κακογλωσσία των κατοίκων της Φλωρεντίας. Η λύσσα του σύζυγου της Τζιοκόντας, κλπ. κλπ.

ΕΝΑ βράδυ του 1503 ο Λεονάρδος ντ' Βίντσι φώναζε ξαφνικά στους φίλους του :
—Θέλω να ξαναγίνω ζωγράφος !
Ζωγράφος !... Μα και τί δεν ήταν εκείνη την εποχή αυτός ο μεγαλοφυής καλλιτέχνης ;
—Ωμορφος άνδρας, καθάριος από τους λόγους, μουσικός, ποιητής, τραγουδιστής με γλυκιά και ήπιη φωνή, «ευαρότης» από τους σπάνιους, κατασκευαστές μουσικών οργάνων, διοργανωτής μεγάλων χορών, γλυπτής, μηχανικός, αρχιτέκτων, συγγραφέας, αεροπόρος, εφευρέτης, φιλόσοφος και μέγας εραστής !...
Εκείνες τις μέρες είχε γυρίσει στη Φλωρεντία, ύστερ' από μερικά χρόνια που είχε περάσει εδώ κι εκεί, στο Όρβιέτο, στο Πεζάρο και στο Ρίμινι, όπου κατά διαστήματα ο Κάστροφος Βοργία ετοίμαζε τα σχέδια ενός πλωτού καναλιού, μεταξύ του Τσεζενάτιο και της Τσεζένα.

Ο παλιός βιογράφος του, ο Βάσαρι, μάς λέει ότι ο Λεονάρδος ήταν νόθος γιος του Πιέρο Άντονιο, ενός ευγενούς από την παλιά οικογένεια των Βίντσι. Κατά την παιδική του ηλικία έμαθε όλο τον κόσμο με την εκπληκτική όμορφη του. Αυτό σκεπάζει μουσικές συνθέσεις και ποιήματα, αγόραζε πολλά για να τους δώσει την ελευθερία τους και τριγυρνούσε στους δρόμους της Φλωρεντίας ντυμένος με πολυτελή και παράξενα φορέματα, άπαικτος σε διάφορα άλλα, που τα δούλεψε με την παράξενη παιδική της φωνής του. Από μικρός πάλι του άρεσε να σχεδιάζει πρόσωπα γοητευτικών γυναικών, που χαμογελούσαν. Ο πατέρας του λοιπόν, βλέποντας το εξαιρετικό ταλέντο του, τον πήγε μια μέρα στο εργαστήριο του Άντρέα ντελ Βερόνκο, ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν ο πιο φημισμένος καλλιτέχνης της Φλωρεντίας.

Ο Λεονάρδος έμεινε άρκετο καιρό κοντά στο δάσκαλό του κι έμαθε πολλά πράγματα, μα έδειξε και του Βερόνκο επίσης πολλά. Μια μέρα ο Βερόνκο τον έλεγε να ζωγραφίσει έναν άγγελο στην άκρη ενός πίνακα, κι όταν ο Λεονάρδος τελείωσε αυτή την παραγγελία, ο δάσκαλός του έμεινε κατάπληκτος μπροστά στο έργο του και του δήλωσε καθαρά ότι δεν είχε πειρά να του μάθει τίποτα. Ο Λεονάρδος λοιπόν πίστευε ότι είχε γεννηθεί ζωγράφος κι ήθελε να περάσει ζωγράφος. Γι' αυτό φώναζε κείνο το βράδυ στους φίλους του, κοιταζόμενος από κάθε άλλη επιστημονική δουλειά :

—Θέλω να ξαναγίνω ζωγράφος ! Αύριο θ' αρχίσω την προσωπογραφία της πρώτης όμορφης γυναίκας της Φλωρεντίας, που θα συναντήσω στο δρόμο !
Κι' αλήθεια, τ' άλλο πρωί, γεμάτος ενθουσιασμό και εμπνεύσεις, βγήκε από το σπίτι του, για να βρει μια όμορφη γυναίκα. Οι δρόμοι όμως ήταν έρημοι, κι' ο Λεονάρδος φώναζε σε λίγο απογοητευμένος :

—Τι κρίμα ! Κοιμούνται ακόμη όλες τους !...

Την ίδια στιγμή ωστόσο ένοιωσε ένα γλυκό χέρι στον ώμο του. Γύρισε τότε άπαικτος κι' είδε μπροστά του τον Άντονιο Γκεραρντίνι, έναν παλιό φίλο του. Μα αυτός ο γέρος δεν ήταν μονάχος του. Είχε μαζί του μια νεαρή γυναίκα, την οποία παρουσίασε άμεικτος χαμογελώντας στο Λεονάρδο.

—Δεν φτιάχνεις μονάχα εσύ άριστοτήματα ! του είπε. Σου παρουσιάζω την κόρη μου Λίζα.

—Λίζα ; φώναξε ο Λεονάρδος έκθαμβος. Τι υπέροχη κοπέλα ! Τι όμορφη και μυστηριώδη μάτια που έχει ! Και τί αινιγματικό χαμόγελο !...

Βλέπετε ; Το πρώτο που του έκανε εντύπωση ήταν το αινιγματικό χαμόγελο της Μόνας Λίζας, καθώς και το μυστηριώδες βλέμμα της...

Ο Γκεραρντίνι όμως του εξήγησε :

—Φαίνεται πολύ νέα η κόρη μου, μα είναι παντρεμένη. Η όμορφη Λίζα μου έχει πάρει τον Φραντζέσκο ντ' Μπατολομέο ντ' Τσεζενάτιο ντ' Τζιοκόντο. Καθώς βλέπετε, τ' όνομα του γαμπρού μου είναι άπειρο, γι' αυτό οι Φλωρεντινοί το έχουν συντομεύσει. Γι' αυτό γρήγορα λοιπόν λένε τον γαμπρό μου Τζιοκόντο και την κόρη μου Τζιοκόντα !...

Ο Λεονάρδος εξακολουθούσε να κοιτάζει κατάπληκτος εκείνη την υπέροχη καλλονή.

Η Τζιοκόντα

—Μια τέτοια όμορφη κι' ένα τέτοιο χαμόγελο, είτε στον Γκερντίνι, δεν πρέπει να χαθούν, όπως χάνονται όλα τα θνητά πράγματα. Ένα σώμα πεθαίνει, μα ένα έργο τέχνης μένει άθάνατο. Έγω θ' αποθανώ στην Τζιοκόντα. Θα κάνω το πορτρέτο της Μόνας Λίζας.

Η χαρά της όμορφης κόρης του Γκεραρντίνι ήταν απεριόριστη. Η όμορφη της, άνθρωπος άεστος και χαριτωμένος, δεν την άφηνε να κοιτάσει με άλλους άνδρες. Όσο, η πρόταση του Λεονάρδου να εργαστήριο του μεγάλου ζωγράφου. Θα την συνόδευε όμως και εκεί ο πατέρας της, για να προσέχει τον καλλιτέχνη και το μοντέλο του «Τζιοκόντας».

Κι' έτσι, μέσα σε λίγες μέρες, δημιουργήθηκε το άριστο έργο της ζωγραφικής. Ποτέ άλλοτε το μαγικό βλέμμα του Λεονάρδου δεν έφτασε με περισσότερη χαρά και εμπνεύσει ένα τέτοιο γυναικείο πορτρέτο. Γιατί ο μεγάλος ζωγράφος είχε ερωτευτεί τη Μόνα Λίζα και γιατί διδύαζε στα μυστηριώδη μάτια της και στο αινιγματικό χαμόγελο της τον κρυφό έρωτά της, που ένοιωσε κι' εκείνη γι' αυτόν. Κι' ο Λεονάρδος, τρισευχαρισμένος, μπόρεσε να δώσει κι' εκείνο το χαμόγελο στο μυστήριο της γυναικείας ψυχής.

Η «Τζιοκόντα» είχε, κατά την απόλυτη σημασία της λέξης, το άριστο έργο του Λεονάρδου ντ' Βίντσι. Είπε το υποδύομαι και άλλο έργο τέχνης που υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Όλο κι όλο, έβλεπε την προσωπογραφία αυτής της αινιγματικής Φλωρεντίας κι' αινιγματικό χαμόγελο της Μόνας Λίζας, άφηνε να φανταστεί πάνω σε μια πέτρινη έδρα, κοντά σε βράχους, και που έβλεπε από ένα γλυκό φως. Ο πατέρας δεν κατάφερε να της το στήσει. Υπάρχει σήμερα, ύστερ' από τρεις αιώνες, στο Μουσείο του Λονδίνου και θα υπάρχει ποτέ. Ήρθε πόσους αιώνες, για να θαυμάζεται από τις εκπληκτικές γενεές. Ποτέ άλλοτε ο Λεονάρδος είχε νοιώσει ένα τόσο παράξενο κι' αγωνιώδες χιτισμό, σαν εκείνο που ένοιωσε ζωγραφίζοντας την πεντάμορφη κόρη του φίλου του. Και το άριστο έργο αυτό δημιουργήθηκε με το σπάνιο ταλέντο και με τον παρόμοιο έρωτά του.

Όλη η Φλωρεντία κατόπι μιλούσε γι' την «Τζιοκόντα» κι' οι πολίτες πέρασε από το εργαστήριο του ζωγράφου, για να θαυμάσουν το άθάνατο άριστο έργο. Η γυνίκα κι' ο άνδρας της Φλωρεντίας τότε, κοιτάζοντας το άριστο έργο, φανταζόταν και να προσπαθούσαν να αναπαραστήσουν το χαμόγελο του Λεονάρδου και το μοντέλο του. Οι κακοί γλωσσες άρχισαν να διαδίδουν :

—Ο Λεονάρδος αγαπάει τη Μόνα Λίζα, κι' η Μόνα Λίζα τον αγαπάει. Δεν βλέπετε την έκφραση των ματιών της ; Δεν βλέπετε τον χαμόγελο της ; Δεν βλέπετε τον κρυφό έρωτά της ; Ο πατέρας της, ο Γκερντίνι, να προσέχει λιγάκι την όμορφη γυναίκα του. Αυτές η κακογλωσσίες, όπως ήταν άπειρες, άρχισαν να φτάνουν στ' αυτιά των άλλων : οι κακογλωσσίες. Κι' ο Τζιοκόντο τότε φώναζε έκθαμβος :

—Καταραμένη γυναίκα η μέρα που η γυναίκα μου συνάντησε τον Λεονάρδο και καταραμένη η μέρα που το πορτρέτο, που κατόπιν έγινε την εικόνα της Μόνας Λίζας, έγινε το πορτρέτο της Μόνας Λίζας.

Μα όταν είδε κι' αυτός την προσωπογραφία της Μόνας Λίζας, η γυναίκα του, αγνώστως με δάκρυα στα μάτια, μπόρεσε να πει :

—Μεγάλο ζωγράφο και τον παρακάλεσε να τον συγχωρήσει για κείνες τις ανόητες κακογλωσσίες.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ο μικρός.—Μαμά, γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...
Ο μπαμπάς.—Τό άδελφί !... Είλες άδελφί !... γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Σέρετε ότι η Καίτη παντρεύτηκε !...
Η σύζυγος.—Ναι. Και π' είναι η Καίτη παντρεμένη !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

Ο σύζυγος.—Μα είνε γι' αυτό που είπα κι' είπες, Είλες ολοκλήρωτο άδελφί !...

ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΡΟΛΟΪ

Συμεών Σάιζερ ήταν μεγάλος άνθρωπος : έφωτιαζε με έξυπνα την παγωμένη Πετρούπολη. Όλοστράγγυλος, κοκκινωτός, λαμπερόκοπος διαρκώς σαν τον ήλιο. Ο Σάιζερ, χθές ακόμη, ήταν παρ' αυτούς ο ένας ραφτάδικο. Σήμερα είχε ένα μεγάλο γραφείο, μια όμορφη γραμμάτσα, τη Βερότσκα κι' ένα χρυσό ρολόι στην τσέπη του γιλέκου του.

Μα η Βερότσκα, τί κρίμα !—ούτε πρόσεχε διόλου το ρολόι του Σάιζερ. Έκείνη έτρωγε με τα μάτια της το σύντροφο Κούμπας, με το λυγρό κορμί και τα φλογερά μάτια, το σύντροφο Κούμπας, γραμματέα του κομμουνιστικού τμήματος και συντάκτη της «Εφημερίδας του τόπου» στα γραφεία του Σάιζερ.

Κάθε φορά που ο Συμεών Σάιζερ έπαιζε με το ρολόι του, η Βερότσκα κύτταζε άλλο, τότε τον Κούμπας και τότε τα χιόνια απ' το παρτέρι.

—Ακούστε, συντρόφισσα Βερότσκα... Έτυχε ποτέ σας να δите παρόμοιο ρολόι ; Μα την πίστι μου, σας λέω πως δεν θα έτυχε να δите !... Αυτό δεν είναι ρολόι, είναι ένα άριστο έργο.

Κι' αφού το έπαιξε λίγο στο χέρι του, το έβγαλε στην τσέπη του γιλέκου του. Η Βερότσκα τότε άκουσε μια παράξενη μουσική, μια γλυκειακή κι' αινιγματική μουσική, κρυστάλλινη : «Ήταν ή ώρα έννάς !...»

Αλήθεια, αυτό το ρολόι ήταν ένα θαύμα ! Η Βερότσκα ήθελε να ξανακούσει εκείνη την παράξενη μουσική του και με τα μάτια θαμπωμένα απ' την κατάπληξη, ρώτησε τον Σάιζερ :

—Μπορώ να δοκιμάσω κι' εγώ ;

—Θέσ μου, τί έρώτησης ; Μα βέβαια ! Μπορείτε !...

Η Βερότσκα πήγε κοντά του, έβγαλε τα δάχτυλά της στο γαλβανικό γιλέκο του και πίεσε στο διατήριο του ρολογιού. Ο Σάιζερ κίνησε την στιγμή νόμιζε πως τα τρυφερά δάχτυλα της Βερότσκας χάιδευαν την καρδιά του Μόλις θα τελείωνε λοιπόν η μουσική του, ο Σάιζερ θα έπαιρνε το θάρρος να της εξομολογηθεί τον έρωτά του.

Μα μόλις σάπασε το χρυσό ρολόι, μπήκε στο γραφείο ο σύντροφος Κούμπας και του χάλασε τα σχέδια.

—Τι συμβαίνει ; Θέσ μου, τί έχετε ; τον ρώτησε.

—Έκείνος δεν της έδωσε καμία απάντηση. Έβγαλε μονάχα από την τσέπη του γιλέκου του το χρυσό ρολόι και τ' άκουσε πάλι στα χαρτιά του γραφείου. Έπειτα, άνοιξε το συρτάρι, έβγαλε από μέσα ένα άλλο χρυσό ρολόι και το έβαλε δίπλα.

—Θέσ μου ! Εκείνα τον άνθρωπο ! μουρμούρισε ο Σάιζερ, άπελπισμένος. Είχα ξεχάσει το ρολόι μου μέσα στο συρτάρι κι' όταν είδα το χρυσό ρολόι του άγνωστου, νόμισα πως ήταν το δικό μου. Καταλάσατε ! Βερότσκα, τί έπαθα ;

Ναι ! Η Βερότσκα είχε καταλάβει... Και γυρίζοντας το κεφάλι της από την άλλη μεριά, έξασε ο ένας τρελό γέλιο.

—Έπειτα, έτρεξε και βγήκε απ' το γραφείο.

Ο Συμεών Σάιζερ έκοψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει βουβά, με απόγνωση. «Υστερα έχασε το ρολόι του στην τσέπη του γιλέκου και σηκώθηκε. Μα το καταραμένο εκείνο ρολόι άρχισε να παίζει τη μουσική του. Ο Σάιζερ το έβγαλε με δύναμη, για να το κάνει να σιωπήσει.

Ο Συμεών Σάιζερ έριξε μια πένθυμη ματιά στο γραφείο του κι' έπειτα προχώρησε και βγήκε από εκεί μέσα, για πάντα. Είχε γελοιοποιηθεί ! Έπρεπε να γίνει άφοβος !...

Μα καθώς περνούσε το κατάφλοι του γραφείου του, του φαινόταν πως έβγαζε για πάντα απ' την καρδιά της Βερότσκας.

—Ω, Θέσ μου ! Για κυττάζετε κεί πέρα !... Στη μέση του δρόμου στεκόταν ένας άγνωστος, με στρατιω-

τικό μανδύα και με σκυθρωπό πρόσωπο. Κανένας κλέφτης, δίχως άλλο !...

—Κρυφίστε σ' εκείνη την αμαξοπορτα... είπε της Βερότσκα ο Σάιζερ, και την έσπρωξε στην άκρη του δρόμου.

Έπειτα, θαρραλέα, προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον άγνωστο. Εκείνη την εποχή η Πετρούπολις ήταν γεμάτη κλέφτες !...

Ο άγνωστος, με το χέρι στην πίσω τσέπη, κύτταζε στα μάτια τον Σάιζερ. Εκείνος, κατάχλωμος, μπόρεσε τέλος ν' αρθρώσει :

—Λοιπόν, τί τρέχει ;

—Τη φωτιά σου...του άπάντησε ο άγνωστος.

Ο Σάιζερ έβραζε από το θυμό του. Μα κρατήθηκε. Άναψε ένα σιγάρο και τη στιγμή που το έφερνε κοντά στο πρόσωπο του άγνωστου, είδε ένα χρυσό ρολόι να λάμπει στο χέρι του. Ο Σάιζερ με τρέλλο χέρι έβγαλε το γιλέκο του και βλέποντας ότι η τσέπη ήταν άδεια, άρπαξε το χρυσό ρολόι απ' το χέρι του άγνωστου, φωνάζοντας :

—Ψηλά τα χέρια, παλιοκλέφτη ! Θά σου ρίξω !

Κι' έχωσε το χέρι του στην τσέπη, για να βγάλει τάχα το πιστόλι του.

Η φωνή του ήταν τόσο επιταχτική, ώστε ο κλέφτης σήκωσε τα χέρια ψηλά, έκανε δυο βήματα προς τα πίσω κι' άξαφνα το έβγαλε στο πόδι και χάθηκε απ' τα μάτια του.

Η Βερότσκα τότε έτρεξε κοντά στον Σάιζερ, πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του και του μίλησε με θαυμασμό :

—Μα πώς δεν φοβηθήκατε ;...

—Ω, δεν είχα φαντασθεί ποτέ ότι είσαστε τόσο... Ναι ! Τόσο... Κι' έσκυψε το κεφάλι της απ' την ντροπή.

—Για σάς, Βερότσκα, θα μπορούσα να... Έκανε δειλά ο Σάιζερ, και κατάπινε την υπόλοιπη φράση του.

Εκείνη έκανε να του μιλήσει, μα σάπασε από την ντροπή της.

—Ω, γιατί δεν μου λέτε αυτό που έχετε στο νού σας, Βερότσκα ; στέναξε ο Σάιζερ. Δεν άντέχω πια ! Αυτήνθε με.

—Θά σάς το πω αύριο το πρωί, στο γραφείο ! του άπάντησε η γραμματέας του.

Έπειτα του έσφιξε τρυφερά το χέρι και μίλησε στο σπίτι της.

Την άλλη μέρα, όλος ο κόσμος στο γραφείο ήξερε ότι ο Συμεών Σάιζερ ήταν ένας ήρωας ! Και οι ήρωες ! Η Βερότσκα τον έλάτρευε !

Μα τί περίεργο ! Όταν ο Συμεών Σάιζερ μπήκε στο γραφείο του, ήταν κατάχλωμος και ταραμένος. Η Βερότσκα τον κύτταζε κατάπληκτη. Μα τί είχε ;

Τι συμβαίνει ; Θέσ μου, τί έχετε ; τον ρώτησε.

—Έκείνος δεν της έδωσε καμία απάντηση. Έβγαλε μονάχα από την τσέπη του γιλέκου του το χρυσό ρολόι και τ' άκουσε πάλι στα χαρτιά του γραφείου. Έπειτα, άνοιξε το συρτάρι, έβγαλε από μέσα ένα άλλο χρυσό ρολόι και το έβαλε δίπλα.

—Θέσ μου ! Εκείνα τον άνθρωπο ! μουρμούρισε ο Σάιζερ, άπελπισμένος. Είχα ξεχάσει το ρολόι μου μέσα στο συρτάρι κι' όταν είδα το χρυσό ρολόι του άγνωστου, νόμισα πως ήταν το δικό μου. Καταλάσατε ! Βερότσκα, τί έπαθα ;

Ναι ! Η Βερότσκα είχε καταλάβει... Και γυρίζοντας το κεφάλι της από την άλλη μεριά, έξασε ο ένας τρελό γέλιο.

—Έπειτα, έτρεξε και βγήκε απ' το γραφείο.

Ο Συμεών Σάιζερ έκοψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει βουβά, με απόγνωση. «Υστερα έχασε το ρολόι του στην τσέπη του γιλέκου και σηκώθηκε. Μα το καταραμένο εκείνο ρολόι άρχισε να παίζει τη μουσική του. Ο Σάιζερ το έβγαλε με δύναμη, για να το κάνει να σιωπήσει.

Ο Συμεών Σάιζερ έριξε μια πένθυμη ματιά στο γραφείο του κι' έπειτα προχώρησε και βγήκε από εκεί μέσα, για πάντα. Είχε γελοιοποιηθεί ! Έπρεπε να γίνει άφοβος !...

Μα καθώς περνούσε το κατάφλοι του γραφείου του, του φαινόταν πως έβγαζε για πάντα απ' την καρδιά της Βερότσκας.

—Ω, Θέσ μου ! Για κυττάζετε κεί πέρα !... Στη μέση του δρόμου στεκόταν ένας άγνωστος, με στρατιω-

τικό μανδύα και με σκυθρωπό πρόσωπο. Κανένας κλέφτης, δίχως άλλο !...

—Κρυφίστε σ' εκείνη την αμαξοπορτα... είπε της Βερότσκα ο Σάιζερ, και την έσπρωξε στην άκρη του δρόμου.

Έπειτα, θαρραλέα, προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον άγνωστο. Εκείνη την εποχή η Πετρούπολις ήταν γεμάτη κλέφτες !...

Ο άγνωστος, με το χέρι στην πίσω τσέπη, κύτταζε στα μάτια τον Σάιζερ. Εκείνος, κατάχλωμος, μπόρεσε τέλος ν' αρθρώσει :

—Λοιπόν, τί τρέχει ;

—Τη φωτιά σου...του άπάντησε ο άγνωστος.

Ο Σάιζερ έβραζε από το θυμό του. Μα κρατήθηκε. Άναψε ένα σιγάρο και τη στιγμή που το έφερνε κοντά στο πρόσωπο του άγνωστου, είδε ένα χρυσό ρολόι να λάμπει στο χέρι του. Ο Σάιζερ με τρέλλο χέρι έβγαλε το γιλέκο του και βλέποντας ότι η τσέπη ήταν άδεια, άρπαξε το χρυσό ρολόι απ' το χέρι του άγνωστου, φωνάζοντας :

—Ψηλά τα χέρια, παλιοκλέφτη ! Θά σου ρίξω !

Κι' έχωσε το χέρι του στην τσέπη, για να βγάλει τάχα το πιστόλι του.

Η φωνή του ήταν τόσο επιταχτική, ώστε ο κλέφτης σήκωσε τα χέρια ψηλά, έκανε δυο βήματα προς τα πίσω κι' άξαφνα το έβγαλε στο πόδι και χάθηκε απ' τα μάτια του.

Η Βερότσκα τότε έτρεξε κοντά στον Σάιζερ, πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του και του μίλησε με θαυμασμό :

—Μα πώς δεν φοβηθήκατε ;...

—Ω, δεν είχα φαντασθεί ποτέ ότι είσαστε τόσο... Ναι ! Τόσο... Κι' έσκυψε το κεφάλι της απ' την ντροπή.

—Για σάς, Βερότσκα, θα μπορούσα να... Έκανε δειλά ο Σάιζερ, και κατάπινε την υπόλοιπη φράση του.

Εκείνη έκανε να του μιλήσει, μα σάπασε από την ντροπή της.

—Ω, γιατί δεν μου λέτε αυτό που έχετε στο νού σας, Βερότσκα ; στέναξε ο Σάιζερ. Δεν άντέχω πια ! Αυτήνθε με.

—Θά σάς το πω αύριο το πρωί, στο γραφείο ! του άπάντησε η γραμματέας του.

Έπειτα του έσφιξε τρυφερά το χέρι και μίλησε στο σπίτι της.

κακό, αν σκότωνα τον πατέρα μου;
 "Η Σουζέτ έμεινε κατάπληκτη, απ' την απροσδόκητη έρωτησή του μικρού και ξεφάνισε παραγμένη:

—Μά τι λές, παιδί μου;... Τρελλό είσαι;
 —"Οχι!... "Οχι!... Δεν είμαι καθόλου τρελλό παιδί... "Αλλά ο πατέρας έινε πολύ κακός... Αυτός έκανε τη μαμά να κλαίει διαρκώς... "Εξ αιτίας του ήταν δυστυχισμένη ή μαμά... Και γι' αυτό πέθανε τόσο γρήγορα!

—"Ώπα, κακό παιδί!... Μην ξαναπής άλλοτε αυτά τα άπρετα λόγια... Ούτε και να τα σκέπτεσαι καθόλου, γιατί θα πάψω να σ' αγαπώ!...

"Ο Σουέν δεν έφερε καμιά αντίρρηση σ' αυτές τις επιτη-
 ξεις.

"Έτρεξε όμως άμέσως σ' ένα κοντινό δενδράκι, λεπτό, εύλυ-
 γιστο, φουντωτό! Τό άγκάλιασε και ξεφάνισε με τρεμάμενη
 φωνή:

—Νά!... Αυτό τό δενδράκι μοιάζει πολύ με τη μητέρα μου!
 Έσκυψε ύστερα τό κεφάλι του και φίλησε τρυφερά τόν δρο-
 σερό κορμό του δένδρου. Και καθώς έκλεινε τά μικρά του θουρ-
 κωμένα μάτια με κατανυξι, δυο δάκρυα ξεγλύστρησαν έξω απ'
 τά μισόκλειστα βλέφαρά του και κύλισαν άργά στά ρόδινα του
 μάγουλα...

"Η Σουζέτ τόν κυττούσε άφωνη, άκίνητη, λαχανιασμένη απ'
 τη συγκίνησή της.

Πέρασαν έτσι, αρκετές στιγμές.
 Ξαφνικά, ο Σουέν σήκωσε τό κεφάλι του. Σκούπισε τά ύ-
 γρά του μάγουλα με τό μανίκι τυ. Κ' ύστερα, άπτόμενος, έτρε-
 ξε κοντά στη Σουζέτ και της
 είπε:

—Δώσε μου τό μαντίλι σου!
 Τό πήρε, και πηδώντας πρὸς
 τά πλάγια, σκεπάσε μ' αυτό τόν
 άκρίδα. Την έπιασε κατόπιν και
 την έδειξε στη Σουζέτ, λέγον-
 τας:

—Κύττα, τί όμορφη πού εί-
 ναι!... Τη λέν άκρίδα!

Την πέταξε άμέσως ύστερα,
 μακριά. Και χωρίς πειά να
 νοιαστή γι' αυτήν, εξακολού-
 θησε:

—Θά σοῦ δείξω τόν πατέρα
 μου, χωρίς όμως να σε ίδή αὐ-
 τός... Νά, έτσι κρυφά αὐτόν
 κυττάζεις... Είσαι καλή εἰς καί
 δεν μπορείς να μπής στο σπίτι
 μας, γιατί εκεί έρχονται ένα
 σωρό κακές γυναίκες... "Όταν
 λοιπόν δῆς τόν πατέρα μου και
 κυττάξεις καλά, τότε θά μοῦ
 πῆς εἰς μονάχη σου: "Πρέπει
 να τόν σκοτώσεις!...

"Η Σουζέτ τρώμαξε πάλι.
 "Αρχισε ν' ανησυχή θαιειά. Αὐ-
 τό τό παιδάκι ήταν φοβερό!
 "Όλο τό θάνατο σκεπτόταν κ'
 ὅλο γι' αὐτόν μιλούσε. Τού εί-
 πε λοιπόν σαν να τόν μάλωνε,
 γλυκά και μαλακά όμως:

—Θά φύγω, γιατί δεν είσαι
 πειά καλός... Νά μην ξαναπής άλλοτε, αυτά τά κακά λόγια!...

"Επιτρέπεται ποτέ, να θλάψη κανένας τόν πατέρα του;

—Δεν εἶνε πατέρας μου πειά, αφού ή μαμά μου πέθανε!

"Η Σουζέτ καί τ' θυμήθηκε ξαφνικά, έμπηξε μία κραυγή φρί-
 κης και ρώτησε μ' άγωνία:

—Μήπως...μήπως τη σκότωσε, λοιπόν, ο πατέρας σου, τη μα-
 μά σου;

"Ο Σουέν άποκρίθηκε με πάθος:
 —"Οχι... Ούτε με μαχαίρι, ούτε με φαρμάκι τη σκότωσε, ο
 πατέρας μου... Μά τη σκότωσε, φαίνεται, άλλοιώς... Νά, έ-
 κανε κάτι άλλα πράγματα, όχι καλά!... Στάσου να ιδῆς: Θυ-
 μούμαι κάτι που συνέβη, μία μέρα, ενώ εἶχα ἦμουν ακόμα στο
 κρεβάτι μου, εἴπινος όμως... Είμαστε, νομίζω, στο Παρίσι τό-
 τε... Μένουμε στο «Γκραντ-Οτέλ»... "Ο πατέρας μου πήκε στο
 δωμάτιό μου... "Ο κρότος πούκανε, με εἴπινος... "Αλλά έπει
 δῆ τόν φοβόμουν πάντα, έκανα πώς κοιμόμουν... "Ηρθε κοντά
 μου σιγά-σιγά... Μούβγαλε απ' τό δάχτυλό ένα δαχτυλίδι, τό ό-
 ποίο μου είχε χαρίσει ή μαμά... Δεν είπα τίποτε... Φοβόμουν-
 να... "Ο πατέρας πήρε τό δαχτυλίδι μου κ' έφυγε πάλι σιγά-
 σιγά... Την άλλη μέρα τό μεσημέρι, ή μαμά ήταν άρρωστη στο
 κρεβάτι... "Εγὼ πήγα στο ρεστωράν τό ξενοδοχείου, να ζη-
 τήσω τόν πατέρα μου... Τόν είδα σ' ένα άκρινό τραπέζι, να
 τρώει και να πῆνι μαζί με μία όμορφη αλλά κακή κυρία... Και
 στο μικρό δαχτυλάκι έκείνης της κυρία, ήταν περασμένο τό
 δαχτυλίδι που μου είχε χαρίσει ή μαμά!... Θά τό κατάλαβε
 άσφαλώς ή μαμά, ότι ο πατέρας μου μου είχε πάρει τό δαχτυ-
 λίδι... Γιατί εἶπα, ποτέ μου δεν θά τό ένανα μονάχος μου...

"Επειδή μάλιστα μου έρχόταν λίγο μεγάλο, τό είχα δώσει με

στερεά κλωστή στο δάχτυλό μου... Λοιπόν, ή μαμά, τις άλλες
 μέρες, κύτταζε τό εἶδειο δάχτυλό μου κ' έκλαιγε... Μά αὐτή
 με ρώτησε, οὔτε εἶπα τίποτε!... Γιατί να κλαίει περισ-
 σότερο ή φτωχή μου μαμά!...

Μιλώντας έτσι ο Σουέν, μάζευε συγχρόνως άγριοιούλιντα
 τά μαδούσε και πετούσε τά δώρα φύλλα τους επάνω στη Σου-
 ζέτ. "Εκείνη όμως, άπορροφημένη από τά λόγια του, ούτε άπο-
 τραβιόταν καθόλου.

—Σοῦ άρέσει; της είπε ξαφνικά ο Σουέν, αλλάζοντας θέμα
 δμιλίας. Μ' άρέσει έμένα, να κάνω κάτι τέτοιες φάρσες με λου-
 λούδια!... "Εσένα σοῦ άρέσει να σοῦ τά πετούν;

Τό θλιμένο απ' την προηγούμενη διήγησή του μικρό ὄρος
 της, ξανάγινε χαρωπό πάλι.

—Μ' άρέσει! φώναξε γελαστή.

Και πήρε πάλι τό παιδάκι απ' τό χέρι κ' άρχισαν να τρέχουν
 εύθυμα εἰς κ' εκεί, επάνω στην καταπράσινη κ' ήλιόλουστη
 χλόη.

Διάθηκε έτσι αρκετή ώρα. Τό μεσημέρι είχε περάσει πειά
 δίχως να τό νοιώσουν. Και μονάχα ή πειά έκανε πειά ή Σου-
 ζέτ να προσέξει, ότι ο ήλιος άρχισε να γέρνει πρὸς τη δύση.

Κατέβαιναν τώρα τό θουνό κ' έρχόντουσαν πρὸς την κοιλιά
 δα. "Επρεπε ή Σουζέτ να γυρίσει στο ξενοδοχείο κ' ο μικρός
 στο σπίτι του. Καθώς περνούσαν όμως μπρὸς στη «Χελιδονοποι-
 ληά», μπρὸς σ' αυτό τό φρούριο κ' άνάκτορο συγχρόνως, τό
 χωμένο μέσα στα δένδρα—ο Σουέν της είπε με ὄρος πονηρό και
 γελαστό:

—"Επιτήδες σε ξεγέλασα και σ' έφερα απ' εἶδος... "Εγὼ ξέρω
 καλά τά μονοπάτια, ενώ εἰς δεν τά ξέρεις καθόλου!

—Και γιατί μ' έφερες απ' ε-
 δώ; ρώτησε μ' έκπληξη ή Σου-
 ζέτ. Θλέποντας πραγματικά τι
 θροσκόταν μπρὸς στο σπίτι
 του Σουέν, δίχως καθόλου να
 τό περιμένει, αλλά και δίχως
 να τό επιθυμῇ.

—Νά, σ' έφερα εἶδος, για να
 σοῦ δείξω τόν πατέρα μου!...
 "Ελα λοιπόν μαζί μου!

Δεν θέλησε ή Σουζέτ να τόν
 ακολουθήσει. Δεν ήταν σωστό
 ένα τέτοιο πράγμα. Δεν ήξερε
 καθόλου τόν μαρκήσιο Τσέλι-
 Κάλις. Κι' οὔτε έπρεπε να τόν
 δῇ ή να μῆνι στο σπίτι του, να
 νῆ της, χωρίς την "Ισαβέλλα
 τουλάχιστον μαζί της.

—Μά δεν θά σε ιδῇ αὐτός
 σοῦ λέω! έπέμεινε κυριαρχικά
 ο μικρός, θλέποντας τους δι-
 σταγμούς της και τραβώντας
 την απ' τό χέρι.

Μηχανικά, ή Σουζέτ τόν ά-
 κολούθησε. Μπήκαν στον κήπο
 του μεγάρου, πέρασαν γρήγο-
 ρα-γρήγορα μπρὸς απ' την έ-
 σωτερική μαρμάρινη σκάλα κ'
 έστριψαν μία γωνία.

Βρέθηκαν έτσι, στο άλλο
 πλευρό του μεγάρου. Κοντά
 τους ήταν ένα παράθυρο,
 τους ήταν ένα παράθυρο,
 τους ήταν ένα παράθυρο,

—Βλέπεις αυτό τό παράθυρο;... "Αν κυττάζεις μέσα, θά τόν
 δῆς! είπε ο μικρός.

Και την πήρε μαζί του απ' τό χέρι και ζάρωσαν πίσω από
 κάτι θάμνους.

—Νά!... Καλά είμαστε εἶδος κρυμμένοι! μουρμούρισε σιγά
 ο Σουέν. Μην κάνεις θόρυβο... Είσαι ψηλή εἰς... Κι' ὅν σπασ-
 θῆς στις μύτες τῶν ποδιῶν σου, θά μπορέσης να ιδῆς μέσα τόν
 πατέρα μου!

"Η Σουζέτ άνασηκώθηκε στις μύτες τῶν ποδιῶν της, πρὸς
 μέρισε ένα κλαδί και κύτταξε στο παράθυρο:

Εἶδε τότε τόν μαρκήσιο Τσέλις-Κάλις να κάθεται μπρὸς σ'
 ένα τραπέζι. Φορούσε μία κινέζικη ρόμπα, φορεσιά και μακριά
 λή, και κεντημένη πλούσια. Τά κεντήματά της παύσανταν βέ-
 δρα και τίγρεις. Στόν άριστερό του ὄμο σκαφαλωμένος, κα-
 θόταν ένας μικρός πῆλκος, ντυμένος μ' άγρυπνοσάση στολή
 και στόν δεξιό του ὄμο ἄλλος ένας, ντυμένος με στολή πο-
 σορρόδιν.

Τά γυναιά πόδια του μαρκησίου, με τά δάχτυλά τους γεμάτα
 από δαχτυλίδια, άκουμπούσαν επάνω σ' ένα έπαλαιόμοιο γέννη-
 σκυλλί της Λαγονίας, τό όποιο έμοιαζε σαν άσπρη άκούδα.

"Ο μαρκήσιος, ο ίδιος, έμοιαζε σαν γέριος χιμαντζής. Εἶπε
 δερμα λευκό και πλασαρό, μάτια πονηρά και μαχηρά και γο-
 λή σαρκόδη.

Σκυμμένος επάνω στο τραπέζι, καταγινόταν να σκαλίζει με
 «καρούδα» τῶν "Ινδιῶν. "Από καιρό σε καιρό, μουρμούριζε κά-
 τι... "Εκανε παρατηρήσεις, πότε στον έναν πῆλκο, ο όποιος τόν
 γκανε παιχνιδιάρικα τό αὐτί και πότε στον ἄλλον που τόν

νε τό κεφάλι.
 —Οῦ, τι άσχημος πού εἶνε! μουρμούρισε αἰθαλά της ή Σουζέτ,
 κάθοντας ένα μορφαμένο αἰθιάς.

Μά συγχρόνως έσκυψε τό κεφάλι της γοργά, γιατί ο Σουέν
 φωνηίστηκε κ' ο μαρκήσιος ρώτησε φωναχτά:

—"Ε, πού εἶνε αὐτό κάτω;

—"Εγὼ είμαι, μπαμπά! φώναξε μ' έτοιμότητα τό παιδάκι.

Χαμηλόφωνα, ύστερα, είπε στη Σουζέτ:

—Πάρε τόν τοίχο-τοίχο και φεύγα!

Και φωναχτά πάλι, μιλώντας στον πατέρα του, ρώτησε:

—Νά μῶ μέσα, μπαμπά;

—"Α, εἰς είσαι, Σουέν;... "Ελα!

"Ο μικρός πήδησε σθέλτα πρὸς τό παράθυρο, γαντζώθηκε στο
 περβάζι του και με γρήγορο άνέμισμα του μικρού κορμιού του
 σκαρφάλωσε εκεί και τό δρασκέλισε μ' επιτηδειότητα σαλι-
 μπαγκου.

"Από φόβο μήπως άκουστή, αλλά κ' από περιέργεια επίσης,
 ή Σουζέτ δεν έφυγε απ' τη θέσι της. Ζαρωμένη κοντά στον τοί-
 χο τῶν ὄρος, έπηρεσε τό αὐτί της κ' άκούγε. Πότε-πότε πάλι, τολ-
 μούσε να προβάλλει τό κεφάλι της και να θλέπῃ μέσα. "Η άκτι-
 νες του ήλιου πού θασιλεύσαν, έμπαιναν μέσα και φώτιζαν τό δω-
 μάτι.

"Ο πατέρας έλεγε:

—"Ηρθε... Πλησίωσε, κοντά μου.. Είμαι ευχαριστημένος απ'
 τῶν εἰς... Είμαι μεγάλος καλλιτέχνης... Νά, κύτταξε!

Κι' έδειχνε στο Σουέν, τη σκαλισμένη "Ινδική «καρούδα».

—"Ε, πῶς τό θρίσκες;... Δεν εἶνε ὄρατο;

—Νά, ὄρατο εἶνε! άπαντούσε ο Σουέν. "Αφού τό θλέπετε ε-
 σεις ὄρατο, εἶνε ὄρατο!

Στη φωνή δώσε του παιδιού,
 στο θάθος της, ὄπηρχε κάτι
 σαν άανάκτησις, κρυμμένο.

—Και σαν τί μοιάζει; τόν
 ρώτησε ο πατέρας του, πάλι.

—Αὐτό, δεν τό ξέρω!... Δεν
 μπορώ να ξέρω, με τί μοιάζει
 ή σκαλιστή αὐτή καρούδα!

—Τί λές, άόητε;... Δεν μοιά-
 ζει, ὅπως την έχω σκαλίσει, με
 τη Μαριέττα ντελ "Ορο;... Τη
 γορεύτρια έκείνη του μπαλλέ-
 του της Φλωρεντίας, που ήρθε
 να σουπάρη μαζί μας, ύστερα
 απ' την παρόστασι;

—Πλαγιάζω νομῖς εἶγὼ, μπα-
 μπα! είπε σταθερά ο Σουέν.

Κι' έτσι δεν θλέπω τούς άν-
 θρώπους που σὰς έπισκέπτον-
 ται τῆ νύχτα!

Τά μάτια του γηραλέου μαρ-
 κησίου έλαμψαν από κακία και
 τό σκυλλί στα πόδια του γρύ-
 λισε. Με νευρικά χέρια, τρά-
 βησε τό συρτάρι του τραπέζιού,
 έβγαλε από κεί διάφορες κα-
 ρύδες σκαλισμένες και τις ά-
 ράβασε επάνω στο τραπέζι.

"Υστερα πήρε την πρώτη κα-
 ρύδα, την έδειξε στον μικρό
 και τού είπε:

—Αὐτή, μοῦ φαίνεται, εἶνε ή
 κάμωσα Πολιάστρα!... Την άναγνωρίζεις;

"Ο Σουέν χτύπησε με πείσμα τό πόδι του κάτω και είπε:

—"Οχι, μπαμπά!

—Κι' αὐτήν;... Την "Οτίλια;... Την κόρη του δημάρχου τού
 Νόρμους;

—"Οχι, μπαμπά!

—Κι' αὐτή, μία Γαλλίδα της «Όπερας», ποῦσας κάποτε μα-
 τῶν μας;... Κι' αὐτή την άλλη, τη δεσποινίδα Καλντελ, που
 ήρθε σῆς Κάνες;... Κι' αὐτή, τη Γαλλίδα επίσης ήθο-
 ποῦ, που είδαμε στην Πετρούπολι;... Καμιά από αυτές τις
 τρεις, δεν άναγνωρίζεις;

—"Οχι, μπαμπά!

"Ο μαρκήσιος έφριξε τά δόντια του κ' είπε άγριέμενος:

—"Οῦ, ὄρα, ὄρα! και μῶς άλλη, την ὄποια θ' άναγνωρίσεις!

—"Ενῶ μιλούσε έτσι θυμωμένος, κουνιόταν συγχρόνως νευρικά
 Οἱ δυο πῆλκοι έρεθίστηκαν απ' τις άπότομες αὐτές κινήσεις
 του. Κι' ὄρθοι στους ὄρους του τώρα, μάλλον άναμειγνύ-
 ονται, αλλάζοντας «τοιμήματα» επάνω απ' τό κεφάλι του.

—"Ε, δεν τούς έδωσε όμως καμιά προσοχή ο έλκερινός γέρος. "Ε-
 σινε μέσα στο συρτάρι του, έβγαλε μία καρούδα ακόμη και
 βελώνοντας την στο σκυλλί Σουέν, είπε:

—Νά, κύτταξε την αὐτήν!... Θά την άναγνωρίσεις άμέσως!

—Αν άξίζει τόν κόπο να κυττάζω, μπαμπά!

—Θέλω να κυττάζεις, είπα! έπέμεινε άγριέμενος ο μαρκήσιος
 Τη γνωρίζεις;

—"Οχι!

—Πῶς... Δεν άναγνωρίζεις λοιπόν τη μητέρα σου;

"Ο μικρός σήκωσε τότε περιήσανα τό κεφάλι του κ' είπε:

—"Η μητέρα μου ήταν νόμιμη σύζυγός σας!... "Η μητέρα

μου πέθανε... Και δεν εἶνε δυνατόν να υπάρχουν τώρα εἰκόνες
 της, ανάμεσα σ' αυτές τις γυναίκες!... Δεν εἶνε ή μητέρα μου,
 αυτό που μοῦ δείχνεις!... Λες ψέμματα!

"Ο γερομαρκήσιος μάλιστα. Προσπάθησε να σηκωθῇ, ενώ ά-
 φροί λυσσας έβρεχαν τά χείλη του. Οἱ δυο πῆλκοι όμως, χο-
 ροπηδώντας στους ὄρους του, τόν έμπόδισαν να σηκωθῇ. "Υστε-
 ρα πῆδησαν σθέλτοι στις κουρτίνες του παραθύρου κ' άρχισαν
 να σκαρφαλώνουν εἰς την κορυφή.

"Ο Σουέν πάλι, με σθέλταδα άγριοιού κυνηγημένου, τινάχτη-
 κε εἰς τό παράθυρο, τό δρασκέλισε και πῆδησε εκεί Σουζέτ, ή
 όμως έλειψε να άναποδυρίση τη ζαρωμένη εκεί Σουζέτ, ή
 ὄποια—έντρομη περισσότερο ακόμη—δεν τολμούσε οὔτε να κι-
 νηθῇ.

Μ' έτοιμότητα ο Σουέν, χωρίς καθόλου να δειλῇ έκπληξη,
 την τράβηξε απ' τη φούστα. Την ὡδήγησε κατόπιν γρήγορα και
 γλυστορτώντας κολλητά σχεδόν στον τοίχο, εἰς την άλλη άκρη
 του κήπου.

—Γιατί δεν έφυγες; της είπε σιγαλά, τότε. "Αν έβγαίνε...
 τό είχε σε τίποτα να μάς τσακίσῃ στο ξύλο και τῶν δυό!...

Τώρα, κατέβα γρήγορα τό μονοπάτι και πήγαινε στο σπίτι σου!

—"Εσῶ;... "Εσῶ, τί θά κάνεις; μουρμούρισε ανήσυχη ή Σου-
 ζέτ.

—"Εγὼ;... Μὴ φοβάσαι γιὰ μένα!... "Εγὼ θά κρυφτώ στο δά-
 σος και θά γυρίσω ύστερα απ' τό δείπνο... Θά εἶνε μεθυμένος
 τότε ο πατέρας μου και δεν θά θυμῶται τίποτε απ' αὐτά!... Πή-
 γαινε γρήγορα!... Αἰριο πάλι, θά σε ξαναβῶ!

Την άφησε μόνη της ύστερα κ' αὐτός έτρεξε με τόλμη πρὸς
 τό δάσος τῶν ἑλάνων, ὅπου και γώθηκε.

"Η Σουζέτ άρχισε να κατεβαίνει τό κατηφορικό μονοπάτι, με-
 λαγγολική. Εἶχε από ὄρα
 θασιλεύει ο ήλιος, και μέσα
 στα δασοφυτευμένα αὐτά το-
 πία έπικρατούσε σκοτεινιά.

"Ηταν πολύ θαιειά συγκι-
 νημένη. Ποτέ άλλοτε δεν είχε
 τόσο συγκινηθῇ, γιὰ ξένες δυ-
 στυχίες και γιὰ ξένους πό-
 νους, έκτός απ' τούς δικούς
 της...

"Ω, τόν καυμένο, τόν άμοι-
 ρο μικρούλη! "Αν κ' έβλεπε
 πότε-πότε λόνια σκληρά, ὡ-
 στόσο δεν ήταν καθόλου κα-
 κός... Δεν έθαινε αὐτός αν
 είχε τόσο κακόν πατέρα κ'
 αν ήταν ὁμορφος από μητέ-
 ρα!... Δεν πόδωθε ή μητέ-
 ρα του, με την τρυφερό στο-
 νή της, να τόν μορμώση και
 να τού πλάσσει κατάλληλα την
 μαλακή μῆ κ' έλεκτική ψυχή
 του... Μόλις πρόλαβε ο στω-
 γός μικρός να γνωρίσει τη μη-
 τέρα του... Κι' αμέσως ύστε-
 ρα την έχασε... Με πόσον πό-
 νο όμως και με πόσο θάρρος
 τη λάτρευε!... Με πόση κατ-
 νυξή τη θυμόταν πάντα και με
 πόση αὐτοθυμία και τόλμη δι-
 περσάπιζε τῆν άγία μνήμη
 της, απ' τις έλκερινότητες τού

πατέρας του!

Κι' ενώ τόν λυπόταν τόσο, αὐτόν τόν συμπαθητικόν Σουέν ή
 Σουζέτ, τόν έήλεε συγχρόνως. Νά, ήταν λυπημένος ο μικρός,
 μά είχε τουλάχιστον μία γλυκιά ανάμνησι—την άνάμνησι της
 λατρευτής του μητέρας—να τόν παρηγορή και να τόν άνα-
 κοιφή!

Ενῶ ή Σουζέτ... "Ηταν κ' αὐτή, θλιμμένη και δυστυχισμέ-
 νη!... Ποιες όμως ήσαν ή άναμνήσεις της απ' τό παρελθόν;...

"Ω, τί φρικτό που ήταν αὐτό τό παρελθόν της! "Ο "Εδμος, τό
 δηλητήριο ή δολοφονημένη απ' τόν ίδιο πρώτο της γυναίκα, ή
 γοργά-Μαγκέ, τῶςες και τῶςες φοιτῆς άναμνήσεις!

Αλλά δεν ήθελε άπόψε να τα θυμῶται όλα αὐτά, ή Σουζέτ.

"Οχι!... Άπόψε την ένδιέφερε μονάχα ο μικρούλης Σουέν!...

Ενοιώθε στην ψυχή της μεγάλη τρυφερότητα, γιὰ τό ὄραφό
 και τόσο αλλόκοτο αὐτό παιδάκι... Θά τό άναποῦσε με μπῆνι
 του, τουλάχιστον σαν μία άναμνηση μεγαλύτερη αἰετούλα!

Γιατί δῆ;... "Ηταν μόνον κ' αὐτό στον κόσμο, αν κ' είχε
 τόν πατέρα του. "Οπὸς άπαράλλαχτα κ' ή ίδια ήταν μονάχη
 στον κόσμο, αν κ' είχε την "Ισαβέλλα!... Δεν θά είχε, βέβαια,
 στον πατέρα του, αλλά θά είχε τουλάχιστον μία μεγαλειότητα
 αἰετούλα... Κ' ή Σουζέτ, που δεν είχε κανέναν, θ' άποκτούσε
 τώρα έναν άναμνητικό μικρότερο αἰετόφω!... "Ω, θά ήταν γλυ-
 τερο δαστυγείας στο μέλλον μαζί κ' οἱ δυό!

Ενῶ έκοιμε όλες αυτές τις σκέψεις ή Σουζέτ, κατέβαινε σιγά-
 σιγά τό λόφο... "Ηταν πῶ μελαγχολική, ὄρος περνούσε ή ὄ-
 ρα και θυμίζόταν σε άτελειώτους ρεβέρσμούς... "Ωστόσο, κάποια
 γλυκεία γαλήνη κ' άνακούφιση θασιλεύεε τώρα στην ψυχή της.
 ("Ακολουθεῖ)

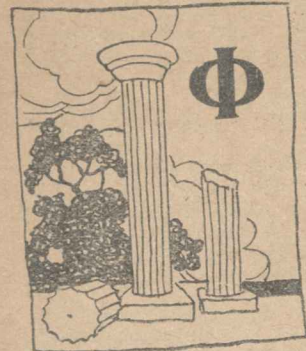
Κυνηγιόντουσαν, έτρεχαν χαρούμενοι, πηδούσαν θάμνους...

Μία ήλικιαμένη υπηρέτρια την περίμενε στην έξορτα...

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

λου... "Α! αυτό ήταν σίγουρο! "Ήσαν περίσσοτερον τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ταβέρνας καὶ ἀπ' τὰ παιδιὰ τοὺς δὲν θὰ ἔλειπε ποτὲ τὸ ψωμί!...

"Ο "Υθ Λουάρν, ὁ ἕνας, ἦταν ψηλός, ξανθός, λιγάκι δειλός... Δὲν τόλμησε νὰ πάει ὁ ἴδιος νὰ μιλήσῃ καὶ μὴν ζητήσῃ ἀπ' τὸν πατέρα τῆς, ὅπως κάποτε τὸν παλιὸ καὶρόν...

Ἄμα τότε νὰ θρεθῇ μπροστὰ στὴ Μαριάννα, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν κύτταξε μ' ἀγάπη καὶ μὲ θαυμασμό καὶ τὰ γαλανά του μάτια γινόντουσαν ἀπίστευτα τρυφερά... "Η κοπέλλα ἐνοιῶνε πὺς ἂν ἔπαιρνε τὸν "Υθ θάταν πολὺ εὐτυχισμένη... Ὁ ἕνας ἔπαιρνε σπάνιο, ἔτοιμο νὰ κινήσῃ γῆ καὶ πέλαγα γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ...

"Ήταν πολὺ καλοὺς πεποιθμένοι στὸ χωριό, γιὰ αὐτὴ τελευταία εἶχε διορίσῃ καὶ καπετάνιος στὸ ναυαγοσωστικό... Κ' ἦταν νέος, μόλις εἰκοσιτριῶν χρόνων... Ἀργότερα, θὰ φοροῦσε στὴς γιορτὲς τὰ μεταλλία, πού ἔδωκε κερδίσαι μὲ τὴν ἀξία του κ' ἴσως - ἴσως καὶ τὸ ναυτικό σταυρὸ, πού δίνουν στοὺς γενναίους... Τὸ σταυρὸ αὐτὸ τὸν εἶχε κ' ὁ πατέρας τῆς Μαριάννας καὶ τὸν φοροῦσε μὲ μεγάλη περηφάνεια...

"Ο ἄλλος, ὁ Ζάν Κεντέκ, κοντός καὶ μελαχροινός, εἶχε ματιὰς τολμηρὰς καὶ λόγια ἀποφασιστικά...

Μόνος του πήγε καὶ θῆκε τὴν Μαριάννα, τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναίκα του... Καὶ μάλιστα ὅχι μὲ παρακάλα, ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπος πού ξέρει τί ἀξίζει ἐκεῖνο πού προσφέρει...

"Η Μαριάννα κατὰ τὴν πρῶτην αὐτὸς θὰ διάταζε τὰ πάντα...

Οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας εἶχανε μιά ἐλαφρὴ προτίμησι γιὰ τὸν Λουάρν, ἀλλὰ ἀφίανε τὴν κόρη τοὺς ἐλεύθερον... Αὐτὴ δὲ μὲς δίσταζε νὰ διαλέξῃ...

Οἱ δύο ναυτικοὶ περιμένανε, ὁ ἕνας μὲ φόβο, κ' ὁ ἄλλος γεμάτος πεποίθησι...

Ξέρανε πὺς ἦταν ἀντίζηλοι, χωρὶς ποτὲ νὰ μιλήσουνε γι' αὐτὸ κ' ἀποφεύγανε νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ φόβο μὴν ἀρχίζανε κανένα ἀσκοπο καὺν...

Ἀλλὰ προσέχανε τὴν ἐμφάνισί τοὺς, δὲν πατοῦσαν πειὰ τὸ πόδι τοὺς στὴν ταβέρνα καὶ οὐκ ἀγωνίζοντο ποῖος θὰ φερῇ τὸ περισσιότερο ψάρι...

*Εκεῖνο τὸ πρωῒ, οἱ παρὰδὲς ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ φύγουν...

Μιά φιλὴ θροχὴ ἔπαιε ὄρες τώρα κ' ὅλοι φοροῦσαν τ' ἀδιάφορα μὲ τὴς κουκούλες καὶ τὴς χοντρές τοὺς ὑπότες...

Μ' ὄντι νὰ κατέβουν στὴς θάρκες πού περιμέναν ἀγαπῆτες στὸ λιμάνι, εἶχανε μαζευτῇ καὶ κύτταζαν τὸν ὀρίζοντα ποῦταν φορτωμένους σύννεφα...

"Ὁλη τὴ νύχτα φύσαγε γαρμπίς, μὰ ἀπὸτομα ὁ ἀνεμος γύρισε σὲ γράνι...

Μὲ τέτοιο καιρὸ, θάπρεπε νάταν κανεὶς τρελλὸς νάβηγ ἔξω, στὸν ὠκεανὸ, ἀφοῦ καὶ μέσ' τὸ λιμάνι, τὰ κύματα ἔκαναν τὴς θάρκες νὰ χοροπηδοῦν...

"Ὅλοι οἱ ψαράδες ἦσαν σκυθρωποί...

Μιά μέρα χαμένη... Μιά δολοκλήρη μέρα, τώρα μάλιστα ποῦχε ψάρι ὑπόλοιπο κ' ὅλοι γύριζαν μὲ τ' ἀμπαρί γεμάτο...

Μὰ μὲ τὴς θάρκες ποῦχανε, οὔτε νὰ τὸ σκεφτοῦνε μποροῦσαν νὰ θυγόνε ἔξω μὲ τέτοιο καιρὸ...

"Ο Λουάρν, τέλος, μίλησε γιὰ ὄλους καὶ εἶπε:

"Ὅσο πάει ὁ καιρὸς, μὰς τὰ χαλάει περισσότερο... "Εγὼ δὲν θγαίνω ἔξω μὲ τέτοιο καιρὸ...

Οἱ ἄλλοι, σὰν νὰ ἐξαφρόθησαν ἀπὸ ἕνα δισταγμὸ, πήραν ἀμέσως τὴν ἀπόφασί τοὺς...

"Ἐχεις δίκιο, Λουάρν... Δὲν ἀξίζει νὰ παίξουμε τὸ πετὰμας γιὰ μιά ἀρμαθία ψάρια...

Καὶ ἡ παρέες ἀρχίσαν νὰ διαλύωνται... "Ἄλλοι γύριζαν στὰ σπιτία τοὺς, ἄλλοι τραβοῦσαν γιὰ τὰ καπηλεῖα...

"Ἐνας μονάχα δὲν ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους... "Ο Κεντέκ...

"Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε σεῖς εἶπε. "Εγὼ θὰ πάω...

"Γιάννη, τρελλάθηκες; Δὲν ἀκούς τί λένε οἱ προεστοί;

"Στὸ καιρὸ τοὺς, μπορεῖ νὰ μὴ φερθεῖνε μὲ γραιγιόθεον...

Τε... Στὸ δικό μου φερθεῖνε...

"Ο Λουάρν τὸν κύτταξε, σήκωσε τοὺς ὄμους κ' ἔφυγε...

"Ο Κεντέκ ὡστόσο μὲ τοὺς ναυτεῖς τοῦ μπήκε στὴ θάρκα, λυγρὰ καὶ τρικέτο καὶ σὲ λίγο ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι...

Μὰ κανένας ἄλλος δὲν τὸν ἀκολούθησε...

"Ὅλο τὸ πρωῒ ὁ ἀέρας χόλαγε τὸ κόσμον... Τὰ κύματα ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωναν...

Τὸ μεσημέρι στὸ γραφεῖο τοῦ λιμενάρχου, εἶχαν μαζευτῇ μερικοὶ ναυτικοὶ καὶ συζητοῦσαν τὴν τρέλλα τοῦ Κεντέκ...

"Νάβηγ ἔξω μὲ τέτοιο καιρὸ!... "Ἄκου...

"Καὶ μὲ καὶν τὴ σαπιομασούνα... Νὰ ἀξίζει τουλάχιστο ἡ θάρκα του!

"Ποιὸς τὸν ξέρει πού θρίσκειται τώρα!

Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ τὸ τηλέφωνο κουδούνησε

"Ο λιμενάρχης πήρε τὸ ἀκουστικό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιμέναν ἀνήσυχον...

"Μοῦ τηλεφώνησεν ὁ φαρμακοῦλας... εἶπε ὅταν τελείωσε τὴ συζήτησι. Βλέπει τὸ καὶ τὸν Κεντέκ ἐνῶ μὴ σ' ἀνοί...

βοήθεια μὲ σήματα... Πρέπει νὰ θγάσουμε τὸ χτὰ, νὰ ζητῇ...

Οἱ ναυτικοὶ κατάλαβαν... "Ἐφυναν τρέχοντας νὰ εἰδοποιήσουν τὸ ναυαγοσωστικό...

Σὲ λίγο ἡ σειρήνα τοῦ ναυαγοσωστικοῦ ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ χωριό, καλῶντας τοὺς ναυαγοσώστες...

"Ο Λουάρν, ὁ καπετάνιος τοὺς, μὲ μιά ριτίδα ἀνάμεσα στὰ μάτια, διέταξε σὰν ἀνθρώπος συνηθισμένος νὰ διευθύνῃ...

"Μόλα κάθο... Μπρός... "Ὁλοταῖς!

"Ἀκούστηκε ὁ θορύβος τοῦ μοτέρ καὶ ἡ βενζινοκίνητος ἔφυγε, μ' ὅλη τῆς τὴν ταχύτητα...

Τὸ νέο εἶχε διαδοθῇ σ' ὅλο τὸ χωριὸ κ' ὅλοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, εἶχαν μὲν νὰ μάθουν νέα...

"Ο ὠκεανὸς δὲν ἀστείουσαν... Σχεδὸν καθὲ οἰκογένεια εἶχε στὸ νεκροταφεῖο ἕνα πνιγμένο... Θύμα τῆς ὀργῆς τοῦ γέρο-Ἀτλαντι...

κοῦ... Πολλοὶ τάφοι μάλιστα ἦσαν ἀδειοί... Δὲν ἔμεινε εὐκολα τὴ λεία τῆς ἡ θάλασσα, τὴν κρατοῦσε ζηλότυπα στὰ θάβια τῆς...

Νὰ πνιγὴ κανεὶς στὴς παγωμένες θάλασσας τῆς Ἰσλανδίας ἢ στοὺς ὠκεανούς μὲ τὰ ἔξω τῆς Ἰσλανδίας...

Μὰ ἐνῶ μὴ μὴ ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι ἀπὸ καὶ θάρη ξεροκεφαλιά, αὐτὸ ἦταν ἀπ' τ' ἀσυνχώρητα...

"Ο φαρμακοῦλας, πού παρακολοῦθοῦσε τὰ ρα μὲ τὰ κύβλια τὸ ἔργο τοῦ ναυαγοσωστικοῦ, τηλεφωνοῦσε στὸν λιμενάρχη, ὅτι ἔβλεπε κ' αὐτὸς πάλι τὰ μεταβίβαζε στὸν πλοῖον...

—Τὸ ναυαγοσωστικό πλησιάζει τὴ θάρκα... Τῆς πετᾷ κάθο. Τὴν ἔδεσε... Τὴν σέρνει... Ἐρχονται...

Κ' ἔπειτα, ἡ λέξις πού ὅλοι περιμέναν μ' ἀγωνία: —Δὲν λείπει κανένας!

Σὲ λίγο, τὸ ναυαγοσωστικό πλεούριζε, φέρνοντας καὶ τὴ θάρκα τοῦ Κεντέκ, ποῦταν γεμάτη νερά...

"Ὅλοι πῆδοναν στὴν ἐλπίδα, μουσκεμένοι, μὰ κατεχαρακτημένοι πού τὴ γλύτωσαν τόσο σπῆνα...

"Ο Κεντέκ κ' ὁ Λουάρν πῆδοναν τελευταῖοι καὶ τὸ πρῶτον πρῶτον π' ἀντίκρισαν, ἦταν ἡ Μαριάννα...

Τὴ θάρκα ἡ κοπέλλα; Ὁ ἕνας κανένα καλὸ λόγο γιὰ τὸν γυναιὸ φάρὰ ποῦχε δειλεῖ τέτοια τόλμη; Στέκοταν περήφανος καὶ περιμένε ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν σὰν θρεγμένη κόττα... Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰν περήφανος, ἀφοῦ γιὰ τὴν ξεροκεφαλιά του εἶχαν κινδυνεύει τόσο παλληκάρια...

Μὰ ἡ κοπέλλα, σ' αὐτοῦ τὴν ἀγκαλιά πῆγε κ' ἔπαιε...

"Νάξερεις, Γιάννη μου, πὺς φοβήθηκα!...

"Κ' ὁ ψηλὸς Λουάρν ποῦχε κινδυνεύει γιὰ νὰ ὁσώσῃ αὐτὸν πού τοῦ κλεβε τὴν ἀγάπην του, δὲν πόνησε πειὰ, μόνο σκέφθηκε πὺς ἀλήθεια εἶνε παράξενα πλάσματα ἡ γυναῖκες...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Λώρα "Ερμελίν.
"Ενας κλέφτης.

Μιά πολυτελὴς κρεββατοκάμαρα. Μυρωμένη ἀτμόσφαιρα. "Η ὀμορφὴ Λώρα μόλις ἔχει γυρῶσι ἀπὸ τὸ χορὸ. Λάμπει ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. "Η νύχτα εἶνε γλυκεῖα, σὰν ἀνοιξιάτικη. "Ενα ἀσπρμένο σελήνη φῶς κάνει παραμυθιὰ καὶ φαντασμαγορικὴ τὴν ατμόσφαιρα. Κιττάει μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο τὸ κολλίε τῆς, ἕνα κολλίε ἀπὸ χοντρά μαργαριτάρια.

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

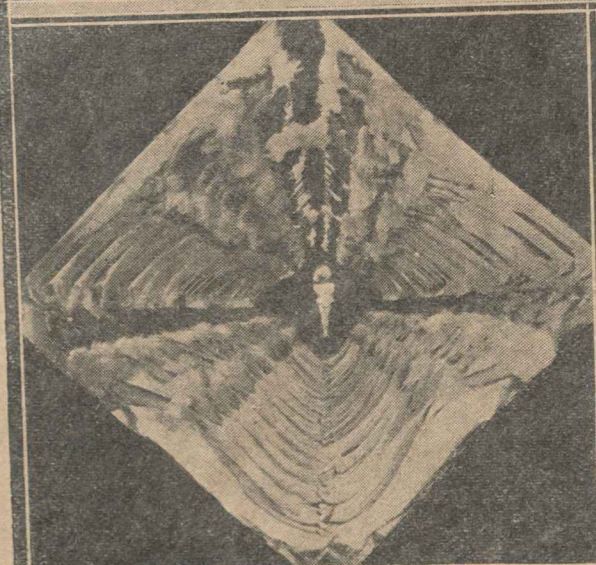
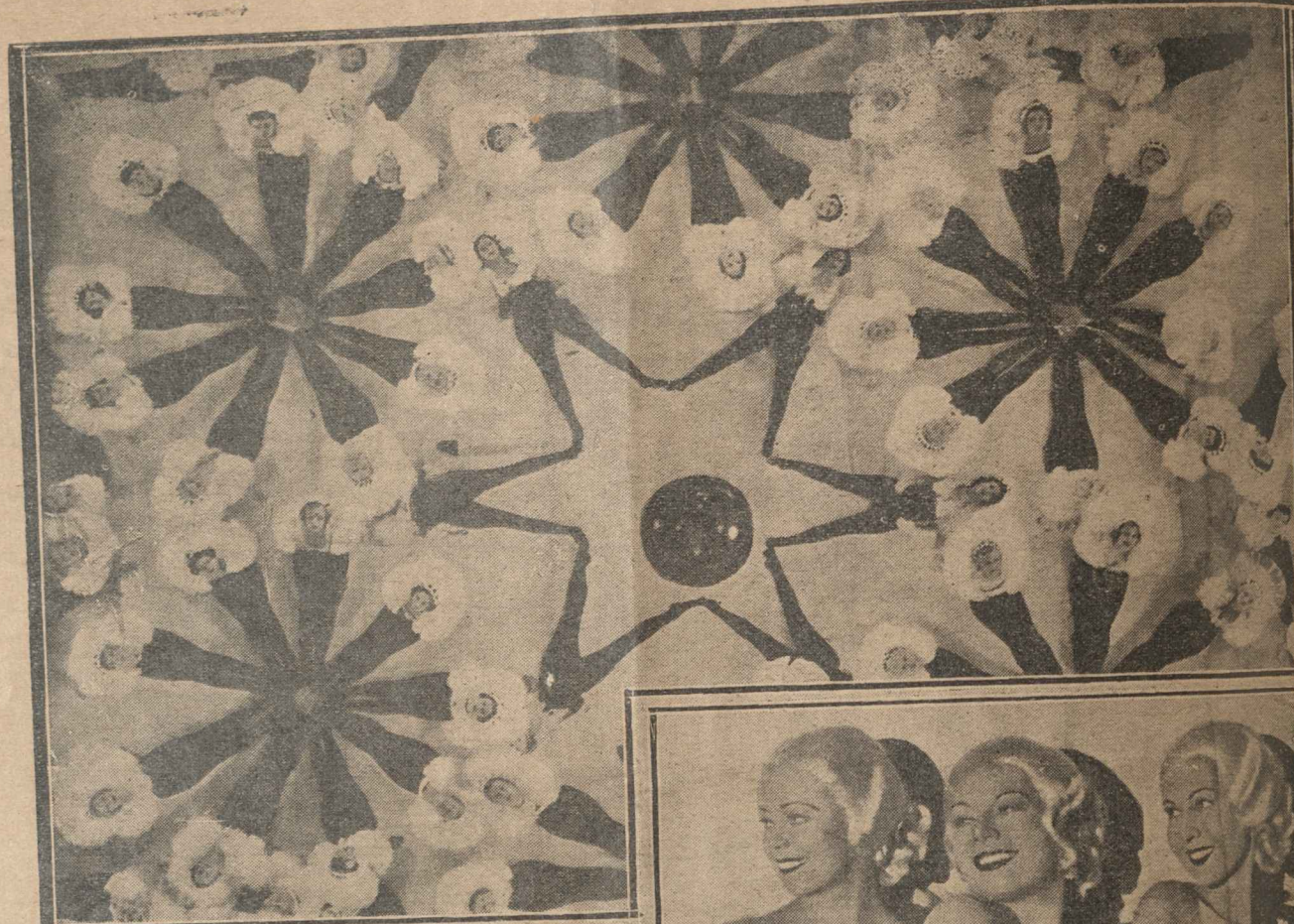
ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔλα νὰ κἀνὸν σπανάδα ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα... Τὴν ὀμορφὴν σου ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ μικρὴ, εἶνε σκλάβος μου τώρα...

ΛΩΡΑ (καθισμένη πρὸς τὸ μαργαριτάρια).—"Ἀγαπημένο μου, μαγικό μου κολλίε, μ' ἔκανες ἀπὸψε πὺς ὀμορφὴ καὶ πὺς ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλους τοὺς γυναικῆς. "Α! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... "Ο ἀγαπημένος μου, ἔ

ΕΠΑΝΩ : Τρεις σκηνές από τη νέα επιθεώρηση του «Καζίνο ντε Παρί». Στην πρώτη τα μπαλλέτες σχηματίζουν ένα μοτίβο κεντηματος. Στη δεύτερη, τρεις από τις ωραιότερες μπαλλερίνες. Στην τρίτη δύο το μπαλλέτο εις παράταξιν. Στην τέταρτη, δύο μπαλλερίνες γύρω από δύο πρωταγωνιστές. — ΜΕΣΩΝ : Στην πρώτη εικόνα η μπαλλερίνα του «Καζίνο ντε Παρί» σχηματίζει ένα μοτίβο κεντηματος. — ΚΑΤΩ : Ο Ρίσαρ Μπάρτελις και η Ζάν Μουρ στο φιλμ «Μοντέρνος Έρωτας». Στη δεύτερη και τρίτη εικόνα, δύο μπαλλερίνες γύρω από δύο πρωταγωνιστές.

ΕΠΑΝΩ : Τρεις σκηνές από τη νέα επιθεώρηση του «Καζίνο ντε Παρί». Στην πρώτη τα μπαλλέτες σχηματίζουν ένα μοτίβο κεντηματος. Στη δεύτερη, τρεις από τις ωραιότερες μπαλλερίνες. Στην τρίτη δύο το μπαλλέτο εις παράταξιν. Στην τέταρτη, δύο μπαλλερίνες γύρω από δύο πρωταγωνιστές. — ΜΕΣΩΝ : Στην πρώτη εικόνα η μπαλλερίνα του «Καζίνο ντε Παρί» σχηματίζει ένα μοτίβο κεντηματος. — ΚΑΤΩ : Ο Ρίσαρ Μπάρτελις και η Ζάν Μουρ στο φιλμ «Μοντέρνος Έρωτας». Στη δεύτερη και τρίτη εικόνα, δύο μπαλλερίνες γύρω από δύο πρωταγωνιστές.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

ΟΛΙΣ ό φίλος μας ό Βοκρέζ γύρισε απ' τη μεγάλη του εξερεύνηση στην 'Αφρική, έξη απ' τούς παληούς του συμμαθητάς τόν προσκαλέσαμε νά φάμε μαζί στό «Γκραντ 'Οτέλ», όπου μάς σερβίρισαν ένα θαυμάσιο σουπέ στό μεγάλο ιδιαιτερο σαλόνι. Μπορούσαμε εκεί ν' ανοίξουμε ελεύθερα τίς καρδιές μας και νά θυμηθούμε τά άμορφα φοιτητικά μας χρόνια. Είχαμε κοι- νές, κι' οι έφτά, τίς γλυκύτερες άναμνή- σεις τής ζωής μας. Τά «θυμάσαι;» έπε- φταν βροχή. Ξαναθυμηθήκαμε τίς παλιές φιλολογικές μας συζητήσεις, τίς φιλονεικί- ες μας, αλλά και τούς έρωτές μας στό Καρτιέ-Λατέν, τη φοιτητική συνοικία τού Παρισιού. Αυτό τό τελευταίο θέμα μάς εί- χε τόσο θερμάνει τίς καρδιές, πού τά χρό- νια πού πέρασαν μάς φανόντουσαν σάν έ- να όνειρο τής φαντασίας μας. «Αχ, αυτά τά φοβερά χρόνια, πού καθένas από μάς τώρα είχε ύποφέρει στόν άγώνα τής ζωής! Περισσότερο όμως από όλους μας ό Βοκρέζ πέρασε από τρομερές δοκιμασίες στά έπικίνδυνα τα- ξείδια του στίς άξενες χώρες τής 'Αφρικής.

«Ωστόσο, τώρα, χαμογελάς κι' αυτός, καπνίζοντας τό τσι- γάρο του. «Όταν όμως κάποιος από μάς πρόφερε τ' όνομα τού Σινά Κό-Κιού, τού γιου όνός νέγρου βασιλιά και παληού συμμαθητού μας στό λύκειο, ό εξερευνητής δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει ένα νευρικό τρεμούλιασμα τών χειλιών του και τό χαμόγελό του χάθηκε τήν ίδια στιγμή.

—Πού τόν θυμήθηκες αυτόν τό φρικτό μαύρο; ψιθύρισε. —Τό φρικτό μαύρο! φώναξε ό Ντονόν. Μά δέν ήσουν ό κα- λύτερος φίλος του;... «Ερχότανε πάντα μαζί σου, θυμώμαι, γινόντανε στό ράφτι σου και τόσο προσπαθούσε νά σε μιμηθί- σέ δια, πού τόν λέγαμε ή σκιά τού Βοκρέζ.

—Τά θυμώμαι όλ' αυτά, είπε ό εξερευνητής, δέν θά ξεχάσε- τε μάλιστα πώς με μιμήθηκε και σε κάτι άλλο: Μου πήρε μία από τίς φιλενάδες μου, τήν άμορφη Έμμα. Τό καυμένο τό κο- ρίτσι, άφωσιώθηκε σ' αυτόν με παράξενο πάθος. Καί τή μέρα πού ό Σινά Κό-Κιού άναγκάστηκε νά γυρίσει πίσω στήν πατρί- δα του, ή Έμμα άποφάσισε, χωρίς δισταγμό, νά τόν άκολου- θήσει, κι' είμαι βέβαιος πώς κανένας από σάς δέν άκούσε πεινά νά γίνετα λόγος γι' αυτήν.

—Αυτό είνε σωστό, είπα εγώ. Φαντάζομαι μάλιστα τί παράξε- νη πού θά ήταν ή τύχη της! Λές και τήν βλέπω: Εύνοουμένη τού Σινά, άναγκασμένη νά ύποταχθί στούς νόμους τού βάρβα- ρου κράτους, όπου βασιλευε ό άγαπημένος της. Αυτός βέβαια θά τήν λάτρευε σάν είδωλο, ή άλλες όμως, ή μαύρες γυναι- κες του, θά τήν μισούσαν. Ί- σως ώστόσο τό παρελθόν τους στό Παρίσι ν' άποτελή γι' αυ- τούς ένα δυνατό όνειρό, πού νά τούς κρατήσει γιά πάντα ένω- μένους και σε κάποιο άνώτερο επίπεδο. Θυμάστε τόν θαυμα- σμό τού Σινά γιά τήν καλλιτε- χνία, γιά τά μνημεία μας, γιά κάθε πνευματική έκδήλωση;

—Ναι, ναι... «Όταν μάλιστα έφυγε, πήρε μαζί του όλόκλη- ρη βιβλιοθήκη από τά έργα τών καλύτερων μας συγγραφέ- ων, άποκρίθηκε ήσυχά ό Βο- κρέζ. Αυτό τό έρώ γιά δυό λόγους: Πρώτα, γιατί παρα- στάθηκε στήν άναχώρησή του και είδα τίς κάσες με τά βι- βλία, κι' έπίται, γιατί σ' αυτά τά βιβλία τού Σινά Κό Κιού βρήκα μεγάλη παρηγοριά σέ πικρές και στενόχωρες στιγ- μές.

—Δέν φαντάζομαι νά ξανα- θρίσκες αυτή τη βιβλιοθήκη στά ταξίδια σου στήν 'Αφρική! φώναξε έκπληκτος.

—Και τη βιβλιοθήκη και τόν ίδιο τόν Σινά Κό-Κιού. Είνε μία ιστορία, πού άξίζει τόν κό-

πο νά τήν άκούσετε, και μία πού βρισκόμαστε στόν καφέ να στά λικέρ, θά σας τήν διηγηθώ, όσο μπορώ συντομότερα. Πρώτα-πρώτα, πρέπει νά σας διαφωτίσω σ' ένα σημείο, πού σας διαφεύγει: «Όταν δηλαδή ό πατέρας τού Σινά τόν νά- λεσε νά γυρίσει στόν τόπο του, έτοιμαζότανε νά έπαναστατή- έναντίον τής Γαλλίας. Ή έπανάστασι όμως αυτή ναύαρχος ό νέγρος βασιλιάς αϊχμαλωτίστηκε κι' ό Σινά, με τά υπόλοι- πα τού στρατού τού πατέρα του, τά κατέφερε νά ίδρύσει ένα μάτα τού στρατού τού πατέρα του, τά κατέφερε νά ίδρύσει ένα άλλο μικρό βασίλειο. Άγνοούσα τήν παρουσία του στίς εκ- κίνδυνες έκείνες χώρες, όταν, κατά τόν Νοέμβριο τού 1900, προχωρούσα μέσα στό Σουντάν, πρós τά σύνορα τού Κογγό.

«...Μά όπως θά έξέρετε, στάθηκε άτυχος. Άποδεκατισμέ- νος από τούς πυρετούς και τούς κόπους τής πορείας, μόλις είχαμε από τούς πυρετούς και τούς κόπους τής πορείας, μόλις είχαμε απόμεινε καμμία είκοσαριά! Κι' έπρεπε νά διασχίσουμε τό πιο δύσκολο μέρη, γεμάτα δάση έλώδη και πελώριους άγριους θάμνους. Ή πείνα κι' οι πυρετοί μάς έφερναν έγκεφαλικάς πα- ρακρούσεις. Κάθε λίγο ένας από τούς μαύρους μας ναύα- ρχούς. Μάς δέχτηκαν με άγνία και τέλος έειμυθόσε! Τό γε- ρότερο όμως ήτανε τό ότι συναντήσαμε άξανα ένα τμήμα τών λεμιτών. Μάς δέχτηκαν με κάθε έκδήλωσι χαράς και έίκο- σισαμού και μάς ύποσχέθηκαν τήν καλύτερη ύποδοχή από τήν βασιλεία τους. Εύτυχισμένοι, ύστερ' από τόσα βόσσανα και κό- πους, άγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε, οι τρεις λευκοί πού εί- πομένεμε στήν άποστολή. Διασχίσαμε ύστερα ένα τρομερά πο- κνό δάσος κι' έπιτέλους φτάσαμε στό πλόδενο βασίλειο. Μι- λισ όμως πατήσαμε τό πόδι μας στό χαριό πού έμεινε ό βα- σιλιάς, άμέσως οι μαύροι ριχτήκανε πάνω μας και μάς έβα- ληροπόδαρα!...

«...Όμολογώ πώς, εκείνη τη φορά, ή ψυχολογία μου γιά τούς νέγρους άποδείχθηκε χρεωκοπημένη. Πού είχαμε μέ- λοιπόν αυτή τήν τέχνη τής ύποκρισίας και τής προσοχής; Δέν άργησα νά τό καταλάβω αυτό. Σέ λίγο άρχισαν νά έχωρύνουν τούς μαύρους από τούς άσπρους. Μου φάνηκε πώς έμάς πού τούς προσέριζαν γιά τό βασιλικό τραπέζι. Είχαμε πέσει σέ χέρια άν- θρωποφάγων! «Όση κι' άν ήταν ή φρίκη μου, στή σκέψη πού με βασάνιζαν και θά μ' έτρωγαν, άποφάσισα νά βρώ τροφή νά πέσω πρώτος απ' τά χυτήματα τών δημίον μου, ύστερ' όμως από μιάν ύστατη προσπάθεια γιά νά σώσω και τή ζω- τήν συντρόφων μου. Ζήτησα λοιπόν νά με παρουσιάσουν στό βασιλιά, λέγοντας πώς γνώριζα τήν κρηίδα όνός θησαυρού, γιάτί μοναχά ένα τέτοιο παραμύθι μπόρούσε νά πείσει Κι' ό λήθεια, ό βασιλιάς πρόσταξε νά με φέρουν μπροστά του.

«...Τόν βρήκα τή στιγμή πού έσφαζε—ίσως και νά θυσιάζε—ένα κατσίκι. Φανταστήτε ένα πελώριο μαύρο, ντυμένο με πρι-

διάς κατασφές από μαύρο κατακόκκαλλο, με βραχιόλια στά πόδια και στά χέρια. Τό πρόσωπό του σκεδόν δέν φε- νότανε διόλου κείνη τη στιγμή και πάνω απ' τό κεφάλι του, αυτός κι' οι δυό βασιλ- χοί πού τού παράσταν, έφ- ρούσαν ένα διάδημα, σάν πε- ρικεφαλαία, από κροκόδι- νιου, στολισμένο με δυό βε- ρατά. Ή βίμ τους ήταν ένω- θινά τρομερή.

«...Ό άγιος βασιλιάς έ- φοι σκούπισε τό μαύρο του μαχαίρι πάνω στό πλά- τος τού σφαγμένου ζώου, με ταςε με μεγάλη προσοχή. Λά και γώ δέν έξεκολλού- τά μάτια μου από τό μάτι έκείνου πρόσωπου. Μήπως μόνι τόσο πολύ ταράσσον- μήπως είχα πυρετό; Κι' αυτό και δέν μπόρούσα νά πε- ψω στά μάτια μου. «Έξω, μία κραυγή άκούστηκε τό στόμα τού βασιλιά: —'Εού σαι, Βοκρέζ!

«Δέν είχα γελαστή. Ήταν ό Σινά Κό-Κιού, ντυμένος στήν πολυτελέστερη στολή τού τόπου του.

—Αυτά λοιπόν καταπλά- για σένα ό πολιτικός;... μα στίς σπουδές και...

Τόν βρήκα τή στιγμή πού θυσιάζε ένα κατσίκι...

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ ΖΕΝ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑΜΑΣ

«Όπως σας ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙ- ΚΟΓΕΝΕΙΑ» άρχισαν τήν διανομήν είς τούς άναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων τής ξένης φιλολο- γίας. Τό πρώτον βιβλίον, τό όποϊον διανέμεται ήδη στούς ά- ναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε τό ύπέροχον αίσθημα- τικόν άριστούργημα τού ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

«Όπως σας είχαμε είδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τά άρι- στούργματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οικογένειαν» 4 έκ τών δημοσιευομένων είς τήν 3ην σελίδα τού έξωφύλλου δελτίων και νά τά φέρετε είς τά Γρα- φεία μας, καταθέτοντες συγγρόνως και 8 δραχμάς.

«Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν πέμπτον τής τιμής τού βιβλίου, θ' άποκτάτε ένα τόμον κομψόν, έκ 300 περίπου σελίδων, θ' άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνωμάσθησαν τά έργα πού σας χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίας άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς είς τά ύποπρακτορεία τών έφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον θά χαρίσουμε στούς άναγνώ- στας μας με τά δελτία τού μηνός αυτού, τό ύπέροχο αίσθη- ματικό ρωμάντζο

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τού ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Διά πρώτην φοράν έκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Ή διανομή τού άριστουργήματος τού ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, υιού, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ», θ' άρχισή από τής 20ής Μαρτίου.

●• άπακολουθήσουν :

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Τού ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τού ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ή εκκατρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Άποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τά άριστουργήματα τής παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντες απλώς τό «Μπουκέτο» και τήν «Οι- κογένειαν».

Οι έν τώ Έξωτερικό άναγνώσται τών περιοδικών μας πρέ- πει νά στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τάς 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής τών βιβλίων, και τοϋτο, διότι θά ήτο λίαν επιζημία διά τό Γραφείο μας μία τοιαύτη επιβάρυνσις. Είς τας πόλεις τού Έξωτερικού όπου υπάρχουν ύποπρακτο- ρεία τού Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. ύποπρά- κτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στήν 3ην σελίδα τού έξωφύλλου

κόπους σου! τού είπα άκόμη σαστισμένος.

Έκείνος γέλασε με περιφρόνησι και μου άποκρίθηκε :

—Άγαπήτέ μου, τί νά τόν κάνω εδώ τόν πολιτισμό σου;...

Δέν βρισκόμαστε στό μπουλνάρ Σαιν-Μισέλ.

Ήν και είχα πολλές φορές άκούσει, πιστοποίηση μάλιστα κι' ό ίδιος, ότι ό νέγρος έπανέρχεται με καταπληκτική ευκολία στήν πρωτόγονη κατάστασι, όμολογώ πώς αυτό πού είδα, μου πρόέθηκε κατάπληξι. Δέν περίμενα, δέν μπόρούσα νά φαντα- στώ τέτοια μεταμόρφωσι. Ωστόσο, ό Σινά άπομάκρυνε τούς δυό βασιμάρχους. Ήθελε νά μιλήσουμε με τήν ήσυχία μας και ήσυχια στήν καλύβα του. Άρχίσουμε λοιπόν έκεί μέσα τά «θυ- μάσαι», όπως, καλή ώρα, άπόψε έδω μέσα. Πάνω σε κείνη τη φιλική κουβέντα, ήρθε μία στιγμή πού δέν μπόρεσα νά κρατη- θώ και τόν ρώτησα :

—Κι' ή Έμμα; Τί άπόγινε ή Έμμα;

Τό πρόσωπό του άλλαξε μονομιάς. Χάθηκε ή εύχαριστήμέ- νη και πρόσγρη έκφρασι: πού τό φώτιζε ως έκείνη τη στιγμή και παρατήρησα ένα διφορούμενο χαμόγελο.

—Τί νά στά πολυλογώ; είπε έπιτέλους. Τό καυμένο τό κο- ρίτσι πέθανε!

—Δέν τό σήκωσε τό κλ'μα ίσως; είπα εγώ.

—Όχι, στένεψε κείνος, δέν τήν πείραξε τό κλίμα. Ίσως νά έίρη πώς όταν έφτασα στήν 'Αφρική μαζί με τήν Έμμα, βρή- κα τό κράτος τού πατέρα μου αιματοκυλισμένο... Άναγκαστή- καμε νά φύγουμε, πρós τ' ανατολικά, με όσους πολεμιστάς μου άπέμειναν. Κυριεύσαμε αυτή τη χώρα και, άργότερα, τάσισαμε πάλι με τη Γαλλία. Τήν άγαπούσα πολύ τήν Έμμα. Τή θυμά- σαι τη βιβλιοθήκη πού πήραμε φεύγοντας απ' τό Παρίσι; Τό θαύμαστο κείνο κορίτσι διάβαζε όλη μέρα. Ή μαύρες μου τήν ζήλευαν λιγάκι, έμείς όμως δέν δίναμε καμμία σημασία. «Όλα πήγαιναν καλά, έξέριε όμως τό έλάττωμα τού λαού μου: «Όλοι τήναι άνθρωποφάγοι. Στήν άρχή αυτό τό πού προσενούσε φρί- κη, δέν χαρούσαν όμως άστέ'α σ' αυτό τό ζήτημα. Έπρεπε νά σεβάσθω τίς συνήθειες και τό έθιμα, γιάτί, άλλοιότιμα, οι μά- γοι θά με δολοφονούσαν. Έτσι, γιά νά τούς εύχαριστήσω, έ- τραγα και γώ κάπου-κάπου καμμία νεφραμιά από τούς αϊχμα- λώτους μας. Ξαναβρήκα φαίνεται τίς παλιές μου συνήθειες. Δέν μού κακοφαινότανε διόλου αυτό, και μάλιστα, παρασκευά- ζα τά άνθρωπίνα κρέατα με όλους τούς κανόνες τής εύρωπά- τής κουζίνας. Τότε λοιπόν, ή δυστυχισμένη ή Έμμα...

—Σέ συγάρθηκε;... Ήτανε πολύ φυσικό!...

—Όχι, δέν με συγάρθηκε. Ήταν έυτυνο και φρόνιμο κορίτσι και συμμοφώθηκε και σ' αυτό τό ζήτημα με τούς νόμους τού κράτους. Έξακολουθούσε νά ζή εύτυχισμένη, πάχυνε μάλιστα κι' έγινε έλου-τρή-γυλη. Έγώ τήν άγαπούσα τάντα. Μά σιγά- σιγά, βλέποντάς τήν έτσι δροσερή και παχουλή, σάν τό όρτύκι, άρχισα νά τήν ποθώ άλλοιότιμα, και άνοιγε τήν όρεξι. Δέν θυ- μώμαι πεινά, ποίος από τούς ύπουργούς μου μου μίλησε πρώ- τος γι' αυτή. Μου πρότεινε νά τήν φάμε!... Έγώ δισταζα άρκε- τό καιρό, μία μέρα όμως, σε μία μεγάλη γιορτή...

—Αυτό είνε τερατώδες! Βάρβαρο! Ξεφόνισα καταγανακτι- μένους, εχθινούς σε τί κίνδυνο βρισκόμουν. Τήν έφάγατε λοι- πόν ή δυστυχισμένη;

—Ναι, μου είπε σε ειρωνικό τόνο ό Σινά. Τήν έφάγαμε!

—Και μου θυμήσε τά λόγια τού Πασκάλ :

«Έυείο πού θεωρείται εδώ πλάνη, είνε ή αλήθεια, από τό άλλο μέ- ρος τών Πυρηνίων»...

Πέρασαν μερικές ήμέρες. Ό Σινά με διασθεβαίωσε πώς θά μάς άφηνε ελεύθερους, νά εξακολουθήσουμε τό δρόμο μας.

—Μή μ' εύχαριστής διόλου γι' αυτό, πρόσθεσε, δέν άξίζει τόν κόπο: Είστε τόσο λιγνοί κι' οι τρείς σας, ώστε δέν άξίζει τόν κόπο νά σας φάμε!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΧΑΡΛΟΥ

Στό Χόλλυγουντ τήν περασμένη έβδομάδα έγινε ένας διαγω- ναμός γιά τήν άνακήρυξι τής «Βασίλισσας τού φιλιού». Σ' αυ- τόν, έλασαν μέρος όλες ή «βεντέτες» τής φιλμουπόλεως, δια- λέγοντας κάθε μία τόν άνθρωπο πού θά φιλούσε κι' ό όποιος θά τούς έξασφάλιζε τήν εύτυχία.

Ή έπιτροπή τέλος, ύστερ' από τρείς ώρες, άνακήρυξε τήν Τζίν Χάρλοου «βασίλισσα», γιάτί κατώρθωσε μ' ένα παθητικό πού νά κάνει τόν σύντροφό της νά λιποθυμήσθ!

Οι Άμερικανοί φυσικά διασκέδασαν έξαιρετικά μ' αυτό τό διαγωνισμό κι' έσπευσαν νά στείλουν πολλά δώρη στή νέα «βα- σίλισσα» τού Χόλλυγουντ, ή όποια ήξερε νά τρελλαίνη μ' ένα φιλι τούς έρωτευμένους θαυμαστάς της.

λίας και θγαίνουμε έξω σαν καλοί νοικοκύρηδες!... Ένώ, αν είχα χαράξει ψηλότερα την τρύπα, θ' αναγκάζομασταν να περδίσουμε στο νερό κι' ο παφλασμός του 'σως να μ'αυ προδίνει!... Άργοπορήσαμε όμως εδώ μέσα και πάμε να θυούμε γρήγορα, μήπως παρατηρήσουν την απουσία μας εκεί κάτω οι δεσμοφύλακες!

—Μιά λέξι, ακόμα! ψιθύρισε καταγοητευμένος ο Βενεδέττο. Ένδύματα που θά θρούμε;... Γιατί με αυτά, θέβαια, του κατέργου—που φορούμε—ούτε θήμα δεν θά μπορούμε να κάνουμε έξω: Άμέσως θά μ'αυ γνωρίσουν και θά ριχτούν να μ'αυ συλλάβουν!

—Προνόησα και γι' αυτά, σου λέω!... Αυτή η τρύπα, δεν είχε τόσο απλή, όσο φαίνεται κι' όσο τη νομίζεις!... Δούλεψα σκληρά, κι' εγώ κι' ο Ροντιβουά μου, τόνον καιρό για να την περδίσω!... Δεν είναι μονοκόμματη, θλέπεις, η πλευρά του πλοίου τ'αυ;... Πίσω από αυτόν τόν στανιδένιο να πούμε, τοίχο, υπάρχει ένα κενό αρκετά ευρύχωρο... Κ' ύστερα ακολουθεί μια άλλη πλευρά, η έντελως εξωτερική πεία του πλοίου!... Αυτό γίνεται, για να είναι πιο στερεό και πιο ελαφρύ άλλα άλλα πλοία!... Όταν ο Ροντιβουά μου αποτελείωσε τὸ φάγωμα τὸν τεσσάρων χαρακιών της μέσα πλευράς, αναγκάστηκε—μάλιστα θρέθηκε μπρος στο άλλο εμπόδιο—να χαράξω άλλες χαρακιές και στην έξω πεία πλευρά!... Και για να μ'αυ η εύκολα κι' εκεί, τὸ ποντίκι, αφαιρούσα κάθε πρωί τὸ κομμένο πεία τετράγωνο αὐτὸ κομμάτι τοῦ εὐλύου... Τὸ κρυβόνα κάτω ἀπ' τις κουβέρτες μου... Καί τὸ θράδυ πὸν γινόταν—καμμία φορά—ἐπιθεώρησης, τὸ ξανατοποθετοῦσα στή θέση του, σάν πόρτα, να πούμε, και θούλωνε ἡ τρύπα!... Ἀχ, νάερες τι ἀγωνίες πέρασα, μήπως τυχόν γίνει καμμία ἐρευνα—ὅσο λείπαμε ἔξω στήν ἀγχαρεία—και ἀνακαλύψουν τὸ σάνιδι ἡ τὴν τρύπα να μ'αυ χασκε πεία για να μ'αυ μπορῇ να μ'αυ νοσηλεύη τὸ ποντίκι!... Ἄν δεν ἐπρόκειτο για τὴν ἐλευθερία μου, οὔτε μ' ὀλόκληρο τὸ ἑκατομύριό σου δεν θά ἐπιλήρωνες τις φριχτές ἐκείνες ἀγωνίες μου!...

—Ἀλήθεια! μουρμούρισε σάν ζαλισμένος ἀπὸ κατὰπληξι ὁ Βενεδέττο. Καί γιατί δεν μ'αυ βλεπεις τίποτε, τόνον καιρό;... Οὔτε κι' εγώ, ἄλλωστε, μ'αυ πορεσα να καταλάβω κάτι ἀπ' τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου σου!... Φαίνονται τόσο ἡσυχος!

—Νά σου τ'αυ λέγα;... Μά εἶνε, θανάσιμα αὐτά τὰ μυστικά, μικρά μου!... Κι' ὅταν τὰ ξέρουν δυό, τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος!... Αὐτὲς ἡ δουλειές θέλουν ἀπόλυτη μυστικότητα!... Φυσικά, δεν θά μ'αυ προδίνεις ἂν τ'αυ ξέρεις... Τις ἀγωνίες όμως πὸν πέρασα ἐγώ, δεν θά μ'αυ πορῶς ἔσθ να τις κρύψης, ὅσο τεχνικά κι' ἐκρυψα ἐγώ—τόσον καιρό—ἀπ' τὰ μάτια δλων!... Θά προδινῶσουν... Θά ὀψωψιάζνουν σάν ὄλοι τὴ μυστική σου ἀναστάτωση, πὸν φέρνει κίβλας τὸση χλωμάδα σὸ πρόσωπό!... Καί ξέρεις;... «Πρᾶγμα ὕψωψια σ μ ἐ ν ο, ἵ σ ο ν π ρ ο ὀ σ μ ἐ ν ο»!

Σταμάτησε να μιλάει ὁ Σανσέλιο κι' ἔπιασε τὸν Βενεδέττο ἀπ' τὸ μπράτσο. —Πάμε πίσω στήν ἀγχαρεία, τώρα! μουρμούρισε. Νυχτώνει... Κοντεύουμε να σχολάσουμε ἀπ' τὴ δουλειά και θά προσέξουν ὅτι λείπαμε ἀπὸ κεῖ πέρα! —Δεν μ'αυ πτες για τὰ ἐνδύματα, πὸν σὲ ρώτησα πρίν! ἐπέμεινε ὁ Βενεδέττο. —Εἶνε μέσα σὸ κούφωμα τὸν δυό ἀλλεπαλλήλων πλευρῶν τοῦ πλοίου, διάβολε! ἐξήγησε ἀνυπόμονα ὁ Σανσέλιο. Καί τὸν τράβηξε μαζί του προφυλακτικά, ἔξω ἀπ' τὸ πλωτὸ κότεργό/τους.

Ἀκολουθώντας πάλι τὸν ἴδιο δρόμο, γύρισαν ἔξω στήν προκμαία και σὸ σωρὸ τὸν εὐλύου, πηδώντας ἀπὸ θάρκα σὲ θάρκα και ἀπὸ μαοῦνα σὲ μαοῦνα. Κανένας δεν εἶχε προσέξει αὐτὸν τὸν «πηγαίνοντο» τους καθώς σὸ πλωτὸ σὲ σφοδρότερο σημείο της.

Τὰ πλοία χοροπηδοῦσαν κυριολεκτικῶς, στήν ἀφρισμένη θάλασσα. Καί τόσο πολὺ ἔγερναν, καμμία φορά, ὥστε ἡ κορυφὴ τὸν καταρτιῶν τους συγκρουόντουσαν ἀμοιβαίως, με πᾶταγο ξερὸ κι' ἀπαισιον. Τὰ κύματα ἦσαν τεράστια και πηδούσαν ἔξω στή στερεὰ με μουνγκρητὸ πὸν ξεκούφαινε και τρώμαζε.

Ὁ Σανσέλιο χάρθηκε με λαχταρισμένα δάχτυλα τὸ ἔξπνο τρωκτικό...

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἀναγκάστηκε πεία να σφύριξε πᾶτα, ἀγασίας». Οἱ δεσμοφύλακες μ'αυσαν ἀμέσως ὁ καθένας τὸν ἰσμενένον στήν ἐπιτήρησή του δεσμοφύλαξ κι' ἀρχισαν να τὸν μετρούν. Φοβόντουσαν, μήπως κανένας εἶχε ὀφελήσῃ ἀπ' τὴν γυχή κι' ἀταξία τὴς τρομερῆς θυέλλης κι' εἶχε κατορθώσει να δραπετεύσῃ!

Ἄλλωστε ἔφτασε κ' ἡ νύχτα. Νύχτα πλαστή, δηλαδή, νύχτα κ' ὀδλη, πὸν ὀφειλόταν περισσότερο στήν ἀπερίγραπτη θορυνηφία, παρὰ σὸ πραγματικό πέρασμα τὴς ὥρας.

Ἄλλοι ἀπ' τοὺς καταδικῶντες ὀδηγήθηκαν σὸ κτίριο τοῦ κατέργου. Κ' οἱ ἄλλοι, σὸ συνθησμένο πλωτὸ κότεργό τους ὀδηγόντουσαν με μαστιγώσεις και θλαστήμεις τὸν δεσμοφύλακων τους, γιατί τρέκλιζαν οἱ δυστυχισμένοι. Τὸση ἦταν ἡ νύχτα τὸν θορυῶ, ὥστε τοὺς σήκανε σχεδὸν στέρα κι' ἀπ' τοὺς να τοὺς παρασύρη σάν φτερά και να τοὺς πετάξῃ στή ξετρελλαμένη θάλασσα!

Ἦδη εἶχαν σπᾶσει αρκετὰ κατάρτια πλοίων. Καί μερικά ἐγᾶτες, ἄλλων ἐμπορικῶν και φορηγῶν πλοίων—ἐκεῖ κοιτᾶσαν ἀρπαχτή κι' ἐξαφανιστὴ ὀριστικά μέσα σὸ θανάσιμο γκάλισμα τὸν κυμάτων...

Μπήκαν ὄλοι οἱ κατὰδικοι μέσα σὸν πλωτὸ σκοτεινὸ τῶν τους. Φῶς ν' ἀνασθῇ ἦταν ἀδύνατο: Ἐσθῶναν παρεῦθε ἡ ὀμπες ἀπ' τὸν μανιδέες ὀσσημα τοῦ ἀνέμου πὸν εἰσχωροῦσε ἀπ' τὸν κίβλο ὥς και σὸν θάθος ἀκόμα τοῦ ἀπαισιου!

Ὅλα λοιπὸν ἦσαν εὐνοικά για τοὺς δυό ὕποψιφους δραπεῖτες. Με δυσκολία οἱ δεσμοφύλακες—κρατώντας ἀπὸ τὸ θανάσιμο μανιδέες τὸν λαδοφάναρα ἀναμμένο—κατάρθωναν να στερεοῦν τὸν κάθε κατὰδικὸ ἀπὸ τὴν θέση του: Κλειδωναν ὀλοῦν τὸν ἀκονὸ κρίκο τὴς ἀντιπῶδας τοῦ καθενὸς ἐπάνω σὸν εἰδικὸ σιδερένιο γάντιο πὸν θρισκόταν μπηγμένος σὸν πᾶτα τοῦ πλοίου και πᾶτα κρεβῶτι του.

Ὅταν τελείωσε πεία τὸ ὀλοοστερέωμα τὸν κατὰδικὸν οἱ δεσμοφύλακες ἀπαισιουσαν σὸς σκοπιές τὸν ἰσμενένον κατὰδικὸν πᾶτα ἰδιαίτερο 'κοιτᾶν τὸν κατὰδικὸν σκωτάδι ἀπλῶς σὸν θάθος τοῦ ἀπαισιου.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο πᾶτα αὐτὸ τοῦ Βενεδέττο, σκαρῶντας τὸν με τὸν ἀγκῶνα, πᾶτα πέρασε ὀρεκτὴ ὥρα. —ἔτοιμος! ἀποκρίθηκε ὀλοῦν ὁ Βενεδέττο. —Ξέρεις, ὅτι πρὸκειται να παίζουμε τὸ τομάρ μας πᾶτα νά-ζυγᾶ; —Τὸ ξέρω!... Ἀδύνατο ὀλοῦν. Ἦ ἔλευθερία και τὸν κατὰδικὸν, ἀξίζουν πᾶτα ὀστέρο ἀπὸ μιά ζῶη σὸν τούτη!...

—Τὸ τοῦ σου, λοιπὸν ἐπᾶσε ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

—Εἶσαι ἔτοιμος; μ'αυ ρώτησε ἀχνὰ ὁ Σανσέλιο. Μπράβω! ἔτσι σὲ θέλω... Με πᾶτα βοήθ, θά κάνουμε πολλὰ. Θάρρος κι' ἀποσταστικότητα για να μὴ με πάρης σὸν τῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Ἔως πὸν φθάνει ἡ ἀνθρώπινη ἀφηρημάδα)

ΕΜΑΤΗ ἐνδιαφέρον, ἀλλά και γεμάτη τὸ πὸν εἶνε ἡ ἐποχὴ τὸν πρῶτον ἐτῶν τὴς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος.

Σ' ἐκείνον πὸν θά θελήσῃ να μελετήσῃ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἀπὸ χειρόγραφα ἡμερολόγια, σημειώσεις, ἐπιστολὲς και ἐκθέσεις δημοσίων ἀρχῶν, θά παρουσιασθῇ ὀλοζώντανη ἐμπόση του, ἡ κοχλάσιμα ζῶη μίας κοινωνίας ἀσχηματιστῶν ἀκόμα, με τὰ γεγονότα της, τις φυσιογνωμίες και τοὺς τύπους της, τις κομικὲς πολλὰς φορές κοινωνικὲς τὴς ἀντιλήψεις και τοὺς ἥρωας τὴς ἀντικεί, ἂν ὄλοι αὐτοὶ ἦσαν ἀνθρώποι τὰ πᾶτα φέροντες, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τύποι μυθιστορημάτων.

Μά ἔλθετις, πὸν ἐπισκεψήθηκε τὴν Ἀθήνα στὰ 1848, και ἐπὶ τὴν αὐτὴ, δίνει ὀλοζώντανη χαρακτηρισμοὺς τὸν τότε ἀνέμου, σὲ μιά μακρὰ ἀλληλογραφία, πὸν εἶχε με κάποια φίλη πᾶτα Μόναχο. Ἦ φίλη τὴς ἐκείνη ἐγνώριζεν ἐπίσης τὴν Ἐλθω, γιατί τὴν εἶχεν ἐπισκεψθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδίστρια, μάλιστα δηλαδή εἶχε τελειώσει ἡ Ἐπανάστασις και οἱ Ἐλθω, ἐλευθερωθέντες, κατέθεσαν τὰ ὄπλα.

Στὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς, ἀναφίνεται, μαζί με τοὺς ὄλους κι' ἕνας φαῖρος τύπος, ὅσον και περιέργος, αὐλικὸς και αὐτός, ὁ βασιλεὺς τὴς βασιλείας Ἀμαλίας, δόκτωρ Ρέζερ.

Ὁ Ρέζερ ἦταν βασιλεὺς τὴς καταγωγῇ και ἀπὸ ἐκείνου πὸν ἀνακοινῶσαν τὸν βασιλεὺς Ὀθωνα, ὅταν κατέθηκε στήν Ἐλθω.

Ἐπαρῆτο ὡς ἄριστος γιατρός στήν Ἀθήνα ἀλλά και στή βασιλεία, ἦταν γνωστός ἀπὸ μερικάς ἐπιστημονικὲς διατριβές, πὸν εἶχε δημοσιεύσει σὸ Μόναχο.

Ἦ Ἐλθωτις κυρία, πὸν γράφει γι' αὐτὸν, ἀρῶσθη σὸν ὀνομαστικὸν στήν Ἀθήνα και ἡ βασιλεία Ἀμαλία ἔσπευσε να τὴς στείλῃ τὸν Ρέζερ για να τὴ θεραπεύσῃ.

Μάλιστα εἶδα τὸ Ρέζερ, γράφει ἡ Ἐλθωτις πᾶτα φη τὴς, μὸ ἔκαμε ἐλεεινὴ ἐντύπωση. Ὁ βασιλεὺς γιατρός ἦταν ἀλλοθῶρος και ἡ Ἐλθωτις σὲν χῶνευε τοὺς ἀμύλωνοις.

Ἦ καὶ ὀχι μόνον ἀμύλωνοις ἦταν, συνεχίζει ἡ ἐπιστολογράφος, ἀλλά δεν μ'αυ πορῶσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ πὸν διευκύνονται τὰ μάτια του. Κι' ὀλοζώντανη ἀπαισιουσαν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς.

Ὁ Ρέζερ ἐμπηκε στή καμαρά, σάν ἀνεμοσπῶντος, χωρίς να διευθυνθῇ πρὸς τὸ κρεβᾶτι τὴς ἀσθενούς. Τέλος, ἀφοῦ ἔκαμε πολλὰς βλεπές, μέσα σὸ δωμάτιο, πλησίασε τὴν ἀρρώστη και τὴς εἶπε σὲ γλώσσα γαλλική: —Εἶσαι ἀσθενής, κυρία;

—ὸ νομίζω, κυρία; —ἔχετε χαρτί, κυρία; —Νομίζω, ὅτι θά θρισκεται σὸ στίτι, κύριε. Ὁ γιατρός κάθισε τότε κοντὰ σὸ τραπέζι, πᾶτα ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ κι' ἀρχισε να γράφῃ. Ἐξαφνὰ, πᾶτα τὸν κοινωφρόνο και ὀρμάει ἀπάνω στήν ἀσθενή.

Καίτῃ σάν παλαβός, γράφει ἡ Ἐλθωτις. Εὐτυχῶς όμως, δεν ἦταν παλαβός, ἀλλά εἶχε θυμηθῇ, τὴν ὥρα πὸν ἔγραφε τὴ συνταγὴ, ὅτι δεν εἶχε...ἐξετάσει ἀκόμα τὴν ἀσθενή, δεν τὴς εἶχε κυτᾶζει οὔτε τὸ σφίγμό, δεν τὴν εἶχε ρωτᾶει τί εἶχε, τί ἀισθάνεται, κτλ.

Ἐξαφνὰ, ἀρπάξε τὸ χέρι της: —Ἄλλα, ἀπὸ τί πάσχετε, κυρία; ρώτησε. —Καί τὸ κεφάλι μου και δεν μ'αυ πορῶ να σταθῶ στὰ πόδια μου. Μοῦ φαίνεται πὸς ἔχουνε λυθῇ τὰ γόνατά μου, κύριε. —Βῆτε λίγο, κυρία.

Ἦ κυρία ἐθῆξε, ἂν και δεν εἶχε θῆχα. —ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, ὁ γιατρός γύρισε πάλι σὸ τραπέζι κι' ἀπαισιουσαν τὴ συνταγὴ. Τὴν ἔδωσε στὰ χέρια τὴς ἀρρώστου, πᾶτα τὸ καπέλλο του κι' ἐτοιμάστηκε να φύγῃ ἀπὸ μιά πόρτα, πὸν δεν ἦταν ἡ...πόρτα τὴς ἐξόδου, ἀλλά ὀδηγούσε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο και ἦταν κλειδωμένη. Τὴν ἔσπρωξε λοιπὸν, χτύπησε ἀσπαστικῶς να τὴν ἀνοίξῃ και ἄμα εἶδε και ἀποεῖδε, πὸς δεν ἀνέμεινε, θῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' τὴν ὀποία εἶχε μῆσ πρὸς τὸ δωμάτιο.

Ἦ ἀρρώστη, ἀφοῦ ἔτριψε τὰ μάτια της, για τὸν παράξενο αὐτὸ γιατρός, πᾶτα και διάβασε τὴν συνταγὴ. Τὴν διάβασε να πάρῃ λίγη γόμα, για τὸ θῆχα και κάποιο καταπραυντικό, τὸν νεύρων. —Μά οὔτε νεῦρα εἶχα, οὔτε θῆχα! φράζει ἡ Ἐλθωτις. —ἔτσι ἀναγκάστηκε να καλέσῃ ἕναν Ἕλληνα γιατρός, Νικόλαο Κωστή, ὀνομαζόμενον.

Τὸν Ἕλληνα αὐτὸ γιατρός ἡ Ἐλθωτις τὸν περιγράφει λεπτο-

μερῶς στήν ἐπιστολὴ της. Ἀναδημοσιεύομεν τὸ κομμάτι αὐτὸ, δια τὸς...ἀπογόνους του:

—Ἦταν, λέγει, πολὺ ὀραίος ἀνθρώπος, ψηλός, με λιγερὸ ἀνάστημα και μιά φυσιογνωμία γλυκεράτη. Ὁ Κωστής εἶχε ὀραία μαῦρα μάτια, κανονικά χαρακτηριστικά και πάντοτε ἕνα μεῖδμα στὰ χεῖλη.

Ὅταν ἡ ἔξηνη διηγῆθηκε σὸν Κωστή τί τὴς συνέβη με τὸν Ρέζερ, ἐκείνος ἐγέλασε και τὴς ἐξήγησε «ὅτι ὁ γιατρός τὴς Βασιλείας ἔπεφτε πολὺ συχνὰ σὲ τέτοιες γκάφες, γιατί ἦταν φρικτὰ ἀφηρημένος!... Τὴς διηγῆθηκε μάλιστα πολλὰ παθήματα, τὰ του και ἀστεία ἐπεισόδια, πὸν τὴν ἔκαμαν να γέλασῃ, παρ' ὅλη τὴν ἀρρώσθειά της.

Ἦ ἀφηρημάδα τοῦ Ρέζερ δεν εἶχεν ὄρια. Μιά φορά, θέλησε να ἐξακριβῶσῃ σὲ πόσα λεπτά τὴς ὥρας θῶραξῃ ἕνα αὐγὸ. Κρατοῦσε λοιπὸν τὸ αὐγὸ σὸ ἕνα χέρι και τὸ ρολόγι σὸ ἄλλο και περιέμενε να κοχλάσῃ τὸ νερὸ, για να ριζῇ τὸ αὐγὸ.

Ὅταν όμως ἦρθεν, ἐπιτέλους, ἡ στιγμή αὐτὴ, ἀντὶ να ριζῇ τὸ αὐγὸ μέσα σὸ νερὸ, ἔριξε τὸ ρολόγι του! Κι' ἐξακολούθησε να κρατᾶ σὸ χέρι του τὸ αὐγὸ...ἀντὶς για ρολόγι!... Πότε δεν συνῆλθε και κατὰλασε τὴν πλάνη του, ἕνας θεὸς τὸ ξέρει!...

Για τὸν Ρέζερ, διηγούνται ἕνα πᾶθος κομικὸ ἀνέκδοτο. Μιά φορά, διάταξε να γράψουν στήν πόρτα του, ὅτι «Ὁ γιατρός κ. Ρέζερ, σὲ ἡμερὰ δὲν ἐδέχεται». Καί θῆκε ἔξω.

Ὅταν ξαναγύρισε, πλησίασε στή πόρτα του και διάβασε τὴν...εἰδοποίησὶ του. Ἀφηρημένος δὲ καθώς ἦταν, σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο ξαναγύρισε και πάλιν διάβασε τὴν εἰδοποίησὶ, πάλιν ἔφυγε και πάλιν ξαναγύρισε ὥσπου ὁ ὕπνρητὸς του, ἀντιληφθεὶς τὴν γκάφα τοῦ ἀφεντικῶ του, κατέθηκε και τὸν ρώτησε τί τοῦ συμβαίνει και δεν μ'αυ πᾶτει μέσα σὸ στίτι του.

Τότε μοναχὰ συνῆλθε ὁ γιατρός και κατὰλασε τὴν πλάνη του.

Ἄλλὰ τὸ πὸν νόστιμο, ἀπὸ ὄλα τὰ παθήματα του, εἶνε τὸ ἔξης: Κάποτε τοῦ ἦλθεν ἡ καλὴ ἰδέα να νυμφεθῇ. Τράβηξε λοιπὸν και πῆγε στήν πατρίδα του, θῆκεν ἐκεῖ τὴ νύφη, ἀρραβωνιάστηκαν και τὴν πῆρε να κατέβουν στήν Ἐλλάδα, μαζί με τὴν μητέρα της.

Σάν φτάσανε στή Βενετία, ἀπὸ ὀπου θά ἐξακολούθησαν πᾶτα δια τὴς θαλάσσης τὸ ταξίδι τους, ἀφῆσε τις γυναῖκες σὸ ἐξοδοχείο για να φροντίσῃ να ἐγᾶλῃ τὰ εἰσιτήρια τοῦ θαυριοῦ, πὸν θάφτανε σὲ λίγο για τὴν Ἐλλάδα.

Ὅταν όμως πῆρε τὰ εἰσιτήρια, μῆκε μέσα σὸ θαυρίο, μοναχὰς του, λησμονήσας και τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του και τὴν πεθερά του και τις ἀποσκευές του σὸ ἐξοδοχείο. ἔτσι, ἔφτασε γαλήνως στήν Ἀθήνα ὀπου τὸν θῆκε μιά ἐπιστολὴ τὴς πεθεράς του, πὸν τὸν...ἐπὶ τὸν νοῦσε, γιατί τοὺς ἔδωκε ἀφορμὴ, ἐγκαίρως να τὸν ἐνοήσουν και να καταλάβουν τί μέλλον, περιέμενε τὴν κόρη της, ἂν τὸν πατρειεύσῃ.

Τὸν ἔσπευσε δὲ τις ἀποσκευές του και τοῦ δῆλωνε, ὅτι αὐτὴ με τὴν κόρη της ξαναγύριζον στή Γερμανία.

Τότε πεία ὁ Ρέζερ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του και θυμήθηκε πὸς εἶχε...ἀρραβωνιασθῇ και λησμονήσει τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του στή Βενετία, σὸ ἐξοδοχείο!

Καί ἂν εἶχε ἐγᾶσει τὴν πεθερά του μόνον, γράφει ἡ Ἐλθωτις, μ'αυ πορῶσε να δικαιολογηθῇ, ἀλλά τί δικαιολογία θά ὀρισκε για τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του;

Καί ἐπᾶτει: —Τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν, τὸν εἶχε στείλει μαζί με τοὺς βασιλεῖς τὴς Ἐλλάδος, ὁ βασιλεὺς τὴς Βασιλείας, για να ἐπιβλέπῃ τὴν ὕγεια τοῦσ! Φαίνεται δηλαδή, ὅτι ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος δεν ἀφῆσε ζευζέκη Βασιλῶν, πὸν να μὴ τὸν προμηθεύσῃ στήν Ἐλλάδα!...

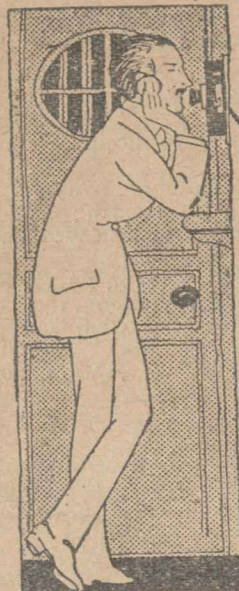
Καί δεν εἶχε ἀδικο!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΩΗΣ

Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΚΒ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δίσ ΝΟΡΜΑ Π... (Αργιστόλιον), μās απαντά :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο», Ο ιδανικός σύζυγος, κατά την παιδική μου φαντασία, νομίζω ότι είναι δημιούργημα της γυναίκας. Διότι, όταν η γυναίκα είναι άφ' ενός με ξυπνή, άφ' ετέρου δε έχει καλή καρδιά κι' ευγενικά αισθήματα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τον πιο κακό και τον πιο ανήθικο άνδρα μπορεί να τον μεταβάλει σε έναν τέλει άνθρωπο. Ένώ τουναντίον, όταν προσπαθεί με τον έγωισμό της και με προσβλητικά λόγια να υποδουλώσει και να ταπεινώσει τον άνδρα, τότε... ο δυστυχής, και ήμερο αρνάκι αν είναι, από πείσμα και μόνον μεταμορφώνεται σε άγριο λιοντάρι. Έπομένως την ευτυχία του γάμου θεμελιώνουν άφ' ενός η ωραιότητα της ψυχής της γυναίκας και άφ' ετέρου η ανταμοιβή εκ μέρους του άνδρος με ό,τι της αξίζει.

Με αγάπη, Νόρμα Π...
Υ.Γ.—Θερμώς συγχαίρω τον κ. Γ. Οικονόμου, εκ Ναυπλίου, διά την ωραίαν εικόνα της ιδανικής συζύγου, που περιγράφει στο υπ' αριθμόν 437 φύλλον της «Οικογενείας», δίδοντάς μου ένα ελπίδι ή κατανόηση.

Η δίσ ΕΛ. Α. Κ. (Σκιάδρα), μās απαντά :
Ένας άνδρας, για να είναι και ιδανικός σύζυγος, πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι ύγιης, έξυπνος, σοφός, σταθερού χαρακτήρος και επιβλητικός. Με εκτίμησι.

Η δίσ ΚΑΙΤΗ ΛΟΥΚΑΤΟΥ (Αργιστόλιον Κεφαλληνίας), μās απαντά :

Άγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέξου λίγες γραμμές για την καμπάνια σου, από μια νέα, μά εμπειρή κοπέλλα : «Ω, ψυχές ευγενικές, υπέροχες, στο συναντήματά σας, σεις μόνον έστετε τί θα πη ζωή !... ευτυχία !... Ιδανικόν !... Αυτά είχα να σου πω. Με αγάπη. Καίτη Λουκάτου

Η δίσ Ρ... (Σητεία Κρήτης), μās απαντά :
Άγαπητό μου «Μπουκέτο». Τακτική κι' έγω αναγνώστριά σου, δεν μπορώ παρά να σου εκφράσω τη γνώμη μου εις την όμορφη κοινωνική έρευνά σου. Ιδανικός σύζυγος για μένα, «Μπουκέτο» μου, είναι αυτός που θα μου δώσει τη τύχη. Γιατί ; Διότι θα είναι άνδρας μου. Και διότι έχω τη γνώμη ότι η γυναίκα, σκεπτομένη ότι ο άνδρας μετά του όποιου την εξευγάρωσε ή Μοίρα, έχει ελαττώματα όπως κι' αυτή, μπορεί με όχι πολύ μεγάλη δόση ύπομονης, επιεικείας και αυταπαρηγήσεως, και της μεγάλης της βέβαια αγάπης, να κάμει τον άνδρα της ιδανικόν και τον γάμον της βέβαια ευτυχισμένον. Με αγάπη και εκτίμησι. Η τακτική σου αναγνώστριά Ρ.

Η δίσ ΕΥΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Θεσσαλονίκη), μās γράφει :
Κόσμος γεμάτος όνειροπόλοις εκκόρπισε στην ψυχή μου η έρώτησις του διαγωνισμού σας, κι' άφησα τη φαντασία μου να φτερουγίζει έλεύθερη, χωρίς κανένα χαλινό λογικής πεζής, για να πιάσει ένα δικό της δημιούργημα, μια άπατηλη όπτασία, τον έσωτερικό κόσμο του ιδανικού συζύγου και των βάσεων ενός ιδανικού γάμου, όπως ακριβώς μουσικά θα τον ποθούσε ή μικρούλα υπάρξις μου. Και μέσα από τα άχρονοδυνα πέταλα των λογισμών μου, ξεπρόβαλε ένα πλάσμα, που είναι ή ένσάρκωσις της πραγματικής ευγενείας και των πλατωνικών αισθημάτων, απηλλαγμένον από κάθε βίαιον δεσποτισμόν, γεμάτον αλτρουισμό και τόλμη, έτοιμον να χύσει ένα δάκρυ συμπόνιας σε κάθε εκδήλωσι του ανθρώπινου πόνου... Όλα αυτά προκύπτουν ασφαλώς όχι από γάμους συμφέροντος ή εξαναγκαστικούς, αλλά από εκείνους που προήλθαν κατόπιν ψυχικής και πνευματικής επαφής των ετεροφύλων, είτε αυτή είναι άμεσος ή έμμεσος, ως ή δια της αλληλογραφίας. Έτσι ο άνθρωπος εκείνος θα αποτελή το ιδεώδες μιας αγάπης όνειρόπλεκτης, διότι κάθε γλυκός φθόγγος της φωνής του θα έχη μουσική άπχησι στα βάθη της ψυχής μου, ή όποια θα είναι μια ανεξάντλητη πηγή καλωσύνης, αγάπης και

συγγνώμης γι' αυτόν. Τότε και ο δεσμός του γμεναίου θα εξακολουθή να παραμένει ένα λευκορόδινο όνειρο, όταν ποτέ δεν θα παρέλθη ο έρως του πνεύματος, όσο κι' αν ή άράχνη των αιώνων, πλέκοντας τα φονικά δίχτυα της λησμονιάς, προσπαθεί να τον εξαφανίση...
Ευα Γεωργίου

Η δίσ Α. Τ. (Χαλκίς), μās απαντά :
Άγαπητό «Μπουκέτο». Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος ; Ποιός είναι ο εύτυχής γάμος ; Τα δυο αυτά άλληλένδετα ερωτήματα άσασχολούν όλα τα κορίτσια, άφ' ής στιγμής νοιώσουν τον έαυτό τους, άφ' ής στιγμής σκεφθούν για το σπουδαιότερο πρόβλημα της ζωής : το γάμο. Νά, λοιπόν, και ή δική μου γνώμη. Φαντασθείτε μου εύτυχη με έναν άνδρα που όλη άσπασία, άσθένεια αν είναι ή όχι της δικής μου κοινωνικής ζωής, διότι τί θα όφελήση εις μέ ή κοινωνική του άσθένεια, ή ευγένεια της καταγωγής του, όταν στερείται άσπασίας ; Θα ήθελα ακόμη σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής να έπικαλεσθώ την βοήθειάν μου, να θελήση δηλαδή να γασθώ, χωρίς να έμπρεάζεται από τις παλιές σκουριασμένες ιδέες. Δεν καταφέρω να έναντίον των παλαιωμένων ιδεών, που μπορούν άνετα να ζήσουν την οικογενείαν μου, να καταφέρω να έναντίον εκείνων, που ενώ δεν εργάζονται ή και αν εργάζονται δεν ικανοποιούνται, δεν δέχονται από τους καμμίαν βοήθειαν εκ μέρους της συζύγου των. Θα ήθελα ακόμη αισιόδοξον, για ν' αντικρύξη πάντα με έμπρηστη ζωή. Όλα όμως τα άνωτέρω χαρίσματα θα τον έκανον τελειότερον, όταν έχουν την σφραγίδα της λεπτότητας, της ευγενείας και της καλωσύνης. Όσον άφορά την άσπασίαν, είναι ζήτημα έντελώς δευτερεύον, διότι όταν πάρεχει ωραιότητα ψυχής, θα άντανακλάται και το σώμα. Μ' ένα τέτοιον σύζυγο βεβαίως γάμος θα είναι εύτυχής. Μ' εκτίμησι Α. Τ.

Η δίσ Φ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Τριφυλία), μās γράφει :
Άγαπητό «Μπουκέτο». Εις την τόσο εύστοχη έρώτησί σου, απαντώ, παρά την κρη κοινωνική μου πείρα, γιατί μόλις βγαίνω από τους τέσσερες τοίχους του σχολείου μου, άρμονικό συντονισμό ψυχών και σωμάτων. Έπιπλέον να μεγάλον και ειλικρινή έρωτα, ο όποιος σπανίζει διαρκώς εις την σημερινήν κοινωνίαν. Με εκτίμησι Φ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η υπό το ψευδώνυμον «ΡΕΝΑΤΕ ΜΥΛΑΕΡ» (Λαίριον) φέρει :
Μυρωμένο μου «Μπουκέτο». Από χρόνια παρακολουθώ εκκλεκτές σου σελίδες. Τόν τελευταίο καιρό ή άρτια όπτασίς σου με έκανε να σκεφθώ για πρώτη φορά στη ζωή μου ποιος θα ήταν ο άνδρας ή ιδανικός για μένα. Τον ποιος θα ήταν ο άνδρας ή ιδανικός για μένα, εύχεται η μεγαλύτερό μου κατά 4 έτη από μένα, εύχεται η κετό μισθό, για να ζούμε άνετός, και πρό πάντων να μεγάλη καρδιά, που να με αγαπά όσο θα τον αγαπάς κι' εγώ. Γιατί ένας γάμος δεν μπορεί παρά να είναι εύτυχής, όταν φαντατική αναγνώστριά σου που είμαι. Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος ;... Μά, ο μνηστήρ μου και μέλλον σύζυγός μου.
Με άπειρη αγάπη, Ζωρζέτ

Η υπό το ψευδώνυμον «ΠΑΤΡΙΝΟΠΟΥΛΑ» (Πάριον) φέρει :
Ιδανικός σύζυγος για μένα είναι ο άνδρας που δεν ήμπερής, χαρτοπαίκτης, ζηλιάρης, τεμπέλης και βλαπτικός άνδρας που θα μπορή, εν τώ μέτρω των δυνάμεών του

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

άναποκρίνεται στις κοινωνικές του υποχρεώσεις. Τό να είναι άρσιος, αυτό δεν έχει άξια, διότι και ο Έρμης του Πραξιτέλους είναι άρσιος, είναι όμως από μάρμαρο.

Πατρινοπούλα

Η υπό το ψευδώνυμον «ΑΓΝΩΣΤΗ» (Έλευσίς), μās γράφει :
Άγαπητό μου «Μπουκέτο». Σπεύδω και έγω, όπως όλες ή δεσποινίδες, με μεγάλη μου ευχαρίστησι να άπαντήσω εις την έρώτησί σας για τον ιδανικώτερο σύζυγο. Μ' όλο που δεν έγω περάσει ακόμη τα 20 χρόνια μου, μπορώ όπως δήποτε να σκεφθώ επ' αυτού του ζητήματος. Μια κοπέλλα φαντασθείτε τον μέλλοντα σύζυγό της με όλα τα προτερήματα, που μπορεί να έχη ένας νέος. Με τη διαφορά μόνο ότι αυτός ο νέος είναι φτιαγμένος από χιόνι. Λοιπόν, μόλις άνατείλει ο λαμπρός ήλιος, δηλαδή ή πραγματικότητα, βλέπει ή γυναίκα με μεγάλη λύπη της ότι ο χιονάνθρωπος αρχίζει να λιώνει στα-σιγά. Δεν υπάρχει λοιπόν ιδανικός σύζυγος, και όσα κι' αν γράψουμε, και όσα κι' αν πούμε, όλα είναι περιττά. Όσο για τον έαυτό μου, ο ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος τον όποιον θα παντρευθώ άργά ή γρήγορα.
Άγνωστη

Η δίσ Μ. Α. (Λαμία), μās απαντά :

Άγαπητό «Μπουκέτο». Λαμβάνω κι' έγω, ή φτωχή σε γνώσεις, αναγνώστριά σας, το θάρρος να εκθέσω τη γνώμη μου στην έρώτησί σας ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος. Κατ' έμέ, ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος που θα έχη έμπνευστική ευγενική καρδιά, ή όποιας θ' άντανακλάται στο πρόσωπό του. Πρέπει να είναι ακόμη καλός και τίμιος συντροφός της ζωής μου, προτυπν καλού και έπαιστού οικογενειάρχου, για να μπορέσουμε να ζήσουμε τις ευτυχισμένες και δυστυχισμένες μέρες τού βίου μας εν πλήρει όμοности, χωρίς κανένα σύννεφο να σκιάσει την ευτυχία μας. Στην έρώτησι ποιος ο εύτυχισμένος γάμος, απαντά : Εύτυχισμένος γάμος, κατά τη γνώμη μου, είναι ο έξ άμοιβαίας εκτίμησεως, τον όποιον διέπει ή συμφωνία των χαρακτήρων. Μ' άπειρη εκτίμησι Μ. Α.

Η δίσ ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ (Κεφαλονήσια), μās γράφει :

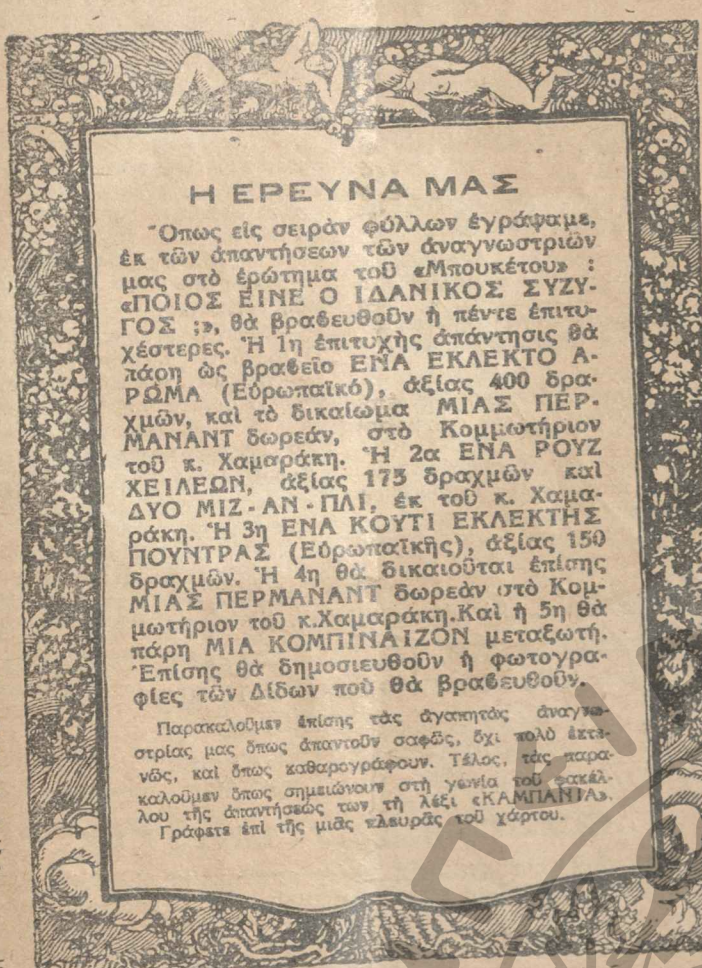
«Μπουκέτο» μου. Ο πιο ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος που θ' άναστήσει ή καρδιά μου !... Κι' ο πιο εύτυχής γάμος πραγματοποιείται όταν υπάρχουν δυο άγαπημένες ψυχές σε μια όμορφη λουλουδένια φωλιά και έχει περσιονα συντροφιά της ευτυχίας της αληθινής τα κάτασπρα κρινάκια.
Με αγάπη, Βάσος Βασιλάτου

Η δίσ Ο. Π. Σ. (Λαίριον), μās γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκετάκι». Σ' ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά για τις τόσες ευχάριστες άρες που μου χαρίζεις ή άναγνώστριά σου. Η τελευταία έρευνά σου μ' άρεσε τόσο, ώστε με μεγάλη μου χαρά σου λέω κι' έγω τη γνώμη μου. Στην άρχη δυσκολεύτηκα λιγάκι, γιατί φοβήθηκα μήπως έπαιρνες τη γνώμη μου ως ειρωνεία και την άπεριρίπτες. Στο προτελευταίο σου όμως φύλλο διάβασα με χαρά πως μπορεί κάθε δεσποινίς να γράφει έλεύθερα τη γνώμη της. Γι' αυτό έλαβα περισσότερο θάρρος και σου γράφω. Τόν έλεω, λοιπόν, γέρο, μωλάκη, ροχαλιάρη, άσχημο, καμπούρη, κουτσό, αλλά και τυροφόρο. Μ' αυτόν τουλάχιστον έγω νομίζω πως θα ζήσω, αν έχω εύτυχισμένη, ήσυχη όμως...
Α. Π. Ε.

Η υπό το ψευδώνυμον «ΖΩΡΖΕΤ» φέρει :
Άγαπημένο μου «Μπουκέτο». Θεωρώ καθήκον μου ν' άπαντήσω στο έρώτημά σου ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος, σαν φαντατική αναγνώστριά σου που είμαι. Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος ;... Μά, ο μνηστήρ μου και μέλλον σύζυγός μου.
Με άπειρη αγάπη, Ζωρζέτ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Άλλες άπαντήσεις.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Όπως εις σειράν φύλλον έγράψαμε, εκ των άπαντήσεων των αναγνωστριάων μας στο έρώτημα του «Μπουκέτου» : «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;», θα βραβευθούν ή πάντε επιτυχέστερες. Η ή επιτυχής άπάντησις θα λάση ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Ευρωπαϊκό), άξίας 400 δραχμών, και το δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ ΔΩΡΕΑΝ, στο Κομμωτήριο του κ. Χαμαράκη. Η 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΩΝ, άξίας 175 δραχμών και ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΑΙ, εκ του κ. Χαμαράκη. Η 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Ευρωπαϊκής), άξίας 150 δραχμών. Η 4η θα δικαιούται έπίσης ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ ΔΩΡΕΑΝ στο Κομμωτήριο του κ. Χαμαράκη. Και ή 5η θα πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτή. Έπίσης θα δημοσιευθούν ή φωτογραφίες των δίδων που θα βραβευθούν.

Παρακαλούμε έπίσης τάς άναγνώστριάς άναγνώστριάς μας όπως άπαντούν σαφώς, όχι πολύ έκτετακώς, και όπως καθαργράφουν. Τέλος, τάς παρακαλούμε όπως σημειώνουν στη γενία του κατάλου της άναγνώσεως των τη λέξι «ΚΑΜΠΑΝΙΑ». Γράψατε επί της μιάς πλευράς του χάρτου.

σπίτι σας.

Ο πελάτης, δίχως να πη τίποτα, πετάξε επάνω στον πάγκο τρεις δραχμές κι' έτοιμάστηκε να φύγει.

—Κάποτε λέβας, κύριε, του έίπε τότε ο ψωμάς. Πρέπει να μου δώσεις 8.60 κι' όχι τρεις δραχμές!

—Τόσο το καλύτερο, του άπάντησε μ' έτοιμότητα ο πελάτης, που σάς δώσα τρεις δραχμές. Δεν θα κουρασθήτε να τις μετρήσετε!

Κι' έφυγε μαζί με το ψωμί!

Γ α μ π ρ ο σ μ ε π ε ι ρ α !

Κάποιος χρεωσμένος έπρόκειτο να παντρευθί για τρίτη φορά. Κι' ή μέλλουσα γυναίκα του ήταν κι' αυτή ξαναπαντρεμένη.

—Ο εύτυχής υποψήφιος γαμπρός λοιπόν, όταν έστειλε μια πρόσκλησι για τον γάμο του στον καλύτερο φίλο του, σημείωσε από κάτω και τα εξής:

«Φρόντισε να μη λείψω ψωμί. Δεν πρόκειται περί έρασι τεχνικής παραστάσεως!»

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Διαβάστε στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» τις άπαντήσεις των νεαρών κυρίων για την ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟ. Άρχισαν δημοσιεύόμενες από το φύλλο των Χριστουγέννων

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκατομμύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κιτρίνισμα αυτών, το οποίο καμία συνήθης οδοντοκρέμα δεν μπορεί να εξαλείψει. Αυτό «συνιστάται» την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρής ψήκρας. Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπαστεως λευκά και στιλπνά τα δόντια σας εξυγιαίνονται τελείως. Τα αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ ήρθε να ειδοποιήσει: Προϊόν: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τα καλύτερα αναγνωρισμένα ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Κλινική Μαιευτική Γυναικολογική
Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ Ιατρού Μαιευτήρος
Γυναικολόγου

Κτίριον ειδικώς ανεγερθέν διά Κλινικήν, συνδυάζον τας τελευταίας αρχιτεκτονικές προόδους μετά των άριστων όρων της υγιεινής. Επίπλωσις πολυτελής. Θέρμανσις κεντρική. Νοσηλευτικόν προσωπικόν κατηχησμένον τελείως και πρόθυμον. Δωμάτια πολυτελείας, Αιθ., Βας και Γης θέσεως. Τοκετοί και έγχειρήσεις γυναικολογικά μετά 9 ημέρου παραμονής, από 1.800 — 9.000 δραχμάς. ΣΟΛΩΝΟΣ 78 (έναντι Δημοτικού Νοσοκομείου), Τηλέφωνον 23-485. ΣΗΜ.—Οδωμία ασθενής άλλης ειδικότητος γίνεται δεκτή έν τη Κλινική πρός νοσηλείαν. Οί τοκετοί και αι έγχειρήσεις, οιασδήποτε θέσεως, εκτελούνται προσωπικά υπό του κ. Καλφοπούλου.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ;

Ζητήσατε από τον χρυσοχόον σας την πέτραν που σάς ανήκει σύμφωνα με τον μήνα της γεννήσεώς σας. Πληροφορία δωρεάν.

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΦΟΙ Ο. Ε.

Χρυσόχοι—Ωρολογιοπώλαι, Αιόλου 34 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΙ

Η «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ έκείνο το όποιον επιθυμούσατε, μεγάλα και έκφραστικά ματόκλαδα. Όλα γόνες κάθε πρωί και θα έχετε συντόμως μεγάλα και κως καμπύλα ματόκλαδα. Εάν θάψετε τα ματόκλαδα ταχειρίζεσθε την υγράν θαφήν «ORELIA» ή την «ORELIA COMPACT», η όποια στεγνώνει άμέσως και άντέχει εις τρά, τον ύπνον, άκόμη και εις τὰ δάκρυα. Τα προϊόντα «ORELIA» πωλούνται εις όλα τὰ καλά μωροπωλεία. Γεν. έκτ. Συμεώνογλου, Έρμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
Απλώς και μόνον προσθέτετε
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

RAPID

εις οινούσητες
ΚΟΙΝΗΣ ΕΥΡΙΣΤΙΚΗΣ
ΜΗΧΑΝΗΣ
Πατέντα εις όλας τας
εις Έλλάδα

Χτενιζόμενοι με την ευριστική αυτήν Μηχανήν άπαρ μάδος, θα έχετε πάντοτε τα μαλλιά σας καλοκαμμένα, ζετε χρόνον, έξοδοα, πουρμπουάρ, κλπ και κάμετε απλά ό,τι θα έκαμεν ό Κουρέυς σας αε ολοκληρη ώρα. Ρισθίτε τα μακρά δόντια του Προφυλακτήρος για να περικόψετε τα μαλλιά και τα θραχύτερα διά τα κοντότερα μαλλιά. Χτενίζετε τα μαλλιά σας με την Μηχανήν άπαρ μάδος, λετε άνάποδα τον Προφυλακτήρα όταν θέλετε να περικόψετε τα μαλλιά σας. Ο Προφυλακτήρ «RAPID» δεν κάνει ΣΚΛΗΡΑ ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δεν ΠΟΝΑΕΙ, αλλά παίρνει τα μαλλιά άπαστεως και άκρι βειαν από την άρχή έως το τέλος. Απολύτως λείας προφυλάττει τους μεγάλους και τα παιδια άπαστεως δυνον του ψαλιδιού και την δούσεαίαν των στα Κουρέα.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ-ΓΥΝΑΙΚΑΣ-ΠΑΙΔΙΩΝ

Άντι μόνον 16 δραχμών

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμάς Άσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΧΑΡΤΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET
μόνον συστηματικόν έργοστάσιον του κλάδου του
εις τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης-Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-318

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Μεγάλη πείρα μας έν τω κλάδω και αι σύγχρονοι

εργασταίεις μας έγγυώνται διά την ποιότητα των

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τον Ινδικόν Ελαιον ΤΡΙΧΟΦΟΙΝΙΕ, έγκεκριμένον παρά του
Ελληνικού Έθνους, είνε το μόνον άδολαφές φυτικόν παρα-
προϊόν, άνευ ούδεμιάς θαφής και χημικής ούσίας, το όποιον μεταβάλλει φυσιολογικώς τας λευκανθείσας τρί-
χας εις νέαν ζωήν εις αὐτάς ως και στιλπνότητα.
Είνε το πρόηγούμενον χρώμα αὐτών, ξανθόν, μέλλαν ή κα-
κόν. Τον Ινδικόν Ελαιον, λόγω των φυτικών ουσιών αὐτοῦ
καθαίρει τελείως και έντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τήν
καθώς και τας λοιπάς παθήσεις του δερματος της
κεφαλῆς, άσπιδύσσαν άλματωδώς τήν τριχοφυίαν.
Παίρνει και πληροφορία παρά των Γενικών Άντιπροσώπων:
καί Ο. Γ. Βεινόγλου έν Αθήναις δόδος Πειραιώς 2β,
καί Μακράς Στοάς 42 και έν Θεσσαλονίκη Βίκτωρος
καί παρά τῷ Ιατρῷ κ. Α. Χαϊλαρίδη. Άνακρέοντος
καλλιθέα.

ΠΡΑΞΟΥΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμάς παλαιά
και νέα έπιπλα, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και
άλλας οικιοθηκές. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκα 7, Αθήνας.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς νά μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

**ΡΑΦΘΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**

Άπό τὰ καλύτερα
Άγγλικά και Έλληνι-
κά ύφίσματα, με τε-
λείαν έφαρμογήν

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Αθήναι: Στοά Άρσάκειου 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 46-48.
Θεσσαλονίκη: Βενιζέλου 22.
Πάτραι: Μαιζωνός 109.
Βόλος: Έρμού 111

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 192 ΤΗΛ. 80786

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ
Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Άποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τό

χαμόγελό μου

αυθόκτενη

δείλνητρο

Ένα νέον

Πρώτα δέν τολ-
μούσα νά γελάσω.

Τώρα δέν άφίνω εύκαιρία πού νά μή
δείξω τά ώραία μου δόντια, τά όποία
μού έχάρισε ή χρήσις τής

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ-ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

SMALTO
PÂTE DENT

EST LE PLUS
FAIT ANTISEPTIQUE
QUE POUR LES
DENTS OFFENDUES
UNE BLANCHISSANT
ET UN ÉCLAIR
PERMANENT
ENTRETIEN
TOUJOURS LES
GENCIVES
FRAICHES ET
EMBAUNÉES

SPYRIDON
S. P. R.